

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΝΕ' | ΤΕΥΧ. Α' | ΑΘΗΝΑΙ, Ι. ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14, Τ. 140-ΤΗΛ. 718-308 | 1 ΟΚΤΩ ΒΡΙΟΥ 1978 | ΑΡΙΘ. 19

ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΗ ΚΑΙ ΣΥΝΤΗΡΗΤΙΚΗ Θ Ε Ο Λ Ο Γ Ι Α

1. Δέν εἶναι πρόθεσις ἡμῶν νά κάμωμεν λόγον ἐπὶ τῆς σημασίας καὶ τοῦ περιεχομένου ἢ καὶ τῆς ἀξίας τῶν δύο τούτων ἐμφανιζομένων ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ τάσεων, ἦτοι τῆς προοδευτικῆς ἢ φιλελευθέρως Θεολογίας καὶ τῆς συντηρητικῆς ἐν τε τῇ ἐρμηνείᾳ τῶν ἀληθειῶν τῆς χριστιανικῆς Πίστεως καὶ ἐν τῇ ἐφαρμογῇ, ἦτοι τῇ πράξει, τῇ ζωῇ, καὶ δράσει τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ πρώτη εἶναι ἐπιλήψιμος, ὅταν διολισθαίνῃ εἰς ἀκρότητα, ἀνατρέπουσα ἀρχὰς καὶ παραδόσεις καὶ ὁδηγοῦσα πολλάκις εἰς ὀρθολογιστικὰς ἐκτροπὰς, αἵτινες διαφθείρουν τὸ ἀληθές νόημα τῶν Ἀγ. Γραφῶν. Ὅμως ἢ μετὰ συνέσεως καὶ ἄνευ ἀκροτήτων προοδευτικότητος, ὁδηγεῖ εἰς ἀνακαλύψεις καὶ ἐνοράσεις διερμηνευτικὰς τῶν εὐαγγελικῶν διδαγμάτων. Ἡ δὲ συντηρητικὴ Θεολογία τὸναντίον, ἀκολουθοῦσα πιστῶς τὴν παράδοσιν, διασφαλίζει πολλὰ πλὴν τὸ περιεχόμενον τῆς ὀρθῆς ὁμολογίας Πίστεως καὶ συγχρόνως ἀνακόπτει τὰς περαιτέρω τυχόν διολισθήσεις τῶν ἐκπροσώπων τῆς προοδευτικῆς καὶ φιλελευθέρως Θεολογίας. Καὶ ὡς λέγει ὁ μέγας Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, ὁ καὶ Ναζιανζηνός, ἀμφότεροι εἶναι ἀπαραίτητοι διὰ τὴν ἀνέυρεσιν τῆς μέσης, τῆς καὶ βασιλικῆς, ὁδοῦ, τῆς ὁδηγού-

σης εἰς ἀσφαλῆ λιμένα τῆς σωζούσης τοῦ πιστοῦς ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

2. Ἄλλ' ἄς ἀφήσωμεν τὰς θεωρίας καὶ ἄς ἔλθωμεν εἰς τὰ σήμερον παρ' ἡμῖν κρατοῦντα. Καταβάλλεται ὑπὸ τινων προσπάθεια νά προβληθῇ καὶ διατυπωθῇ ἡ ἀξίωσις — ἐν τῇ συγχύσει τῶν ἀντιλήψεων καὶ τῶν διαφορῶν γνωμῶν τῆς σήμερον, αἵτινες διαιροῦν τὴν Θεολογίαν εἰς δύο στρατόπεδα, τῶν συντηρητικῶν καὶ τῶν λεγομένων προοδευτικῶν — διατυποῦται λέγω ἡ ἀξίωσις, ὅπως ἐκάστη ἀντιτασσομένη τῇ ἑτέρᾳ μερὶς ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν τῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας ὑπὲρ τῶν ἀπόψεων τῆς, παραθεωροῦσαι ἀμφότεροι ὅτι καὶ αἱ δύο μερίδες εἶναι φύσει καὶ θέσει ἐνεργὰ μέλη τῆς αὐτῆς ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τοῦ ἀδιαιρέτου δῆλον ὅτι Σώματος τοῦ Κυρίου καὶ ὅτι αἱ ὑπ' ἀμφοτέρων προκαλοῦμεναι συγχύσεις, ἐνῶ δὲν βλάπτουν, οὔτε εἶναι δυνατὸν νά βλάψουν, τὴν φύσιν ἢ τὴν οὐσίαν τῆς Ἐκκλησίας, ἐν τούτοις ζημιοῦν ἑαυτὰς καὶ μόνον, σκανδαλίζουσαι τοὺς ὀλιγοπίστους καὶ ἀνακόπτουσαι ἐν πολλοῖς τὴν ἐπ' ὠφελείᾳ τῶν πολλῶν δρᾶσιν τῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας.

3. Καὶ δὲν εἶναι σπάνιον τὸ φαινόμενον, Θεολόγοι ἢ καὶ Θεολογοῦντες, εἴτε ὡς ἄτομα εἴτε καὶ ὡς ὀργανωμένοι τάξεις, εὐσεβεῖς καὶ ἐν τῷ πνεύματι καὶ ταῖς παραδόσεσι τῆς Ἐκκλησίας ποθοῦντες νὰ ζῶσι δὲν εἶναι, λέγω, σπάνιον τὸ φαινόμενον νὰ ἐκκλίνουν πρὸς τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην μερίδα, ἤτοι τῶν συντηρητικῶν ἢ τῶν προοδευτικῶν. Πρὸς τὰ δεξιὰ ἢ πρὸς τὰ ἀριστερά, κατὰ τὴν συνήθη ἔκφρασιν, καὶ νὰ θέλουν νὰ «τυποποιήσουν» οἰοεὶ τὴν ζωὴν καὶ τὴν δρᾶσιν τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας κατὰ τὰς ἰδίας ἑκατέρα τῶν μερίδων ἀντιλήψεις, παραθεωροῦντες καὶ ἐπιλήσμονες γενόμενοι, ὅτι ἡ οὐσία τῆς Ἐκκλησίας δὲν εἶναι ἄλλη ἢ αὐτὴ αὕτη ἢ ἐν καὶ διὰ Χριστοῦ ἀποκαλυφθεῖσα, ἢ περιεκτικῶς ἐν μιᾷ φράσει τὸν τέλειον ὀρισμὸν τοῦ τρισυποστάτου Θεοῦ ἀποδίδουσα, ἤτοι ἡ Ἀγάπη, ὡς διαβεβαιοῖ καὶ ὁ Εὐαγγελιστῆς Ἰωάννης, λέγων: «Ὁ μὴ ἀγαπῶν οὐκ ἔγνω τὸν Θεόν, ὅτι ὁ Θεὸς Ἀγάπη ἐστίν» (Α' Ἰω. 4,8-9).

4. Ἀλλὰ δὲν εἶναι δύσκολον ν' ἀνεύρωμεν τὰς ὀροθετούσας ἀμφοτέρας τὰς τάσεις γραμμᾶς. Ἐφ' ὅσον ἀναγνωρίζεται ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν μερίδων, ὅτι ὁ τρισυπόστατος Θεὸς εἶναι ὁ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας κηρυττόμενος· ἐφ' ὅσον δὲ οἱ ὀπαδοὶ ἀμφοτέρων τῶν μερίδων τούτων ζῶσι καὶ προσεύχωνται ἐν τῷ πνεύματι τῆς Ἀγ. Γραφῆς καὶ ταῖς Παραδόσεσι τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας ἀποτελοῦν πιστὰ μέλη· ἐφ' ὅσον ὁμολογεῖται ὑπ' ἀμφοτέρων, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι «τὸ ἀπαύγασμα τῆς μεγαλωσύνης τοῦ Θεοῦ» (Ἐβρ. 1,3), «Ὅστις ἐνηνθρώπησε πρὸς σωτηρίαν τοῦ ἐκπεσόντος ἀνθρώπου· ἐφ' ὅσον ἀναγνωρίζουσιν, ὅτι τὰ ἑπτὰ Μυστήρια εἶναι τὰ σωτηριώδη μέσα ἀποκαταστάσεως τοῦ μετανοοῦντος διὰ τὰς συνεχεῖς ἁμαρτωλὰς πράξεις τοῦ χριστιανοῦ· ἐφ' ὅσον πιστεύουν εἰς τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς καὶ τὴν μετὰ

θάνατον ζωὴν· τότε ἀπορεῖ κανεὶς διατὶ καὶ πρὸς τί ἢ εἰς τὰ ἐπὶ μέρους διένεξις καὶ αἰ φανατικαὶ ἀντεγκλίσεις καὶ αἰ τοῦτ' αὐτὸ οὐχὶ σπανίως ἐχθρικαὶ μεταξύ των διαθέσεις καὶ αἰ φανατικαὶ καὶ ἀκραῖαι ἀπαιτήσεις τῆς ἐπιβολῆς τῶν θέσεων ἑκατέρας ἐπὶ τοῦ ὅλου Σώματος τῆς μιᾶς ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας!

5. Ὅτι λείπει ἡ σύνεσις καὶ ἡ διακριτικότης καὶ ὅτι ὁ φανατισμὸς ἀμφοτέρων κινεῖ καὶ τὰς δύο μερίδας εἰς ἀκρότητας, εἶναι πασιφανές. Ἐφ' ὅσον ἡμεῖς οἱ Θεολόγοι πιστεύομεν, ὡς πιστεύει καὶ ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν, καὶ ἀναγνωρίζομεν, ὅτι ἡ φυσικὴ ἐξέλιξις καὶ ροὴ τῶν γεγονότων δὲν καθορίζει τὰ συμβάντα τῆς Ἰστορίας, ἀλλὰ μόνον ὁ παντοδύναμος Θεὸς καὶ ἡ θαυμαστὴ τῆς θείας αὐτοῦ Προνοίας ἀρχή, εἶναι αὐτονόητον ὅτι οὐχὶ ἡ ἰδικὴ μας θέλησις καὶ δρᾶσις εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι ὁ ἀποφασιστικὸς παράγων τῶν γεγονότων, ἀλλὰ μόνον ἡ αἰωνία θεία βούλησις, ἢ διὰ τῆς θείας Προνοίας εἰς τε τὸ Σύμπαν καὶ εἰς τὰ ἐπὶ μέρους ἐκδηλουμένη, ἰδιαίτερος μάλιστα ἐκφαινομένη ἐν τῇ ζωῇ καὶ τῇ δράσει τῆς Ἐκκλησίας, ἀφοῦ «καὶ ὁ Χριστὸς ἠγάπησεν τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἑαυτὸν παρέδωκεν ὑπὲρ αὐτῆς» (Ἐφ. 5,25). Οἱ ἄνθρωποι εἴμεθα ἀσφαλῶς τὰ ὄργανα, δι' ὧν ἐκφαίνεται ἐν ἐνεργείᾳ ἡ θεία βούλησις. Καὶ ἀπὸ ἡμᾶς ἐξαρτᾶται, ὥστε τὰ ἔργα καὶ τὰ ἀποτελέσματα νὰ εἶναι ὠφέλιμα καὶ σωτηριώδη ἢ ἐπιζήμια καὶ βλαβερά δι' ἡμᾶς τοὺς ἀποτελοῦντας τὰ μέλη τῆς μιᾶς ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

ΚΩΝ. Γ. ΜΠΙΟΝΗΣ

Ὁμότιμος Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

Ἀκαδημαϊκός

ΘΕΟΛΟΓΙΚΑΙ ΑΠΟΨΕΙΣ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ*

Είναι γεγονός ότι άλλη περίεργος δήλωση δημοσιολογείται. Και είναι αυτή ότι πρέπει να ακούωμεν τι μάς λέγει το "Άγιον Πνεύμα και να προχωρούμεν εκεί που μάς οδηγεί. "Άλλ' επί εΐκοσι αιώνας το "Άγιον Πνεύμα δέν ωδήγησε την Έκκλησίαν εις άπόφασιν που ή "Άγία Γραφή δέν διδάσκει, μήτε ή παράδοσις των Χριστιανών έπεδοκίμασε ποτέ ει μη μόνον οι Αίρετικοί. "Άλλως τε οι αίρετικοί έπρέσθευον ότι κατά την οδηγίαν του "Άγίου Πνεύματος διεμόρφωσαν τας θεωρίας των.

"Άλλ' ή Έκκλησία έντός της οποίας κατοικεί το "Άγιον Πνεύμα γνωρίζει πώς να ακούη και που κατευθύνει το "Άγιον Πνεύματος ή οδηγία. Αι Οικουμενικαι Σύνοδοι, τά όργανα της Έκκλησιαστικής αλαθήτου πύθηνσις «έν "Άγίω Πνεύματι», ήγοντο εις άποφάσεις αι όποια έδασάζοντο επί της διδασκαλίας της "Άγίας Γραφής και επί της συμφωνίας της συνειδήσεως και της λατρευτικής πείρας του Λαού του Θεού. Περιείχον δηλαδή το "Αποστολικόν «όμοθυμαδόν» ή το γνωστόν Σλαδικόν σχήμα *Soborno st.*

Εγείρεται λοιπόν το έρώτημα. Πώς έπληροφόρηθησαν ότι ή κίνησις διά την χειροτονίαν των Γυναικών είναι του "Άγίου Πνεύματος οδηγία; "Οδηγεί λοιπόν εις σχίσμα το "Άγιον Πνεύμα, ως συμβαίνει εις την Προτεσταντικήν "Επισκοπιανήν Έκκλησίαν της "Αμερικής; Συντελεί το "Άγιον Πνεύμα εις την απομάκρυνσιν των Έκκλησιασμάτων έν των κέντρων της θείας Λατρείας ως συνέδη εις την Σουηδίαν το 1946 μέχρι σήμερα κατόπιν της αναδείξεως των Γυναικών εις Πάστορας της Σουηδικής Λουθηρανής Έκκλησίας; "Ο "Αρχιεπίσκοπος της Ουψάλας, Σουηδίας Olaf Sundby, κρίνων την στατιστικήν επί του χάσματος που έδημιούργησεν εκεί ή άπόφασις χειροτονίας των Γυναικών, έπεν πρό όλίγων έβδομάδων ότι τά «άποτελέσματα της έρεύνης έδειξαν ότι χρειάζονται ακόμη περισσότεραι προγραμματισμέναι έέργειαι προς γεφύρωσιν χάσματος μεταξύ των διαφωνούντων»¹⁷. Και διατί μετά εΐκοσι αιώνας άπεφάσισε το "Άγιον Πνεύμα την καινοτομίαν αυτήν; Ποίος λόγος συντρέχει διά τέτοιου είδους ένεργείας; Μήπως επιδιώκει το "Άγιον Πνεύμα να διορθώση το λάθος της "Άγίας Τριάδος όπου το έν πρόσωπον αυτής σαρκωθέν παρουσιάσθη ως άνήρ, ή μήπως διά το λάθος του έγσαρκωθέντος Υιού του Θεού, που δέν έκάλεσε Γυναίκας "Αποστόλους του Έδαγγελίου Αυτού;

Διά τους Χριστιανούς ή θέσις αυτή, έκλαμβάνουσα ως ένεργειαν και οδηγίαν του "Άγίου Πνεύματος, τι δήποτε επικρατεί εις την σκέψιν και την φαντασίαν και

τους θεωρητικούς ύπολογισμούς κατ' αρχάς των όλίγων και μετά ταύτα, μέσω της δημοσιότητας, να γίνη δεκτόν υπό των πολλών, είναι άπαράδεκτος, ή μάλλον είναι κακοδοξία. Είναι ή αίρεσις της εποχής μας. Μόνον όσα εύρίσκονται έν συμφωνία με την συνείδησιν της Έκκλησίας, την οδηγουμένην υπό του "Άγίου Πνεύματος, είναι καρπός αληθούς του "Άγίου Πνεύματος και άποτελεσμα της οδηγίας αυτού. "Άλλως τε το παράδειγμα της επικρατήσεως του "Αρειανισμού μετά την πρώτην Οικουμενικήν Σύνοδον (325) και το γνωστόν ότι μόνον ό "Αθανάσιος έστάθη κατά πάντων «*Athanasius Contra Mundum*») δείχνει το σφαλερόν της ιδέας ότι οι πολλοί, ως πολλοί, καιτοι έν πλάνη, δύνανται να υπερβούν τά δεδομένα της Χριστιανικής αληθούς παραδόσεως.

★

Δυστυχώς οι Προπαγανδισται έχρησιμοποίησαν την γνωστήν ευαισθησίαν του Γυναικείου κόσμου και τας γνωστας άδικίας κατά των Γυναικών μέχρι τοιούτου βαθμού ώστε εύσεβεις και κατηρητισμένοι γυναίκες να έμπλακούν εις αγωνιστικήν κίνησιν και έφεύρεσιν επιχειρημάτων κοινωνιολογικής και ψυχολογικής θάσεως προς πειθαναγκασμόν της Έκκλησίας να εισέλθη εις άπόφασιν και πράξιν άγνωστον εις την ζωήν αυτής προς διορθώσιν δήθεν άδικίας. "Άλλ' έντός του Χριστιανικού χώρου, έντός δηλαδή του Σώματος του Χριστού, δέν χωρεί άδικία μήτε ύποτίμησις, αλλά μήτε και άπαίτησις και εκδισμός προς έναρξιν βιαιών νεωτερισμών ζητούντων την κατάργησιν της πράξεως του Χριστού και των παραδόσεων που εκληρονόμησεν εις τας Χριστιανικές γενεάς διά των "Αποστόλων και των Διαδόχων Αυτών. Διότι «πάντες εις έν σώμα έβαπτίσθημεν είτε "Ιουδαίοι είτε "Ελληνες, είτε δούλοι είτε ελεύθεροι και πάντες εις έν πνεύμα έποτίσθημεν και γάρ το σώμα ούκ έστιν έν μέλος αλλά πολλά. "Ο Θεός συνεκέρασε το σώμα, τω ύστερούντι περισσότερο δούς τιμήν, ίνα μη ή σχίσμα έν τω σώματι αλλά το αυτό ύπερ άλλήλων μεριμνώσι τά μέλη και είτε πάσχει έν μέλος συμπάσχει πάντα τά μέλη, είτε δοξάζεται έν μέλος συγχαίρει πάντα τά μέλη». (Α' Κορ. 12, 13-26). Εις το σημείον τοϋτο θα έδει να ένθυμηθώμεν και την προτροπήν της Παναγίας, ως έπεκτεινομένην πέραν των ύπηρετών του Γάμου της Κανά και προσφερομένην εις τους Χριστιανούς όλων των γενεών. «"Ο,τι έν λέγη ύμιν ποιήσετε» (Ίωάν. 2, 5). Οι "Απόστολοι όχι μόνον ότι έλεγε, αλλά και ότι έπραττε έσεβάσθησαν και μετέδωκαν ως παράδοσιν του Χριστού εις τον Χριστιανικόν Λαόν.

★

"Η διδασκαλία του "Αποστόλου Παύλου, ως έξετέθη άνωτέρω, νομίζομεν ότι τοποθετεί το ζήτημά μας

* Συνέχεια έν της σελ. 336 του ύπ' αριθ. 18 τεύχους.

17. Church Times. Μαρτίου 23 1978, σελ. 1.

ἐκεῖ πού πρέπει. Οἱ Χριστιανοὶ δὲν θεωροῦν ἀδικίαν μῆτε μοιρολατρικῶς κρίνουν τὴν τοποθέτησιν αὐτῶν εἰς τὴν διακονίαν τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ. Δὲν διαμαρτύρονται διότι δὲν εἶναι ἡ θέσις των ὡς ἡ τῆς κεφαλῆς ἢ τῶν ὀφθαλμῶν, διότι γνωρίζουν ὅτι χωρὶς τὰ ὑπόλοιπα μέλη μῆτε ἡ κεφαλή, μῆτε αἱ χεῖρες ἐξυπηρετοῦν ἁρμονικῶς τὸ σύνολον. Δύναται Ἰερεὺς νὰ προσφέρῃ τὴν Θεῖαν Εὐχαριστίαν μόνος του ἄνευ παρουσίας ἔστω καὶ ὀλιγίστων Χριστιανῶν; Τοιαύτη προσφορά αἶρει τὴν ἔννοιαν τῶν λόγων τῆς λειτουργίας οἱ ὅποιοι πάντοτε εἰς πληθυντικὸν διατυπώνονται διότι ὑπονοεῖται ἡ ἀπαραίτητος παρουσία τῶν πιστῶν, οἱ ὅποιοι μετὰ τοῦ Ἱερέως συμπροσφέρουν τὴν Θεῖαν Εὐχαριστίαν.

Καὶ αἱ Χριστιαναὶ Γυναῖκες, ἐν συνειδήσει ταπεινότητος καὶ εὐλαθείας πρὸς τὸ ὅλον Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, δὲν διαμαρτύρονται διότι δὲν ἔγιναν Πατέρες, ὅπως μῆτε οἱ ἄνδρες διότι δὲν ἔγιναν μητέρες. Ἡ ἐπιδιωκομένη παραβίασις τῶν διακριτικῶν γνωρισμάτων καὶ τῶν δικαιωμάτων τῶν μελῶν τοῦ σώματος μετὰ τὴν τοποθέτησιν τῆς γυναίκος εἰς τὰ καθήκοντα τῆς διακονίας τοῦ Πατρὸς δημιουργεῖ σύγχυσιν εἰς τὴν ἐκ Θεοῦ καὶ κατὰ τὴν ἀπόλυτον θέλησιν Αὐτοῦ τοποθέτησιν καὶ ἀποστολὴν τῶν μελῶν τοῦ Σώματος ἀλλὰ καὶ ἀνανεώνει τὴν σύγχυσιν τῆς ἀρχαίας αἰρέσεως, πού ἐδλεπεν εἰς κάθε πιστὸν ἀνδρόγονον σύνθεσιν λόγῳ τῆς ὁποίας κατήργησαν τὴν διάκρισιν τοῦ γένους, ὡς ἔπραττον οἱ Μοντανισταὶ καὶ οἱ Μανιχαῖοι καὶ οἱ μετ' αὐτούς.

Τὸ γεγονός ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἐνωρὶς ἀπέριψεν ὄλας αὐτὰς τὰς νοσηρὰς θεωρίας καὶ τὰ ἦθη, ἐν οἷς καὶ ἡ χειροτονία τῶν Γυναικῶν, ὡς ἀντιχριστιανικὰς, ἄγει εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ἡ χειροτονία Γυναικῶν εἰς Ἱερεῖς καὶ Ἐπισκόπους εἶναι ἐπιδιωξις ἀπαράδεκτος ὡς αἰτία συγχύσεως τῶν μελῶν καὶ τῆς διακονίας αὐτῶν ἐν τῷ σώματι τοῦ Χριστοῦ. Διὰ τὰς γυναῖκας ἐδόθη καὶ μαρτυρεῖται ἡ διακονία τῶν Χηρῶν, τῶν Προφητῶν, τῶν Διακονισσῶν κλπ., ἀλλ' ὅχι ἡ διακονία τῆς λειτουργικῆς Ἱερωσύνης. Διὰ τὸ διακόνημα τοῦτο δὲν ἠκούσθη διαμαρτυρία ἀπὸ μέρους Χριστιανῶν Γυναικῶν, διότι ἡ πίστις καὶ ἡ ταπεινοφροσύνη ἀλλὰ καὶ ἡ γνώσις ὅτι ὁ Θεὸς ὡς βούλεται διανέμει τὰ χαρίσματα, ἔδιδε καὶ δίδει σήμερον ἀπάντησιν εἰς τὰ τυχόν ἐγειρόμενα ἐρωτήματα, ὡς τὸ διατί αἱ Γυναῖκες νὰ μὴ ὑπηρετοῦν τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ ὡς Ἱερεῖς καὶ Ἐπίσκοποι.

Τὸ ἄρθρον πού ἔγραψεν ἡ κυρία Mary Simson καὶ τὸ ὅποσον ἐδημοσιεύθη εἰς τοὺς Times¹⁸, ἡ χειροτονηθεῖσα εἰς Ἱερείαν καὶ διορισθεῖσα ὡς Κανονικὴ (Canon) εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου τῆς Νέας Ὑόρκης, δείχνει ὅτι συγχέει τὸ γένος τοῦ ἄρρενος καὶ τοῦ θήλεως, χρησιμοποιοῦσα συλλογισμοὺς ἐκ τῆς Βιολογίας καὶ τῆς ψυχολογίας, ἀγνοοῦσα ὅτι δὲν μεταφέρονται τοιοῦτου εἴδους σχήματα εἰς τὰ πλαίσια τοῦ μυστηρίου

τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ. Δὲν «τερατοποιεῖται» ἡ εἰκὼν τοῦ Θεοῦ μετὰ τὴν διατήρησιν διακρίσεων τοῦ γένους, μῆτε ἡ μῖξις καὶ ἡ κατάργησις αὐτοῦ προσθέτει κάτι τὸ ἀναγκαῖον εἰ μὴ μόνον ἀναγνώρισιν λάθους εἰς τὸν Δημιουργόν, πού ἐπενόησε τὴν διάκρισιν τοῦ Γένους πρὸς πρακτικῶσιν τοῦ παραβιασθέντος σκοποῦ Αὐτοῦ καὶ σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου.

Ποῖος θὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦτο; Διὰ τὸ Θεὸς ἀπέστειλε τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ ὡς ἄνδρα «γεννώμενον ἐκ γυναικὸς» καὶ ὄχι ὡς γυναῖκα; Τίς ἔγνω νοῦν Κυρίου εἰς τὰ πολλὰ μυστήρια τῆς ὑπάρξεως ὡς εἶναι καὶ ἡ διάκρισις τοῦ γένους; Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Νύσσης μελετῶν τὸν Πρωτόανθρωπον θεωρεῖ τὴν διάκρισιν τοῦ εἰς ἄνδρα καὶ γυναῖκα μόνον προσωρινὸν στοιχεῖον τῆς ζωῆς μας ἐπινοηθὲν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ πρὸς πρακτικῶσιν παρεκλύσεως τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ¹⁹. Ἄλλως τε ὁ Χριστὸς ἐδίδαξεν ὅτι ἐν τῇ ζωῇ τῆς μακαριότητος καταργεῖται ἡ σχέσις τοῦ γάμου, δηλαδὴ τὸ γένος, διότι ὁ ἄνθρωπος εἰσέρχεται εἰς τὴν τελείωσιν αὐτοῦ, γινόμενος κοινωνὸς μετὰ τῶν οὐρανίων Δυνάμεων τῆς διακονίας τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ. (Ματθ. 22, 26-31).

Διὰ τοῦτο ὡς ἐκδηλὸς διαφωνία πρὸς τὴν βουλὴν τοῦ Θεοῦ καὶ τολμηρὰ παρανόησις τῆς τάξεως τῆς Δημιουργίας καὶ τῆς διατάξεως τῶν μελῶν τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ θεωρεῖται ἡ νεωτέρα κίνησις ἐντὸς τῆς Κοινωνίας τῶν Ἀγγλικανικῶν Ἐκκλησιῶν διὰ τὴν χειροτονίαν τῶν Γυναικῶν εἰς Ἱερεῖς καὶ Ἐπισκόπους.²⁰

★

Τὸ τελευταῖον Συνέδριον τῶν Ἀγγλικανῶν ὑποστηρικτῶν τῶν Καθολικῶν Παραδόσεων τῆς Ἐκκλησίας των εἰς τὸ Loughborough, Leicester τὴν 31ην Μαρτίου 1978,²⁰ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Ἐπισκόπου τοῦ Chichester Σεβ. Eric Kemp, συνεζήτησε τὸ θέμα τοῦτο ἐν πλάτει. Ἠκούσθησαν ἐκεῖ λόγοι σέβασμου πρὸς τὴν Παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Προσωπικῶς θεωρῶ τὴν κίνησιν αὐτὴν ὡς μίαν μαρτυρίαν ζωῆς Καθολικῆς συνειδήσεως ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀγγλίας. Τὰ Ἐκκλησιαστικὰ Vestigia ταῦτα οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, ὡς καὶ οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ πρέπει νὰ προσέξουν καὶ νὰ δεηθοῦν ἵνα τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐνισχύσῃ τοὺς εὐσεβεῖς αὐτοὺς Ἀγγλικανούς, ὥστε ἡ Ἐκκλησία των νὰ παραμείνῃ ἐντὸς τῆς Ἱερᾶς παρεμβολῆς τῆς Καθολικότητος καὶ νὰ μὴ ἀπωλέσῃ αὐτὰ πού ἐφύλαξε μέσα εἰς τὴν καταλυτικὴν ὁρμὴν τῆς Προτεστάντικῆς κινήσεως τοῦ 16ου καὶ 17ου αἰῶ-

19. Γρηγορίου Νύσσης, Περὶ Κατασκευῆς τοῦ Ἀνθρώπου Migne P.G. ἐνθ' ἄνωτέρω.

20. The Lambeth Conference 1978 Preparatory Articles. Today's Church and Today's World Women and Ministry, σελὶς 182.

21. Church Times, Ἀπριλίου 7 1978.

18. Church Times. Μαΐου 10 1978.

νος. Υπό την έννοιαν ταύτην ή προσωπική δήλωσις του Ρωμαιοκαθολικού Έπισκόπου Butler, Βοηθού του Καρδινάλιου Hum e του Λονδίνου, ή σχετιζομένη με την αναγνώρισιν «των Δέκα Προτάσεων» όπου και ή αναγνώρισις της Έρωσύνης των Έλευθέρων Έκκλησιών υπό της Έκκλησίας της Άγγλίας, Έρωσύνη άνευ Έπισκοπικής χειροτονίας υπό των Άγγλικανών θά θέση εν άμφιβόλφ τας σχέσεις αυτών μετά της Ρωμαιοκαθολικής Έκκλησίας.²²

Έτερον δείγμα άντιθέσεως προς την προπαγάνδαν αυτήν είναι ή δήλωσις 16 Καθολικών οργανώσεων εντός της Έκκλησίας της Άγγλίας. Μία εξ αυτών υπό τὸ ὄνομα Fellowship of Concerned Anglicans ἐδήλωσεν ὡς σκοπὸν αὐτῆς τὴν κινήσειν τοῦ θρησκευόντος Άγγλικανικοῦ Λαοῦ της Βρετανίας, τοῦ άντιτιθεμένου πρὸς τοὺς διαφόρους λειτουργικούς νεωτερισμοὺς και ἰδίως της χειροτονίας των Γυναικῶν. Χιλιάδες ἐπιστολαὶ κατέκλυσαν τὰ Γραφεῖα της ὀργανώσεως με χρηματικὰς συνεισφορὰς πτωχῶν και πλουσιῶν και ἔδειξαν ὅτι συμπαρίστανται εἰς τὴν ἐπιδίωξιν της ὀργανώσεως και τὴν διαμαρτυρίαν ἐκείνων πὸ ἀισθάνονται ὅτι «χάνουν τὴν θρησκευτικὴν ἀκρίβειάν των με ὅσα συμβαίνουν εἰς τὴν Έκκλησίαν των σήμερον».²³

Τὴν ἱεράν αὐτὴν κίνησιν και τὴν φωνὴν της διαμαρτυρίας προσεπάθησαν τινὲς νὰ κατασιγάσουν διὰ της προσκλήσεως ἐξ Ἀμερικῆς της κυρίας Μαρίας Simps on, ή ὁποία ὡς εἶδομεν ἀνωτέρω ἐχειροτονήθη Ἰερεὺς εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην. Ἡ ἐν λόγῳ Ἀμερικανὴς ἐπεσκέφθη και ὠμίλησεν εἰς πολλοὺς Ναοὺς της Ἀγγλίας και μάλιστα εἰς Καθεδρικοὺς Ναοὺς, προπαγανδίζουσα τὴν ὀργανωμένην κίνησιν της χειροτονίας των Γυναικῶν, παρὰ τὴν δυσαρέσκειαν πολλῶν Κληρικῶν και Λαϊκῶν, ἐκφρασθεῖσαν εἰς ἄρθρα θρησκευτικῶν περιοδικῶν και ἡμερησίων ἐφημερίδων. Διὰ τὴν προπαγάνδαν της χειροτονίας των Γυναικῶν ἐκυκλοφόρησε πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἓνα νέο βιβλίον περιέχον μελέτας διαφόρων θεολόγων με ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Έπίσκοπον τοῦ Birmingham Hue Montefiore. Ὁ Έπίσκοπος εἰς τὸ κεφάλαιον πὸ συ-

νέβαλε τονίζει «ὁ λόγος πρέπει νὰ μᾶς κατευθύνει και ἔχει ἡ Γραφή ἢ ἡ Παράδοσις» εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο. Εὐλόγως δύναται τις νὰ παρατηρήσῃ ὅτι ἡ ἰδέα τοῦ Έπισκόπου διὰ τὴν χειροτονίαν των Γυναικῶν δὲν εὐρίσκει ἐπιχειρήματα εἰς τὴν Γραφήν και τὴν Παράδοσιν πρὸς δικαίωσιν της Κινήσεως αὐτοῦ. Μόνον αὐστηρὸς ρασιοναλισμὸς δικαιώνει τοιοῦτους νεωτερισμοὺς και κάθε ἀλλαγὴν εἰς τὰ κεφάλαια της Πίστεως και της Τάξεως της Έκκλησίας.²⁴

★

Έχοντες ὑπ' ὄψιν οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ τὴν δυναμικὴν μαρτυρίαν της πίστεως και τοῦ σεβασμοῦ της Έκκλησιαστικῆς τάξεως, ἐκφραζομένης με πεποίθησιν παρὰ χιλιάδων Ἀγγλικανῶν Κληρικῶν και Λαϊκῶν, μὴ δεχομένων τὴν ἐπίσημον δήλωσιν της Γενικῆς Συνόδου της Έκκλησίας των ὅτι δὲν ὑπάρχουν θεολογικὰ ἔμπόδια διὰ τὴν χειροτονίαν των Γυναικῶν και ἀξιολογούντες τὴν προσφορὰν τοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου μεταξὺ Ἀγγλικανῶν και Ὀρθοδόξων ἐπὶ πενηταεταίαν περίπου ἀπὸ τὸ 1930 μέχρι σήμερον, φρονῶ και ὑποδεικνύω ἐν ταπεινότητι, ὅτι παρὰ πάσας τὰς ἀπογοητεύσεις πὸ δημιουργοῦν εἰς τὴν ψυχὴν των Ὀρθοδόξων νεωτερισμοὶ τινὲς ἐντός τοῦ Σώματος της Ἀγγλικανικῆς Κοινωνίας των Έκκλησιῶν, ὅπως συνεχισθῇ ὁ Θεολογικὸς Διάλογος. Καὶ τοῦτο διότι θεωρῶ τὴν συνέσειν αὐτοῦ ὡς συμπαράστασιν και προσφορὰν ἀγάπης, εἰς τοὺς Ἀγγλικανοὺς ἀδελφοὺς Χριστιανοὺς, οἱ ὁποῖοι ἀγωνίζονται με θάρρος και πίστιν, ἵνα ἡ Έκκλησία των συνεχίσῃ τὴν πορείαν αὐτῆς ἐντός τοῦ πλαισίου της πίστεως και της τάξεως της Μιᾶς Ἀγίας Καθολικῆς και Ἀποστολικῆς Έκκλησίας.

Ταῦτα ἐν συντομίᾳ ἐκτιθέμενος πρὸς ὑμετέραν πληροφορίαν, ἐπικαλοῦμαι τὴν ἐπιεικὴ κρίσιν ὑμῶν των ἐκπροσώπων των Ὀρθοδόξων Έκκλησιῶν εἰς τὸν Θεολογικὸν Διάλογον Ἀγγλικανῶν και Ὀρθοδόξων, ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις, διαβιδάξω και τὴν ἀγάπην και τὴν εὐχὴν της Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως κ.κ. Δημητρίου.

† Ὁ Θυατείρων και Μ. Βρετανίας

ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ

22. The Times of London, Μαΐου 8 1978. Ἀρχιεπισκόπου Θυατείρων και Μ. Βρετανίας Ἀθηναγόρου: Νέα Ἐμπόδια πρὸ της Χριστιανικῆς Κινήσεως. Λονδῖνον 1978, σελ. 5-6. The Anglicans Dilema. By J. R. Moormon. The Tablet May 27 1978, σελ. 500-507.

23. Church Times, Μαΐου 5 1978. Church Times, May 19 1978, σελ. 1.

24. Yes to Women Priests. Hugh Montefiore. Mayhew-McCrimmon and Mowry, review in Christian World. May 18 1978, σελ. 16 by R.T. Beckwith.

ΣΥΣΚΕΨΙΣ ΥΠΟΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΚΑΙ ΠΑΛΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΩΝ*

Ἀποφάσει τῆς Μεικτῆς Ὁρθοδόξο - παλαιοκαθολικῆς Θεολογικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τοῦ διαλόγου μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν Ὁρθοδόξου καὶ Παλαιοκαθολικῆς, τῆς συνελευθούσης κατ' Αὐγουστον 1977 ἐν τῷ ἐν Chambésy - Γενεύης Ὁρθοδόξῳ Κέντρῳ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, καὶ εὐλογία τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Δημητρίου Α', συνεδρίασεν ἡ ἐπὶ τοῦ διαλόγου τούτου Ὑποεπιτροπὴ ἀπὸ 24 μέχρι 31 Αὐγούστου 1978 ἐν τῷ Διορθοδόξῳ Κέντρῳ Ἀθηνῶν, φιλοξενούσης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἡ Ὑποεπιτροπὴ αὕτη ἀποτελεῖται ἐκ τῶν ὑποβαλλόντων εισηγήσεις ἐπὶ τῶν ὑπὸ συζήτησιν ἐκκλησιολογικῶν θεμάτων εἰδικῶν ὀρθοδόξων καὶ παλαιοκαθολικῶν θεολόγων καθηγητῶν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ ὀρθοδόξου μητροπολίτου Γερμανίας Εἰρηναίου καὶ τοῦ παλαιοκαθολικοῦ ἐπισκόπου Ἑλβετίας Léon Gauthier. Ὁτως τῆς συσκέψεως ταύτης μετέσχον ἀπὸ ὀρθοδόξου μὲν πλευρᾶς οἱ καθηγηταὶ Ι. Καλογήρου (ἀναπληρωτῆς τοῦ κωλυθέντος ὅπως προσέβη τακτικῶς μέλους καθηγητοῦ Ε. Φωτιάδου, Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου), S. Alexe (Πατριαρχεῖον Ρουμανίας), I. Zonewski (Πατριαρχεῖον Βουλγαρίας) καὶ Ἰωάν. Καρμύρης (Ἐκκλησία Ἑλλάδος). Ἀπὸ παλαιοκαθολικῆς δὲ πλευρᾶς μετέσχον οἱ καθηγηταὶ W. Küppers (Γερμανίας), H. Aldenhoven καὶ P. Amiet (Ἑλβετίας) καὶ P. Maan (Ὁλλανδίας). Πρὸς τούτους παρέστη καὶ ὁ ὀρθόδοξος μητροπολίτης Γαρδικίου Χρυσόστομος, προϊστάμενος τοῦ Διορθοδόξου Κέντρου καὶ μέλος τῆς Μεικτῆς Ὁρθοδόξο - παλαιοκαθολικῆς Θεολογικῆς Ἐπιτροπῆς, ἐπικουρήσας πολυτρόπως τὸ ἔργον τῆς Ὑποεπιτροπῆς.

Οἱ ἀνωτέρω ὀρθόδοξοι καὶ παλαιοκαθολικοὶ θεολόγοι κατήρξαντο τοῦ ἔργου αὐτῶν τὴν πρῶταν τῆς 24 Αὐγούστου ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ Διορθοδόξου Κέντρου διὰ προσευχῆς καὶ προσφωνήσεων τῶν δύο προέδρων. Ἐπηκολούθησαν μακρὰ καὶ ἐργώδεις συζητήσεις μέχρι τῆς μεσημβρίας τῆς 31 Αὐγούστου ἐπὶ τῶν ἐκκλησιολογικῶν θεμάτων τῆς ἡμερησίας διατάξεως ἐπὶ τῇ βάσει εισηγήσεων τῶν μελῶν τῆς Ὑποεπιτροπῆς, ὡς καὶ τῆς προπαρασκευαστικῆς ἐπεξεργασίας τῶν εισηγήσεων τούτων κατὰ τὴν προηγουμένην σύσκεψιν τῆς Ὑποεπιτροπῆς ἐν ἔτει 1976 ἐν τῷ Διορθοδόξῳ Κέντρῳ (βλ. «Ἐκκλησία» 53 (1976) 419 - 420). Καρπὸς τῆς ὀκταήμερου ἐντατικῆς ἐργασίας τῆς Ὑποεπιτροπῆς ὑπῆρξεν ἡ ἐν ἑλληνικῇ καὶ γερμανικῇ γλώσσῃ σύνταξις σχεδίων ἐνιαίων ὀρθοδόξο - παλαιοκαθολικῶν θεολογικῶν κειμένων, ἐφ' ὧν ἐπῆλθε κατ' ἀρχὴν συμφωνία, καὶ δὴ ἐπὶ τῶν ἐπομένων πέντε ἐκκλησιολογικῶν θεμάτων: α) Ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας καὶ αἱ τοπικαὶ

Ἐκκλησίαι. β) Τὰ ὄρια τῆς Ἐκκλησίας. γ) Ἡ αὐθεντία τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. δ) Τὸ ἀλάθητον τῆς Ἐκκλησίας. ε) Αἱ ἐπτὰ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι καὶ αἱ ὑπὸ τούτων κυρωθεῖσαι Τοπικαὶ Σύνοδοι. Τὰ συνταχθέντα κείμενα ταῦτα, προπαρασκευαστικῶν ἔχοντα χαρακτῆρα, ὑποβλήθησονται εἰς τὴν μέλλουσαν γὰ συνέλθῃ κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ προσεχοῦς ἔτους Ὀλομέλειαν τῆς Μεικτῆς Ὁρθοδόξο - παλαιοκαθολικῆς Θεολογικῆς Ἐπιτροπῆς πρὸς περαιτέρω ἐπεξεργασίαν, συμπλήρωσιν καὶ ἔγκρισιν, μεθ' ἣν ὑποβλήθησονται εἰς τὰς κατὰ τόπους Ὁρθοδόξους καὶ Παλαιοκαθολικὰς Ἐκκλησίας καὶ δημοσιευθήσονται ὀλοκληρωμένα καὶ αὐτοῖσια. Διὰ ταῦτα παρέχεται ἐνταῦθα μικρὰ τις καὶ ἀτελής μόνον περίληψις τοῦ περιεχομένου ἐκ τῶν πρὸς ἐνημέρωσιν τῆς σεπτῆς Ἱεραρχίας καὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος ἐπὶ τοῦ ἔργου τῆς Ὑποεπιτροπῆς.

Ἐπὶ τοῦ πρώτου θέματος περὶ τῆς «ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν τοπικῶν Ἐκκλησιῶν» οἱ συσκεφθέντες ὀρθόδοξοι καὶ παλαιοκαθολικοὶ θεολόγοι συναφώνησαν, ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι τὸ ἐν ἀδιαίρετον σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἐν τῷ ὅποιῳ οἱ πιστοί, ὡς μέλη τοῦ σώματος, εἶναι ἠνωμένοι μετὰ τοῦ Χριστοῦ ὡς κεφαλῆς καὶ ἐν αὐτῷ ἐπίσης μετ' ἀλλήλων. Ἡ μία δὲ καθ' ὅλην τὴν γῆν διαδεδομένη Ἐκκλησία ὑφίσταται ἐν τοῖς διαφόροις τοπικαῖς Ἐκκλησίαις, ὧν ἡ ζωὴ ὡς κέντρον αὐτῆς ἔχει τὴν τέλει τῆς θείας Εὐχαριστίας. Ἡ ὑπαρξὶς ὁμῶς πολλῶν τοπικῶν Ἐκκλησιῶν δὲν αἶρει τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας. Αὕτη ἐκδηλοῦται πρὸ πάντων ἐν τῇ ἐνότητι τῆς πίστεως, ἐν τῇ ἐνότητι τῆς λειτουργικο - μυστηριακῆς ζωῆς, ἐν τῇ ἐνότητι τῶν θεμελιωδῶν ἀρχῶν τῆς κανονικῆς τάξεως καὶ τῆς διοικήσεως τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βίου, ὡς καὶ ἐν τῇ ἐνότητι τοῦ ἐπισκοπάτου. Αἱ θεμελιώδεις αὗται ἀρχαὶ ἔλαβον συγκεκριμένην μορφήν ἐν τοῖς δογματικοῖς βροσὶ καὶ τοῖς ἱεροῖς κανόσι τῶν Οἰκουμενικῶν καὶ τῶν Τοπικῶν Συνόδων καὶ ἐν τῇ «συμφωνίᾳ» τῶν ἱερῶν τῆς Ἐκκλησίας Πατέρων. Τέλος ἐν ταῖς ἀμοιβαίαις σχέσεσιν αὐτῶν αἱ τοπικαὶ Ἐκκλησίαι διατηροῦσι τὴν κανονικῶς καθεστηκυῖαν τάξιν καὶ ἀποφασίζουσιν ἐπὶ πάντων τῶν κοινῶν ζητημάτων διὰ συμφώνου ἀσφάσεως μετὰ κοινῆν διάσκεψιν. Τοῦτο κατ' ἐξοχὴν ἐπιτυγχάνεται ἐν ταῖς Οἰκουμενικαῖς Σύνοδοις, αἱ ὅσαι ἀποτελοῦσι τὴν ἀνωτάτην αὐθεντίαν ἐν τῇ καθόλου Ἐκκλησίᾳ.

Ἐπὶ τοῦ δευτέρου θέματος περὶ τῶν «ὄριων τῆς Ἐκκλησίας» οἱ συσκεφθέντες ὀρθόδοξοι καὶ παλαιοκαθολικοὶ θεολόγοι διεπίστωσαν, ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ σωτήριος δούλησις Αὐτοῦ, ἐφ' ὧν ἐθεμελιώθη ἡ Ἐκκλησία, εἶναι ἀπεριόριστοι καὶ ἀναφέρονται εἰς πάντας τοὺς ἀνθρώπους ἐν ὀλοκληρῷ τῇ κτίσει, καθ' ὅσον ὁ Θεὸς «πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἔλθειν» (Α' Τιμ. 2, 4). Ἡ

* Ἐκθεσις ὑποβληθεῖσα τῇ Δ. Ἱερᾷ Συνόδῳ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Η ΕΚ ΜΕΡΟΥΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΔΟΣΕΩΣ ΤΩΝ ΝΑΡΚΩΤΙΚΩΝ*

Ἐκθέτομεν γὺν τὰ ἀφρῶντα εἰς τὸν συντονισμόν τῆς ἀποτελεσματικῆς ἀντιμετωπίσεως τῆς διαδόσεως τῶν ναρκωτικῶν ἐν τῇ κοινωσίᾳ. Ταῦτα εἶναι τὰ κάτωθι:

α') Κατ' ἀρχὴν λήψις ἀποφασιστικῶν μέτρων περιστολῆς τῆς διαδόσεως τῶν ναρκωτικῶν καὶ διαφωτίσεως τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας καὶ τῆς Διαρκοῦς τοιαύτης. Χάριν αὐτῶν πραγματοποιοῦνται ἐκ μέρους Ἱεραρχῶν κατ'ἀλλήλους εἰσηγήσεις ἐπὶ θεμάτων σχετιζομένων μὲ τὰ ναρκωτικά, τὴν θεραπείαν τῶν τοξικομανῶν,

τὴν καλὴν διαφώτισιν τῆς νεότητος ἐπὶ τῶν ἐπαπειλουμένων αὐτῇ κινδύνων ἐκ τῆς χρήσεως ναρκωτικῶν, τὴν παγίθην σθένει διακοπὴν λήψεως ὑπ' αὐτῆς ἔστω καὶ ἐλαχίστων δόσεων ἐξ αὐτῶν, τὴν συσχέτισιν τῆς τάσεως πρὸς τὰ ναρκωτικά μετὰ τῆς ἐπακολουθούσης κραιπάλης, ἀκλασίας, ἀσωτίας καὶ τὴν λοιπὴν ἐγκληματικότητα, ὡς καὶ πᾶσαν ἄλλην ὄψιν τῆς ὀλεθροῦ ταύτης φθορᾶς τῆς τε σωματικῆς καὶ ψυχικῆς υἱείας τῶν ἀνθρώπων. Πάντων τούτων ἐπονται σχετικαὶ Ἐγκύκλιοι πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν λαόν, διὰ τῶν ὁποίων ἐπιδιώκεται ἡ προφύλαξις αὐτοῦ ἐκ τῶν ναρκωτικῶν. Αὗται ἐκτυποῦνται εἰς μικρὰ τεύχη, περιέχοντα συνάμα καὶ ἄλλας ἱστορήσεις περὶ αὐτῶν μετὰ στατιστικῶν τιμῶν στοιχείων ἀτόμων χρησιμοποιοῦντων ταῦτα ἀνωμόως, διανέμονται πανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος μέσῳ τῶν ἐκασταχοῦ Μητροπόλεων, ἰδίᾳ εἰς τόπους εἰς τοὺς ὁποίους, κατὰ ἐξακριβωμένας ἐκάστοτε πληροφορίας τῶν ἀστυνομικῶν ἀρχῶν, συχναίξουν ἀν-

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 341 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 18 τεύχους.

3. Ρωμ. 13, 12-14. Γαλ. 5, 21.

Ἐκκλησία εἶναι ἐκεῖ, ὅπου ἡ ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ γίνεται δεκτὴ καὶ ὁμολογεῖται πιστῶς ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἀπεκαλύφθη ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἀνήκουσιν αἱ τοπικαὶ Ἐκκλησίαι, αἱ ὁποῖαι διαφυλάττουσιν ἐκ τῆς παραδόσεως τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας τὴν πίστιν, τὴν λατρείαν καὶ τὸ ἐκκλησιαστικὸν πολίτευμα ἐν πιστότητι πρὸς τὴν Ἁγίαν Γραφήν. Ἡ ἀληθὴς καὶ ὁρατὴ Ἐκκλησία εὐρηταί ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς ἐποχῆς τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ Πατέρων, τῶν ὁποίων ἡ πίστις ἔχει ἐκφρασθῆ καὶ διατυπωθῆ ὑπὸ τῶν ἐπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, πρὸς διαφύλαξιν τῆς ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ μαρτυρίας τῆς θείας Ἀποκαλύψεως. Κανονικὴν συνέχειαν τῆς Ἐκκλησίας ἐκείνης ἀποτελεῖ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, οὗσα διὰ τοῦτο ἡ ἀληθὴς Ἐκκλησία. Κατὰ συνέπειαν ἀπορρίπτουν οἱ Ὁρθόδοξοι καὶ οἱ Παλαιοκαθολικοὶ τὴν οὕτως ἀποκληθεῖσαν θεωρίαν περὶ «κλάδων τῆς Ἐκκλησίας», καθ' ἣν πᾶσαι αἱ ὑφιστάμεναι σήμερον Ἐκκλησίαι μερικῶς μόνον κατέχουσι τὴν ἀλήθειαν, οὕτως ὥστε ἐκάστη γὰρ παριστᾷ μόνον ἐν οὐσιωδῶς ἑλλιπέσ τμήμα τῆς μᾶς Ἐκκλησίας καὶ οὐδεμίαν ἐξ αὐτῶν γὰρ δύναται γὰρ θεωρῆ ἑαυτὴν ὡς γνήσιον καὶ οὐσιωδῶς πλήρη ἐκπρόσωπον τῆς ἀληθοῦς Ἐκκλησίας.

Ἐπὶ τοῦ τρίτου θέματος περὶ τῆς «αὐθεντίας τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ» ἐτοπίσθη ὑπὸ τῆς Ὑποεπιτροπῆς, ὅτι βάσις καὶ περιεχόμενον τῆς αὐθεντίας τῆς Ἐκκλησίας ὡς θεανθρωπίνης κοινωσίας εἶναι ἡ ἐξουσία τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῷ κηρύγματι τοῦ «Ἐθαγγελίου τοῦ Θεοῦ» (Μάρκ. 1, 14). Διὰ τοῦ ζωοποιοῦ Ἁγίου Πνεύματος δὲ ἡ Ἐκκλησία μετέχει τῆς αὐθεντίας τοῦ Κυρίου αὐτῆς (Ἰωάν. 20, 22). Ἄλλ' ἡ ὁρωρηθεῖσα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν αὐθεντία δὲν ἐνεργεῖ διὰ καταναγα-

καζούσης ἐξωτερικῆς δυνάμεως, ἀλλὰ διὰ τῶν πνευματικῶν δυνάμεων, αἱ ὁποῖαι πληροῦσιν αὐτὴν καὶ πάντα τὰ μέλη αὐτῆς. Σπουδαῖοι φορεῖς καὶ ὄργανα ἐκκλησιαστικῆς αὐθεντίας εἶναι αἱ Σύνοδοι ἐν τῇ πολυμορφίᾳ τῆς ἱστορικῆς αὐτῶν ἐμφανίσεως. Αὗται κέκταινται αὐθεντίαν, καθ' ὅσον ἀντιπροσωπεύουσι τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἐνεργοποιοῦσι διαφοροτρόπως τὴν γενικὴν αὐθεντίαν αὐτῆς. Ὁσαύτως φορεῖς καὶ ὄργανα τῆς ἐκκλησιαστικῆς αὐθεντίας εἶναι οἱ ἱεροὶ Πατέρες καὶ Διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας, ἧτις ἀποδέχεται τὴν ἁμόφωνον διδασκαλίαν αὐτῶν ὡς μαρτυρίαν τῆς ἀληθείας. Περαιτέρω ἀδιάσκοπον πρακτικὴν ἐκφρασιν καὶ ἐφαρμογὴν εὐρίσκει ἡ αὐθεντία ἐν τῷ ἀξιώματι τῶν ἐπισκόπων, οἱ ὁποῖοι προΐστανται τῶν τοπικῶν Ἐκκλησιῶν κανονικῶς ἐν τῇ ἀποστολικῇ διαδοχῇ. Ὑπεράνω δὲ τῆς προσωπικῆς ἀσκήσεως τῆς αὐθεντίας ὑπ' ἐκάστου ἐπισκόπου ἐν τῇ Τοπικῇ Ἐκκλησίᾳ ἵσταται ἡ αὐθεντία τῶν ἐπισκόπων ἐν Συνόδοις. Ἄλλ' ἡ αὐθεντία τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ θέον γὰρ ἀσκῆται κατ' οὐσίαν ὡς διακονία, καθ' ὅσον ὁ Κύριος τῆς Ἐκκλησίας, εἰς τὸν ὁποῖον ἐδόθη πᾶσα ἐξουσία καὶ αὐθεντία ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, διέμεινεν ἐν μέσῳ τῶν ἀνθρώπων «ὡς ὁ διακονῶν» (πρβλ. Λουκ. 22, 2 ἐξ. Ἰωάν. 13, 14 ἐξ.). Διὰ πάντα τὰ ἀνωτέρω πρέπει ἡ αὐθεντία τῆς Ἐκκλησίας γὰρ φέρη διακονικὸν χαρακτήρα, ἐπιδιώκουσα ἐν πᾶσι τὴν οἰκοδομήν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν αὐξίαν αὐτοῦ ἐν ἀγάπῃ (Ἐφεσ. 4, 11 - 16).

ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΚΑΡΜΙΡΗΣ

Ἀκαδημαϊκός

Ὁμ. Καθηγ. Πανεπιστημίου

(Συνεχίζεται)

θρωποι τοξικομανεῖς ἢ καὶ ἄλλοι ἐπιρρεπεῖς ὄντες πρὸς πᾶν εἶδος κραιπάλης καὶ ἀκολασίας. «Ἀποθώμεθα οὖν τὰ ἔργα τοῦ σκοτοῦ καὶ ἐνδυσώμεθα τὰ ὄπλα τοῦ φωτός. ὡς ἐν ἡμέρᾳ εὐσχημόνως περιπατήσωμεν, μὴ κώμοις καὶ μέθαις, μὴ κοίταις καὶ ἀσελγείαις, μὴ ἔριδι καὶ ζήλῳ, ἀλλ' ἐνδύσασθε τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ τῆς σαρκὸς πρόνοιαν μὴ ποιεῖσθε εἰς ἐπιθυμίαν»³.

«Ἄρα οὖν μὴ καθεύδωμεν ὡς καὶ οἱ λοιποὶ, ἀλλὰ γρηγορῶμεν καὶ γήφωμεν. οἱ γὰρ καθεύδοντες νυκτὸς καθεύδουσι, καὶ οἱ μεθυσκόμενοι νυκτὸς μεθύουσιν ὅμεις δὲ ἡμέρας ὄντες γήφωμεν, ἐνδυσάμενοι θώρακα πίστεως καὶ ἀγάπης καὶ περικεφαλαίαν ἐλπίδα σωτηρίας»⁴.

Ἐὰν ὁ ἀλκοολισμὸς ἐπιφέρῃ μεγάλην βλάβην εἰς τὸν ὀργανισμὸν τοῦ ἀνθρώπου, πολλῶ μᾶλλον ἢ λήψις δηλητηρίων καταστρέφει αὐτὸν καὶ ἀφανίζει τὴν ζωὴν αὐτοῦ. Ἐνεκα τούτου διὰ τῶν ἐκδιδομένων ἐκάστοτε Ἐγκυκλίων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας ἐπισημαίνονται οἱ μεγάλοι κίνδυνοι τοῦς ὁποίους διατρέχουν διὰ τε τὴν σωματικὴν καὶ ψυχικὴν αὐτῶν ὑγίειαν ὅσοι τυχόν ρέπουν εἰς τὴν λήψιν ναρκωτικῶν.

β') Ὁμιλίαι διαφωτιστικαὶ πρὸς κύκλους τῆς νεότητος, ἐργατῶν, ὑπαλλήλων κ.λπ. περὶ τῆς ὀλοθρίου ἐπιδράσεως τῶν ναρκωτικῶν. Ἐγγοεῖται ὅτι αὐταὶ δὲν ἀπευθύνονται τόσο διὰ τοῦ ἐπ' ἀμύνης τῶν ναῶν κηρύγματος, ὅσον μέσῳ σχολῶν ἐκπαιδευτικῶν, τεχνικῶν καὶ ἐπαγγελματικῶν, συλλόγων καὶ λοιπῶν ὁμίλων, τοῦτο δὲ διότι τὸ σύνθημα τακτικὸν ἐκκλησιαστικῶν τῶν ναῶν ἀποτελεῖται ἐκ θεοσεβῶν πιστῶν, οἵτινες ἀπέχουσι παντελῶς τῆς χρήσεως ναρκωτικῶν καὶ ζῶσι κατὰ Θεόν. Ὡς ἐκ τούτου οἱ ἐντεταλμένοι κήρυκες τοῦ θείου λόγου καὶ ὅσοι ἄλλοι τῶν Κληρικῶν ἤθελον τυχόν ἀναλάβει ταύτας ψυχωπηγίους ἐξορμήσεις περιστολῆς τοῦ κακοῦ τούτου ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ἐξευρίσκουν τρόπους ἀμέσου ἐπικοινωνίας μετὰ ἀτόμων μὴ ἐκκλησιαζομένων καὶ μάλιστα μετ' ἐκείνων, ἅτινα συχνάζουν εἰς ὀρισμένους τόπους, εἰς τοὺς ὁποίους εἶναι πιθανὴ ἢ μεταβάσεις ὑπόπτων ἀνθρώπων καὶ δὴ τοξικομανῶν ἢ ἐμπόρων ναρκωτικῶν μέσῳ τῶν ὁποίων παρασύρονται εἰς αὐτὰ. Βεβαίως ἢ εἰς αὐτοὺς μετάβασις Κληρικῶν δὲν εἶναι πάντοτε εὐχέρης, πολλῶ δὲ μᾶλλον ἢ παραμονὴ ἐν αὐτοῖς τούτων πρὸς ἀναζήτησιν ἀτόμων παρεκτροπομένων ἠθικῶς. Τὸ ἱερατικὸν αὐτῶν σχῆμα ἐμποδίζει αὐτοὺς εἰς σύναψιν γνωριμίας καὶ ἐπικοινωνίας μετὰ τοξικομανῶν ἢ καὶ ἄλλων ἐκφύλων τύπων. Ἐκτός

δὲ τούτου ἡ ἱερατικὴ τῶν Κληρικῶν περιβολή, προκαταλαμβάνει τοὺς κακοποιοὺς ἀνθρώπους καὶ θεωρεῖται ὡς λίαν ἀποκρουστικὴ παρ' αὐτῶν, ἐπειδὴ οὗτοι ἀντιλαμβάνονται ἀμέσως τὸν σκοπὸν τῆς ἐπιδιώξεως ἐκ μέρους τῶν Κληρικῶν τῆς ἐπικοινωνίας μετ' αὐτῶν, ὅποτε αὐθωρεῖ ἐξαφανίζονται, ὡς συμβαίνει μετὰ πρόσωπα τῶν ἀστυνομικῶν, τὰ παρακολουθοῦντα τοὺς οὐχὶ μετὰ τῆς εἰδικῆς αὐτῶν ἐνδυμασίας. Εὐθὺς ὡς οἱ τοξικομανεῖς καὶ λοιποὶ κακοποιοὶ ἀντιληφθοῦν, ὅτι παρακολουθοῦνται ὑπὸ ἀστυνομικῶν, ἀμέσως ἀπέρχονται καὶ ἐξαφανίζονται. Κατὰ συνέπειαν ἄλλα πρόσωπα θὰ ἐπωμισθοῦν τὸ καθήκον τοῦτο τῆς ἱεραποστολῆς, ἅτινα θὰ εὐρίσκωνται εἰς ἄμεσον συνεννόησιν μετὰ τῶν ἐντεταλμένων πρὸς τοῦτο ἐμπείρων καὶ ἱκανῶν Κληρικῶν, καθοδηγούμενα ὑπ' αὐτῶν. Οἴκοθεν λοιπὸν νοεῖται, ὅτι οἱ ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας ἐξευρίσκουν τὰ πλέον κατάλληλα καὶ δραστήρια θεοσεβῆ πρόσωπα, εἰς τὰ ὅποια ἀναθέτουν τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἱερᾶς ταύτης ὑπηρεσίας, αὐτοὶ δὲ ἐκ τοῦ ἀφανοῦς παρακολουθοῦν τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐνεργειῶν αὐτῶν, συντονίζοντες τὸ ὅλον αὐτῶν θεάρεστον ἔργον. Οὐχ ἦτον εἰς ἐμφανιζομένης μεμονωμένης περιπτώσεως τοξικομανῶν οἱ Κληρικοί, δὲν ἀποφεύγουν τὴν μετ' αὐτῶν ἐπικοινωνίαν, ἀλλ' ἀπειναντίας, ὡς φιλόστοργοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ἀναζητοῦντες τὰ ἀπολωλότα πρόβατα τῆς λογικῆς ποιμνῆς τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ, ἐργάζονται τὴν ἀνάτηξιν καὶ σωτηρίαν αὐτῶν μετ' ὑπομονῆς καὶ ἐπιμονῆς.

γ') Τὰς οὕτως εἰς ἐκτελουμένας ψυχωφελεῖς ἐργασίας παρὰ ταῖς ἐνορίαις αὐτῶν, γνωρίζουσιν ἱεραρχικῶς εἰς τὰς προϊσταμένας αὐτῶν ἀρχὰς οἱ ἱερεῖς, οἱ δὲ Ἐπίσκοποι τούτων εἰς τὴν Διαρκῆ Ἱερὰν Σύνοδον. Δι' αὐτῆς κατόπιον λαμβάνει γνῶσιν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας, κανονίζουσα τὴν περαιτέρω πορείαν τῆς ἐνεργείας βάσει τῶν ὑποβληθέντων αὐτῇ πανταχόθεν πορισμάτων. Αὕτη δύναται πολλὰ τὰ καλὰ καὶ ὠφέλιμα νὰ πράξῃ ὑποδοθημένη εἰς τὸ ἔργον αὐτῆς ὑπὸ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας. Ἐξ ἄλλου ἢ σύστασις τοῦ ὀργανισμοῦ ταύτης, ὡς κατ' ἐπανάληψιν ἐλέγχθη, αὐτὸν τὸν κύριον σκοπὸν ἔχει, εἰς τὸ νὰ ὑποδοθηθῆ τὴν Διοικοῦσαν Ἐκκλησίαν, εἰς τὴν ἐπιτέλει τὸ ἔργον αὐτῆς. Δὲν εἶναι δὲ μόνον ἢ ἐκ μέρους τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας διάθεσις οἰκονομικῆς βοηθείας πρὸς διενέργειαν ἐκάστοτε τῶν δεόντων, ἀλλὰ κυρίως ἢ ἐξευρέσει τῶν καταλλήλων προσώπων καὶ ἢ δι' αὐτῶν ἐκτέλεσις πάσης κοινωνικῆς ἀπόστολῆς. Τὰ πρόσωπα ταῦτα ἢμπορεῖ νὰ εἶναι Κληρικοί καὶ πιστοί. Ὁ συντονισμὸς παρ' αὐτῆς τῆς ἐργασίας τῆς Ἐκκλησίας δὲν ἐξαρκεῖται εἰς λόγους, προφορικούς καὶ γραπτούς, οὐδὲ εἰς τὴν ἐκδοσὴν καὶ κυκλοφορίαν ἐντύπων καὶ φυλλάδιων διαφωτιστικῶν καὶ ψυχωφελῶν, ἀλλ' ἀποβλέπει εἰς τὴν ὅσον ἐνεστὶ καλλιτέραν ἀπὸ πάσης ἐπόψεως διοργάνωσιν σώματος ὀλοκλήρου ἱεραποστολῶν, κινουμένων δραστηρίως πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν τοῦ και-

4. Α' Θεσ. 5, 6-9.

γωνικού βίου τῶν πολιτῶν. Ὡς ἔχει δὲ παρ' ἡμῖν τὸ ἐκκλησιαστικὸν πολίτευμα, δὲν ἀπαιτεῖται ἡ σύσταση ἰδιαιτέρου σώματος ἱεραποστολῶν ἢ τάγματος πρὸς ἀνάθεσιν τῆς τοιαύτης ἐκκλησιαστικῆς διακονίας, διότι τὸ ἔργον τοῦτο, ὡς καὶ πᾶν ἄλλο ἀποδίδον ἐπὶ τὴν κατὰ Θεὸν οἰκοδομὴν τῶν πιστῶν, ἐπιτελεῖται ὑπὸ τῶν ἐπὶ μέρους ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας.

Κατὰ συνέπειαν οἱ διευθύνοντες τὸν ὀργανισμόν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας προβαίνουν εἰς δύο τινά, πρῶτον μὲν εἰς τὴν σύστασιν ἐπιτελείου ἐκ προσώπων ἱκανῶν, ὅπως συντονίσωσι τὸν ἀγῶνα καταπολεμησῶς τῆς διαδόσεως τῶν ναρκωτικῶν, τελούτων ἐν συνεννοήσει μετὰ τῶν ἀρμοδίων ἀρχῶν τῆς Πολιτείας, δεύτερον δὲ εἰς τὴν ἐνημέρωσιν τῶν ἐπὶ μέρους ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ πάσης ὑποθέσεως ἀφορώσης εἰς τὰ ναρκωτικά καὶ τοὺς τοξικομανεῖς, προσκαλουμένων πρὸς τοῦτο εἰς τὴν ἔδραν ταύτης, εἰς τοὺς ὁποίους εἰδικὸι περὶ τὰ τοιαῦτα ἀναπτύσσουσι λεπτομερέστερον τὰ περὶ αὐτῶν. Ἐπειδὴ δὲ ἡ διάδοσις τῶν ναρκωτικῶν καὶ τὸ ἐμπόριον τούτων διεξάγεται εἰς τὰς μεγάλας πόλεις τῆς Ἑλλάδος, ἐν αἷς παρατηροῦνται ἄτομα τοξικομανῆ, διὰ τοῦτο ἀρχικῶς προσκαλοῦνται ὑπὸ τῆς γενικῆς διευθύνσεως τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας καὶ τοῦ ἀρμοδίου ταύτης ἐπιτελείου ἱερεῖς καὶ διάκονοι ὑπηρετοῦντες εἰς ναοὺς αὐτῶν. Ὡσαύτως καὶ οἱ ἐντεταλμένοι ἱεροκήρυκες τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων, ὡς καὶ τῶν ἐνοριακῶν ναῶν τῶν μεγάλων πόλεων.

Ὡς εἶναι προφανές, δὲν πρόκειται περὶ συγκλήσεως ἀπλῶς ἱερατικῶν συνεδρίων πρὸς ἔκθεσιν τῶν δεόντων γενέσθαι καὶ σχετικὴν διαφώτισιν, ἀλλὰ περὶ συνεχοῦς πρὸς ἱερεῖς ἐποικοδομητικῆς διδασκαλίας, ἐχούσης συνάμα χαρακτῆρα πρακτικῆς ἐφαρμογῆς τῶν ληπτῶν ἐκάστοτε μέτρων προληψέως τῆς ἐπεκτάσεως τοῦ μεγάλου τούτου καὶ ὀλεθρίου διὰ τὴν Ἑλληνικὴν κοινωνίαν κακοῦ. Ἐν Ἀθήναις, λόγῳ χάριν, Πειραιεῖ, Θεσσαλονίκῃ, Πάτραις καὶ ὁποῦδήποτε ἀλλαχοῦ παρατηρεῖται τοιαύτη ῥοπὴ πρὸς τὰ ναρκωτικά, δύναται νὰ συναθροίζωνται ἱερεῖς τῶν πόλεων καὶ ἱεροκήρυκες ὑπὸ τὴν πεπνυμένην καθοδηγίαν τῶν ἐκασταχοῦ Ἱεραρχῶν καὶ νὰ ἐξετάζωνται ἀπὸ κοινοῦ τὰ ἀφορῶντα εἰς τὰ ναρκωτικά θέματα. Οὕτω λαμβάνονται ἀποφάσεις καὶ τίθενται εἰς ἄμεσον ἐφαρμογὴν ῥιζικὰ μέτρα περιστολῆς τοῦ κακοῦ. Τὰ πορίσματα μιᾶς ἐκάστης τοιαύτης ἱερατικῆς συναθροίσεως ὑποβάλλονται κατόπιν ἐν εἴδει ἐκθέσεων τῇ ἀρμοδίᾳ διευθύνσει τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας καὶ δι' αὐτῆς τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ τῆς Ἱεραρχίας μέσῳ τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου.

Οὕτως, ὡς φρονούμεν, τίθεται εἰς συναγεμὸν ἅπαν τὸ σῶμα τῆς ποιμανούσης Ἐκκλησίας, ἔχει δὲ λίαν εὐχάριστον ἀπήχησιν παντὶ τῷ πληρώματι ταύτης ἢ τοιαύτη ἐκ μέρους αὐτῆς πνευματικὴ καὶ σωτήριος ἐξόρμησις. Ἐν προκειμένῳ τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ νὰ ἐνοηθῆ καλῶς ἡ σημασία καὶ ὁ σκοπὸς τῆς τοιαύτης ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας σθεναρὰ ἀντιμετώπισις τῆς καταστολῆς τοῦ ὀλεθρίου τούτου κακοῦ, ἐπεκταθέντος

δυστυχῶς εἰς εὐρεῖς κύκλους ἀνθρώπων τῆς κοινωνίας καὶ παρασύροντος τὴν σφριγῶσαν νεότητα τῆς χώρας ἡμῶν.

δ') Ἡ ὑπὸ τῶν ἐπὶ μέρους ποιμένων διαφώτισις τῶν ἐνοριτῶν αὐτῶν ἐπὶ τῶν ὀλεθρίων ἐπιδράσεων τῶν ναρκωτικῶν. Αὕτη εἶναι ἀναγκαῖα, ἐπειδὴ δὲν ἀποκλείεται τοξικομανεῖς ἢ καὶ ἄλλοι πρὸς τὰ ναρκωτικά ῥέποντες νὰ κατοικῶσιν εἰς τὰς ἐνορίας αὐτῶν, νὰ ἐπηρεάζουν δ' οὗτοι ἄλλους καὶ νὰ παρασύρουν εἰς αὐτά. Οἱ ἱερεῖς εἴτε δι' ὀμιλίῳν, εἴτε διὰ διαλέξεων, εἴτε καὶ ἄλλως πῶς διαφωτίζουν τοὺς ἐνορίτας αὐτῶν καὶ προφυλάσσουν αὐτοὺς ἐκ τῆς χρήσεως τῶν ναρκωτικῶν. Εἰς τὸ ἔργον αὐτῶν ἔχουν συμπαραστάτας θεοσεβεῖς πιστοὺς καὶ ἀπὸ κοινοῦ μετ' αὐτῶν ἀποφασίζουσι τίνι τρόπῳ καλλίτερον ἡμποροῦν νὰ ἐνεργήσουν ἐναντίον τῆς διαδόσεως τῶν ναρκωτικῶν, προφυλάξουν δὲ κατ' ἐξοχὴν τὴν νεότητα ἐξ αὐτῶν. Ἐὰν μάλιστα εἰς τὰς ἐνορίας αὐτῶν κατοικῶσι χειρώνακτες ἐργάται ἢ τυχὸν ἄλλοι πολῖται κλίνοντες πρὸς αὐτὰ ἢ οἰοδῆποτε ἄλλο κακόν, ἔτι περισσότερον ἐντείνουν τὰς προσπάθειάς αὐτῶν, ἵνα σώσουν αὐτοὺς. Ἡ ἀνεύρεσις καὶ παρακολούθησις πάντως τῶν ὀπωσθήποτε ζώντων ἐκλυτοῦ βίου καὶ ὑποπιπτόντων εἰς τὴν γῆρσιν τῶν ναρκωτικῶν ἀνατίθεται εἰς ἄνδρας καὶ γυναῖκας, χάριν τῶν ὁποίων ἐνεργοῦνται ἀναλόγως τῶν περιστάσεων τὰ ἐνδεικνύμενα σωτήρια μέτρα. Ὑπάρχουν δὲ εὐτυχῶς εἰς τὰς περισσοτέρας τῶν ἐνοριῶν τῶν μεγάλων πόλεων κατάλληλα πρόσωπα, μεμορφωμένα καλῶς, ἐντιμα καὶ πρόθυμα, ἵνα παντὶ σθένει συνδράμωσι τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὴν σθεναρὰν ἀντιμετώπισιν τῆς διαδόσεως τῶν ναρκωτικῶν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν κοινωνίαν. Ταῦτα ἐξευριστόμενα καὶ προσκαλούμενα, εὐχαρίστως δέχονται νὰ προσφέρωσι τὰς ὑπηρεσίας αὐτῶν, εἶναι δὲ ἀπολύτως ἀναγκαῖα, δι' οὓς λόγους ἐκθέτομεν κατωτέρω.

Ὡς ἐξακριβοῦται ὑπὸ τῶν ὀργάνων τῶν ἀστυνομικῶν ἀρχῶν οἱ τοξικομανεῖς, ὡς καὶ οἱ ἐμπορευόμενοι τὰ ναρκωτικά, συχάζουν εἰς διάφορα κέντρα τῶν μεγάλων πόλεων ἢ πλησίον λιμένων παραλιακῶν τοιούτων. Ἐπειδὴ δὲ τοὺς τόπους αὐτοὺς δὲν ἡμποροῦν οἱ Κληρικοὶ νὰ ἐπισκέπτωνται, καταρτίζεται εἰδικὸν σῶμα ἱεραποστολῆς, ὑπερ ἀναλαμβάνει τὴν συστηματικὴν παρακολούθησιν τῶν ἐχόντων ῥοπὴν πρὸς τὰ ναρκωτικά, ἐπαγωγικῶς δὲ τῷ τρόπῳ ἐργάζεται τὴν ἀπομάκρυνσιν αὐτῶν καὶ τὴν διακοπὴν τῆς χρήσεως τῶν ναρκωτικῶν παρ' αὐτῶν. Δὲν ἀποκλείεται μάλιστα εἰς τοὺς τόπους αὐτοὺς νὰ συναντήσουν οἱ συγκροτοῦντες τὸ σῶμα τῆς ἱεραποστολῆς καὶ νεαρὰ ἄτομα καλῶν οἰκογενειῶν, παρασυρόμενα εἰς τὰ ναρκωτικά ἐν ἀγνοίᾳ τῶν γονέων καὶ κηδεμόνων αὐτῶν. Ἐπίσης ὑπάρχουν ἄλλα ἄτομα, ἅτινα προμηθεύμενα ποσότητα τινα ναρκωτικῶν, ἀποφεύγουν τοὺς γνωστοὺς εἰς τὰς ἀστυνομικὰς ἀρχὰς τόπους συνάξεως τοξικομανῶν καὶ ἐμπόρων ναρκωτικῶν, προτιμῶντα κατοικίας, ἐν αἷς διαμέγουν ἄνθρωποι ἐπιρρεπεῖς πρὸς αὐτά, τὴν ἀκολασίαν ἢ οἰανδῆποτε ἄλλην ἠθικὴν παρέκκλισιν.

Ἐπομένως τὸ ἔργον τῆς εἰδικῆς ταύτης ἱεραποστολῆς ἐκτείνεται πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν, προκειμένου νὰ φέρῃ θετικὰ ἀποτελέσματα. Ὡς εἶναι εὐνόητον τὸ ἔργον τοῦτο εἶναι λίαν δυσχερὲς καὶ ἐπίπονον καὶ ἀπαιτεῖ πρόσωπα, διαθέτονα χρόνον καὶ ἴδια μέσα κινήσεως, ἴδια κατὰ τὰς νυκτερινὰς ὥρας, καθ' ἃς ἀποσύρονται τὰ πρὸς τὰ ναρκωτικὰ ῥέποντα ἄτομα πρὸς λήψιν ὠρισμένων ἐξ αὐτῶν δόσεων. Ἐξ ἄλλου ἢ ὑπὸ τῶν προσώπων τῆς Ἐκκλησίας παρακολούθησις τῶν τοιούτων ἀνθρώπων γίνεται ἐπὶ τῇ σκοπῇ τῆς ἀναγνώσεως καὶ σωτηρίας αὐτῶν, οὐδὲ ἐκθέτει τούτους εἰς τὰ ὄμματα τῆς κοινωνίας. Κατὰ συνέπειαν ἢ ἐργασία αὐτῆ ἀπατεῖ ἱκανότητος καὶ μεγάλην ὑπομονὴν ἐκ μέρους ἐκείνων, οἵτινες θὰ ἐπωμίζοντο ταύτην. Εἶναι πολὺ δύσκολον ἀπεσταλμένοι τῆς Ἐκκλησίας ἄνθρωποι νὰ ἐπικοινωνήσουν μετὰ προσώπων τοιούτων, συναθροισμένων μάλιστα ἐν οἰκίαις ἢ διαμερίσμασι πολυκατοικιῶν. Πρὸς τοῦτο ἀπαιτεῖται διάθεσις πολλοῦ χρόνου ἕως ὅτου κατορθώσῃ τις νὰ ἀνεύρῃ τοὺς μυστικούς τόπους εἰς τοὺς ὁποίους συχναίξουν τοξικομανεῖς ἢ ἄλλα πρόσωπα ἐξ αὐτῶν, ἅτινα συνηθίσαντα εἰς τὴν λήψιν ναρκωτικῶν, διάγουν μεμονωμένως καὶ μόνον δόσκις ἔχουν ἀνάγκην προμηθείας τοιούτων ἐπικοινωνοῦν μετ' ἄλλων. Ὑποδείξεις τῶν τόπων συνάξεως τοξικομανῶν θὰ ἠδύνατο νὰ παρασχεθῶσιν ἐκ μέρους τῶν ἀστυνομικῶν ἀρχῶν. Ἀναλόγως λοιπὸν τοῦ περιβάλλοντος εἰς τὸ ὁποῖον πραγματοποιεῖται ἢ ἐξορμήσις τῆς Ἐκκλησίας, τῶν περιστάσεων, ὡς καὶ τῶν συνθηκῶν ὑπὸ τὰς ὁποίας διαδίδονται οἱ ἐπιρρεπεῖς πρὸς τὰ ναρκωτικὰ, ῥυθμίζεται τὸ πρόγραμμα τῆς ἐργασίας, οὕτως ὥστε νὰ στέφῃται αὕτη ὑπὸ ἐπιτυχίας.

Καὶ καὶ μὲν ἔργον τῶν ἀστυνομικῶν ἀρχῶν εἶναι ἢ συστηματικὴ παρακολούθησις τῶν τοξικομανῶν, ὡς καὶ τῶν συναφῶν πρὸς τὰ ναρκωτικὰ θεμάτων, πλὴν οὐδεὶς ἀπολύτως πολίτης ἀπαλλάσσεται τῆς ὑποχρέωσιν τῆς περιστολῆς τοῦ ἐν τῇ κοινωνίᾳ διαπραττομένου ἐκάστοτε κακοῦ καὶ συνεπῶς καὶ πᾶν μέλος τῆς Ἐκκλησίας ὀφείλει ὅπως συντρέχῃ τὸ ἀναμορφωτικὸν ταύτης ἔργον, ἀφ' οὗ καὶ αὐτὸ ζῆ ἐντὸς τῆς αὐτῆς κοινωνίας, ἐν ἣ ζῶσι καὶ οἱ κακοὶ ἄνθρωποι. Πάντες ἐπιθυμοῦμεν τὴν ἐξυγιάνσιν τῆς κοινωνίας, τὴν ἀπαλλαγὴν ταύτης ἀπὸ παντὸς λυμαινόντος αὐτὴν κακοῦ, τὴν ὑγιεῖαν καὶ εὐεξίαν τῶν πολιτῶν αὐτῆς καὶ συνεπῶς συντρέχοντες τὴν σωτηριώδη ταύτην προσπάθειαν τῆς Ἐκκλησίας, συμβάλλομεν θετικῶς εἰς τὴν ἀνάγκησιν τῶν εἰς πᾶν εἶδος κακοῦ πεπτωκότων, ἐνεργοῦμεν δὲ ἐν προκειμένῳ καὶ χάριν τοῦ ἰδίου ἡμῶν πνευματικοῦ συμφέροντος, ἀφ' οὗ οἱ κακοποιοὶ ἢ οἰοιδῆποτε ἄλλοι ζῶντες ἐκλυτον βίον εἶναι λίαν ἐπικίνδυνοι διὰ τὸ σύνολον τῆς κοινωνίας.

Εἰς τὰς σωτηριώδεις ταύτης ἐξορμήσεις οἱ ἐπὶ μέρους ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας ἠμποροῦν νὰ ἔχουν συμπαράστατας αὐτῶν ἐκπαιδευτικούς, μάλιστα μετὰ τῶν εἰς νυκτερινὰς σχολὰς ὑπηρετούντων, ἐπειδὴ εἰς αὐτὰς φοιτῶσιν ἄτομα ἐργαζόμενα κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας καὶ συνεπῶς ἐκτιθέμενα εἰς πλείστους ὄσους ἠθικούς κινδύνους. Κατ' ἐξοχήν δ' ὅσοι φοιτῶσιν εἰς σχο-

λάς ναυτιλιακὰς, τεχνικὰς, ἐπαγγελματικὰς ἢ οἰασθῆποτε ἄλλης ἐκπαιδευτικῆς μορφῆς λειτουργούσας εἰς παραλιακὰς πόλεις, ἀντιμετωπίζουν τὸν κίνδυνον νὰ παρασυρθοῦν εἰς τὰ ναρκωτικὰ, ἐπειδὴ εἰς τοὺς λιμένας τῶν πόλεων περιφέρονται ἄτομα τοῦ ὑποκόσμου, τῶν ναρκωτικῶν καὶ ὄσων ἄλλων κακῶν. Ἐντεῦθεν μάλιστα καὶ ἡ λειτουργία τοσούτων νυκτερινῶν κέντρων εἰς τὰ ὁποῖα συχναίξουν μετὰξὺ ἄλλων καὶ ἄνθρωποι τῶν ναρκωτικῶν. Βεβαίως τοιαῦτα κέντρα διαφθορᾶς δὲν ἀπολείπουν καὶ εἰς μὴ παραλιακὰς πόλεις, πλὴν ἐπιστημαίνωμεν ἐνταῦθα, ὅτι ὁ κίνδυνος νὰ παρασυρθῇ ἢ νεότες εἰς τὰ ναρκωτικὰ καὶ γενικῶς εἰς τὴν ἐκλυσιν τῶν ἠθῶν, εἶναι μεγαλύτερος ἐκεῖ ὅπου ἐκτὸς τῶν γηγενῶν ἀνηθικῶν ἀνθρώπων κυκλοφοροῦν καὶ ἄλλοι ἐξ ἄλλοδαπῆς ὑπόπτου ἠθικῆς ὑποστάθμης. Εἶναι περιττὸν ὅπως ἐπεκταθῶμεν εἰς περιπτώσεις καθ' ἃς ἡ ἀναστροφή μετ' αὐτῶν πολιτῶν τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας ἐπέφερον εἰς αὐτοὺς μεγάλην ἐκλυσιν ἠθῶν καὶ προεκάλεσαν αὐτοῖς ἀνεπανόρθωτον κακόν. Ἄτομα στερούμενα ἰσχυρᾶς θελήσεως πρὸς τὸ ἀγαθόν, ἐγένοντο ἔρμαιο τῶν παθῶν, ἅτινα ἀπέκτησαν, συναναστρεφόμενα ἀνθρώπους διαθέτονας πολὺ χρῆμα καὶ ζῶντας ἀσώτως.

Διὰ ταῦτα οἱ ἐπὶ μέρους ποιμένες μελετώντες πάσας τὰς περιπτώσεις αὐτάς, προχωροῦν εἰς τὸ σωτήριον ἔργον τῆς Ἐκκλησίας θάσει προδιαγεγραμμένου πνευματικοῦ σχεδίου, ἀντιμετωπίζοντες σθεναρῶς τὸ πολυεὶδὲς κακὸν ὁπουδήποτε. Τόσον εἰς τὰς λαϊκὰς κοινωνίας, ὅσον καὶ εἰς κατοικουμένας ὑπὸ εὐπορούντων καὶ ἀνηθικῶς διαδιδόντων πολιτῶν, ἢ Ἐκκλησία ἐπιτελεῖ διὰ τῶν ἐπὶ μέρους αὐτῆς ποιμένων καὶ πιστῶν μέγα κοινωφελὲς ἔργον. Τοῦτο δὲ δύναται νὰ διεξαχθῇ λίαν ἐπιτυχῶς, ἐφ' ὅσον, ὡς καὶ προηγουμένως εἴπομεν, ἐξευρίσκονται οἱ κατάλληλοι ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι εὐχαρίστως, προθύμως καὶ ἀνιδιοτελεῶς ἀναλαμβάνουν τὴν ἐπιτέλειαν αὐτοῦ. Καὶ καὶ μὲν ἡ Πολιτεία ἐνεργεῖ ἐκάστοτε τὰ δέοντα εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτάς, ἀλλ' ἡμεῖς ὡς ποιμένες, ἔχοντες τὴν ἄμεσον συμπάστασιν τῶν τε ἐκπαιδευτικῶν, ὡς καὶ τῶν λοιπῶν θεοσεβῶν καὶ ἐντίμων ἀνθρώπων τῶν ἐνοριῶν, πράττομεν ὅσα ἐπιβάλλονται χάριν τῆς σωτηρίας τῶν παρεκτρεπομένων πνευματικῶς καὶ ἠθικῶς ἀτόμων. Ἐχομεν δὲ οὐκ ὀλίγους θεοσεβεῖς καὶ ἐγκρίτους ἐγορίτας, εἰς τοὺς ὁποίους ὅταν ἀναπτυχθῇ ὁ σκοπὸς τῆς τοιαύτης ἐξορμήσεως τῆς Ἐκκλησίας, εὐχαρίστως θὰ δεχθοῦν νὰ πλαισιώσουν τοὺς ποιμένας αὐτῆς πρὸς εὐδῶσιν αὐτῆς.

ε') Ἡ μέση τῆς ραδιοφωνίας καὶ τηλεοπτίας ἐξαγγελία συντόμων, εὐσυνόπτων καὶ παραινετικῶν ὁμιλιῶν ἐκ μέρους εἰδικευμένων περὶ τὰ θέματα ταῦτα προσώπων, κατὰ παιδαγωγικὸν τρόπον τελοῦμεν. Τὸ μέτρον τοῦτο δύναται νὰ τελεσφορήσῃ, ἐφ' ὅσον ἡ ἐξαγγελία τῶν ὁμιλιῶν ὀρίζεται οὐχὶ εἰς χρόνον κατὰ τὸν ὁποῖον ἐλαχίστους ἀχροατὰς καὶ τηλεθεατὰς ἔχουν, ἀλλ' εἰς ὅ-

ρας καθ' ἃς τὸ πλεῖστον τῆς νεότητος θεᾶται μέσφ τῶν συσκευῶν τῆς τηλεφίας ἀθλητικῆς παιδείας ἢ καὶ τινὰ ἄλλα ἀρέσκοντα εἰς αὐτὴν ἔργα ἢ καθ' ὃν χρόνον παρεμβάλλονται εἰς ταῦτα διαφημίσεις παντοίας φύσεως. Ἀκόμη δυνάμεθα νὰ ἐπωφεληθῶμεν τῆς συναθροίσεως πολλῶν χιλιάδων θεατῶν εἰς στάδια, ἐν οἷς διεξάγονται ἀθλητικοὶ ἀγῶνες καὶ παλαίσματα. Κατ' ἐξοχὴν ἢ διάθεσις θρησκευτικῶν, συναρπαστικῶν μικρῶν ἐντύπων, κρίνεται ἀναγκαῖα εἰς τοὺς χώρους αὐτῶν. Εἰδικὰ συνεργεῖα συγκροτούμενα πρὸς τοῦτο, διαγέμου εἰς τοὺς θεατὰς τὰ παραινετικά καὶ ἐποικοδομητικά τῆς Ἐκκλησίας ἐντυπα. Τὸ αὐτὸ δύναται νὰ γίνῃ εἰς ἐργοστάσια, ἔπου θεοσεβεῖς ἐργάται ἐπιστρατεύονται χάριν τῆς διαδόσεως τοῦ θρησκευτικοῦ ἐντύπου. Πῶς δηλαδὴ ἄλλοι ἀνήκοντες εἰς πολιτικὰς ἢ κοινωνικὰς ὀργανώσεις κατορθώνουν νὰ κυκλοφοροῦν ἐντυπα αὐτῶν εἰς ἐργάτας καὶ νὰ ἀποκτῶσιν ὁπαδούς εἰς αὐτάς; Ὁμοίως εἰς λιμενεργάτας καὶ λοιπούς ἐργαζομένους ἀνθρώπους ἢ Ἐκκλησία ἀπευθύνει διὰ τῶν ψυχοφελῶν αὐτῆς ἐντύπων τὰς εὐαγγελικὰς ἀληθείας τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ἀναχαίττουσα ἐκ τῆς ἁμαρτίας οὐκ ὀλίγας ψυχάς.

στ') **Σύστασις καὶ λειτουργία** ἐστιῶν ψυχικῆς ἀνανήψεως καὶ σωφροσύνης. Παραλλήλως πρὸς ὅσα ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων ἀρχῶν τῆς Πολιτείας ἐνεργοῦνται πρὸς περιστολὴν τοῦ κοινωνικοῦ τούτου κακοῦ, θὰ ἠδύνατο νὰ συσταθῶσιν ἐστία ψυχικῆς καὶ σωματικῆς ἀνανήψεως τοῦλάχιστον εἰς τὰς μεγαλυτέρας τῶν πόλεων, ἐν αἷς παρατηρεῖται ἢ τοιαύτη πρὸς τὰ ναρκωτικά ῥοπή τῶν ἀνθρώπων. Αὗται συσταθῶνται ἐν ἰδιαιτέροις οἰκίμασι, διευθυνόμεναι ὑπὸ Κληρικῶν καὶ πιστῶν. Εἰς αὐτάς εἰσάγονται τὰ ἔχοντα ἄμεσον ἀνάγκην βοήθειας τοξικομανῆ πρόσωπα, χρῆζοντα δὲ μακρᾶς καὶ ἐντατικῆς παρακολουθήσεως καὶ ἀγωγῆς πρὸς τελείαν τούτων ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῆς ἰσχυρᾶς τούτων ἕξεως καὶ τοῦ σφοδροῦ πάθους πρὸς τὰ ναρκωτικά. Τὴν ὅλην δὲ τούτων περίθαλψιν καὶ χρηστὴν διαπαιδαγώγησιν ἀναλαμβάνουν ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἐκπαιδευόμενοι καλῶς εἰς τὴν εἰδικὴν τούτων μεταχείρισιν, καθ' οἷον τρόπον αἱ κοινωνικαὶ λειτουργοί. Καὶ ἐξ αὐτῶν δυνάμεθα νὰ ἐπιλέγωμεν τὰ κατάλληλα πρόσωπα, ἀπαραίτητα ἰδία προκειμένου περὶ σωφρονισμοῦ καὶ ἀνανήψεως νεανίδων καὶ γυναικῶν. Ἐπιπροσθέτως εἰς τὰς εἰδικὰς ταῦτας ἐστίας καὶ εἰς ἰδιαίτερα αὐτῶν διαμερίσματα θὰ ἠδύνατο νὰ εἰσάγονται ἔστω καὶ ἐπ' ὀλίγον χρόνικόν διάστημα νέοι καὶ νεάνιδες παρασυρθέντες εἰς τὰ ναρκωτικά καὶ μὴ εἰσέτι καταστάνας τοξικομανεῖς, προερχόμενοι δὲ ἐκ καλῶν καὶ ἐντίμων οικογενειῶν. Ἐν συγγνώμῃ μετὰ τῶν γονέων καὶ κηδεμόνων αὐτῶν ἐπιδιώκεται ὑπὸ τῶν ἐνεργούντων τὴν ἐργασίαν ταύτην τῆς Ἐκκλησίας ἢ ἐπαναφορὰ τούτων εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς σωφροσύνης. Οὕτως αἱ ἐστία αὗται θ' ἀπέβαινον ἄριστα ἀναμορφωτικὰ κέντρα εἰς τὴν ἠθικῶς παραπαλοῦσαν νεότητα, διότι δι' ὅσων ἢ Ἐκκλησία θὰ ἐνήργει δι' αὐτῶν, θὰ ἔσωζε τοὺς ὀλιθθαίνοντας καὶ θὰ καθίστα τούτους ὑγιεῖς ψυχικῶς καὶ σωματικῶς.

Οἴκοθεν νοεῖται, ὅτι εἰς τὰς ἀναμορφωτικὰς ταῦτας ἐστίας ἐκτὸς τῶν ἄλλων προσώπων περὶ τῶν ὁποίων ἐγένετο λόγος, θὰ προσέφερον ὁπωσδήποτε καλούμενοι καὶ ἰατροὶ τὰς ὑπηρεσίας αὐτῶν, ὡς καὶ οἰοῦνται ἄλλοι εἰδικοί, προθυμοποιούμενοι ὅπως συντρέξωσι τὸ ἀναμορφωτικὸν καὶ σωτήριον ἔργον τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπειδὴ δὲ ἐλλείπουσι παρ' ἡμῖν τοιαῦται ἐστία ἀνανήψεως τοξικομανῶν, διὰ τοῦτο ποιούμεθα περὶ αὐτῶν λόγον ἐνταῦθα, ἐξαίροντες τὴν ἀπόλυτον ἀνάγκην τῆς συστάσεως καὶ λειτουργίας αὐτῶν ἐν ταῖς μεγάλας πόλεσι τῆς χώρας ἡμῶν. Ἐννοεῖται, ὅτι ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ αἱ ἐστία αὗται ἐπιτρέπεται νὰ συγχέωνται πρὸς τὰ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης συσταθῶμενα ἀναμορφωτήρια, εἰς τὰ ὁποῖα εἰσάγονται ἀνήλικες διαπράξαντες τυχὸν ἐγκλήματα ἢ ὁσαδήποτε ἄλλα κακὰ. Αἱ ἐστία περὶ ὧν ὁ λόγος ἐνταῦθα, ἀποδλέπουν εἰς τὴν μεταστροφὴν καὶ τὸν σωφρονισμὸν τῶν τοξικομανῶν, ἡμποροῦν ὅμως παραλλήλως πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν νὰ χρησιμοποιῶνται καὶ ὡς θεραπευτήρια τῶν ἀλκοολικῶν, ἐπειδὴ κατὰ τινὰ τρόπον ἢ μέθῃ σχετίζεται πρὸς τὴν ὑπὸ τῶν ναρκωτικῶν προκαλουμένην ζάλην καὶ νάρκη.

Ἡ θεωρητικὴ ἐκθεσις τῶν ὁσων ἀπὸ ἐκκλησιαστικῆς πλευρᾶς δύναται χάριν τῶν τοξικομανῶν νὰ γίνουσι, προσφέρει συνάμα σχεδιάγραμμα τι τοῦ τρόπου ἐνεργείας καὶ ἀντιμετωπίσεως τῆς εὐρείας διαδόσεως τῶν ναρκωτικῶν εἰς τὴν κοινωνίαν. Ἐν προκειμένῳ προέχει ἀρχικῶς ἢ περιστολὴ τοῦ κακοῦ αὐτοῦ, ἔπειτα δὲ ἡ προφύλαξις πολλῶν ἄλλων ἐξ αὐτοῦ, ἐπιφέροντος ἀνεπανόρθωτον βλάβην εἰς τὴν σωματικὴν καὶ ψυχικὴν ὑγιεῖαν τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ. Εἰς τὸ ψυχοσωτήριον σάλπισμα τῆς Ἐκκλησίας Κλήρος καὶ λαὸς ἀπὸ κοινοῦ ἐργαζόμενοι, καλοῦν πάντας τοὺς παρεκτρεπομένους εἰς μετάνοιαν καὶ ἐπανόρθωσιν. Κατ' ἐξοχὴν δὲ πρὸς τὴν σφριγῶσαν νεότητα στρεφόμενοι, ἐπιζητοῦμεν ὅπως διαπαιδαγωγήσωμεν αὐτὴν κατὰ Θεὸν καὶ προφυλάξωμεν αὐτὴν ἀπὸ πάσης πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς πτώσεως. Ὁ Κύριος ἐπευλογῶν τοὺς ἀτρύτους κόπους πάντων τῶν ἐν τῇ Ἀγιωτάτῃ Αὐτοῦ Ἐκκλησίᾳ ἐργαζομένων, θὰ συντρέξῃ αὐτοὺς καὶ θὰ ἀξιῶσιν τούτους μεγάλῃς καὶ ἀγαθῆς συγκομιδῆς. Πᾶν ὅ,τι ἐν ὀνόματι Αὐτοῦ ἐπιτελεῖται, ἀγιάζεται καὶ καρποφορεῖ. «Ὁ Θεὸς γὰρ ἐστὶν ὁ ἐνεργῶν ἐν ὑμῖν καὶ τὸ θέλειν καὶ τὸ ἐνεργεῖν ὑπὲρ τῆς εὐδοκίας. πάντα ποιεῖτε χωρὶς γογγυσμῶν καὶ διανοητικῶν, ἵνα γένησθε ἄμεμπτοι καὶ ἀκέραιοι, τέκνα Θεοῦ ἀμώμητα ἐν μέσφ γενεᾶς σκοτεινῆς καὶ διεστραμμένης, ἐν οἷς φαίνεσθε ὡς φωστῆρες ἐν κόσμῳ»⁵.

† Ὁ πρ. Παραμυθίας, Φιλιατῶν καὶ Γηρομερίου ΤΙΤΟΣ

5. Φιλ. π. 2, 13-15.

Η ΘΕΣΙΣ ΕΝΟΣ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΜΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Οί περί την Οικουμενικήν Κίνησιν ασχολούμενοι και την προσέγγισιν μεταξύ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς ἐκ τοῦ πλησίον παρακολουθούντες μετὰ πλείστης ἱκανοποιήσεως ἐδέχθησαν τὴν συνάντησιν τῶν μελῶν τῆς Μικτῆς Συντονιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ὁρθοδόξων καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν, ἡ ὁποία ἐλαθε χώραν ἐν Ρώμῃ τὸν παρελθόντα Μάρτιον (29 Μαρτίου-1 Ἰουλίου). Ἡ συνάντησις αὕτη τῶν Ὁρθοδόξων μετὰ τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν εἶχεν ἀποφασισθῆ ὑπὸ τῆς ὀλομελείας τῆς Διορθοδόξου Τεχνικῆς ἐκ Θεολόγων Ἐπιτροπῆς διὰ τὴν προετοιμασίαν τοῦ μετὰ τῆς Ρώμης Θεολογικοῦ Διαλόγου κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτῆς ἐν τῷ ἐν Σαμπιεζῦ τῆς Γενεύης Κέντρῳ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου συνεδρίσιν (14-18 Νοεμβρίου 1977)¹.

Τόσον ἐκ τῆς πλευρᾶς τῶν Ὁρθοδόξων, ὅσον καὶ ἐκ τῆς πλευρᾶς τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν ἐτοιόσθη ἡ ἀναγκαίη καὶ ἡ ὠφέλεια τοῦ ἐπικειμένου Θεολογικοῦ Διαλόγου τῆς ἀληθείας ἐν ἀγάπῃ μεταξύ Ὁρθοδοξίας καὶ Ρωμαιοκαθολικισμοῦ. Ὁσαύτως ἐκατέρωθεν διεπιστώθη τὸ πνεῦμα τῆς ἀδελφωσύνης, τῆς ἀμοιβαίας κατανόησεως καὶ τῆς καλῆς θελήσεως πρὸς συζήτησιν εἰς

βάθος καὶ πλάτος τῶν ὑφισταμένων μεταξύ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν θεολογικῶν διαφορῶν.

Μετὰ τὴν συνάντησιν τῶν μελῶν τῆς Μικτῆς Συντονιστικῆς Ἐπιτροπῆς, αἱ δύο Ἐκκλησίαι ἤρchiσαν πλέον νὰ ἐτοιμάζονται συστηματικώτερον διὰ τὸν θεολογικὸν διάλογον, ἰδίᾳ ἐφ' ὅσον θεματολογικῶς ὅσον καὶ μεθοδολογικῶς ὠρίσθησαν τὰ κατ' ἀρχὴν πλαίσια τοῦ διαλόγου, ὅστις προβλέπεται νὰ εἶναι μακροχρόνιος ὅσον καὶ δύσκολος καὶ πολύπλευρος. Πρόκειται, ὡς εὐκόλως δύναται τις νὰ ἀντιληφθῆ, περὶ τοῦ οὐσιαστικωτέρου, καὶ ἅμα καὶ ἐκκλησιαστικο-ιστορικῶς ὅσον ἐκκλησιολογικῶς μειζόνως περὶ τὰ καίρια μέλλοντος νὰ ἐμβαθύνῃ καὶ πολυμερῶς νὰ προβληματίσῃ τὰς ἐκατέρωθεν θεολογίας καὶ τοὺς ἐκπροσώπους καὶ φορεῖς αὐτῶν θεολόγους διάλογου. Τοῦτο ἰσχύει διὰ τὴν Ρωμαιοκαθολικὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν Ὁρθόδοξον, ἥτις ἀπὸ μακροῦ ἤδη χρόνου εὐρίσκειται ἐν θεολογικῷ διαλόγῳ μετὰ τῆς Ἀγγλικανικῆς, τῆς Παλαιοκαθολικῆς καὶ ἡδὴ καὶ μετὰ τῶν λοιπῶν Προτεσταντικῶν Ἐκκλησιῶν. Ὁ μετὰ τῆς Ρώμης διάλογος παρουσιάζει τὴν ἐξῆς ἰδιорρυθμίαν: Θεολογικῶς, αἱ δύο Ἐκκλησίαι, ἀποδεχόμεναι τὴν παράλληλον πρὸς τὴν Ἀγ. Γραφὴν ἀξίαν καὶ σημασίαν τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως, καὶ δὴ ὑπὸ τὴν διάστασιν αὐτῆς, ὡς διδασκαλίας καὶ καθόλου ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας τῶν ὀκτῶ πρώτων αἰώνων, εὐρίσκονται πολὺ πλησίον ἢ μία τῆς ἄλλης. Ψυχολογικῶς, αἱ δύο Ἐκκλησίαι εὐρίσκονται μακρύτερον ἀλλήλων ἀπ' ὅτι, ἐπὶ παραδείγματι, εὐρίσκονται ἢ Ἀγγλικανικῆ καὶ ὠρισμένοι Προτεσταντικαὶ Ἐκκλησίαι πρὸς αὐτάς. Πολλοὶ τῶν Ὁρθοδόξων θεολόγων, ἐκινουντες ἐκ τοῦ ψυχολογικοῦ τούτου παράγοντος, μετ' ἐμφάσεως διατείνονται, ὅτι ὁ θεολογικὸς διάλογος μεταξύ Ὁρθοδοξίας καὶ Προτεσταντισμοῦ, ἐπὶ παραδείγματι, εἶναι ἐν τισιν εὐκολώτερος ἀπὸ τὸν διάλογον μεταξύ Ὁρθοδοξίας καὶ Ρωμαιοκαθολικισμοῦ, καίτοι, ὡς εἶναι γνωστόν, ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία, ἐξ ἐπόψεως διδασκαλίας, καίτοι, ὡς εἶπομεν, ἐγγύτερον πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν ἢ ὁ ἐν γένει Προτεσταντισμός.

Ἐπάρχει ἐπομένως ἐγγύτης Θεολογική. Ἄλλ' ὑπάρχει ἀναμφισβητήτως καὶ ἀπόστασις ψυχολογικῆ ἀκριως ὑπολογίσιμος.

Πρὸς γεφύρωσιν τῆς ψυχολογικῆς ταύτης ἀποστάσεως, πρὸς γεφύρωσιν τοῦ ψυχολογικοῦ «χάσματος» — ὑπάρχουσι καὶ οἱ ἐπὶ τὸ ἀπαισιοδοξώτερον αἰτιολογούντες τὰ πράγματα καὶ ὁμιλοῦντες ὄντως περὶ «χάσματος» —, τὸ ὅποιον ὑφίσταται μεταξύ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, ἀνελήφθησαν διάφοροι κατὰ καιροὺς πρωτοβουλία καὶ ἐπραγματοποιήθησαν ἐπισκέψεις καὶ συναντήσεις τῶν Ἀρχηγῶν τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, ὡς καὶ Ἀντιπροσωπειῶν τούτων. Αἱ ἐπίσημοι αὗται ἐπαφαί, ἐπι-

1. Ἡ σύστασις τῆς «Διορθοδόξου Τεχνικῆς ἐκ θεολόγων Ἐπιτροπῆς» ἀνάγεται εἰς τὴν ὄσιν τῆς μετὰ τὴν ἄρσιν τῶν ἀναθεμάτων μεταξύ Ρώμης καὶ Κωνσταντινουπόλεως ἐπακολουθησᾶσης ἐπιταξίας, ὅτε τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἀπηύθυνε (Νοέμβριος 1974) τὸ ὑπ' ἀριθ. 697 ἐγκύκλιον Πατριαρχικὸν Γράμμα πρὸς τὰς κατὰ τόπους Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας. Ἐν τῷ ἀνεκτιμήτῳ ἱστορικῆς σημασίας καὶ ἀξίας ἐγκυκλίῳ τούτῳ Γράμματι τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ὁμιλεῖ «περὶ τῆς ἐπιβαλλομένης συστάσεως ἰδιαιτέρας Διορθοδόξου Τεχνικῆς ἐκ θεολόγων Ἐπιτροπῆς, πρὸς ἀνάληψιν ὑπ' αὐτῆς καὶ διεξαγωγὴν ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦ ἔργου τῆς συγκεντρώσεως καὶ ἀξιολογήσεως τῶν πορισμάτων, εἰς ἃ ἔχουσι καταλήξει αἱ κατὰ τόπους Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι ἐν τῇ ὑπ' αὐτῶν κατ' ἰδίαν μελέτῃ τῶν ἐπὶ μέρους τοῦ μεταξύ Ὁρθοδόξων καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν διαλόγου καὶ χαράξεως ἐπὶ τοῦ ζητήματος κοινῆς καὶ ἀπὸ πανορθοδόξου συνεννόησεως ἐφεξῆς γραμμῆς». Μετὰ τὴν ἐκ μέρους τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἀποδοχὴν τῆς ὡς ἄνω προτάσεως τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Δημήτριος δι' ἐδικῶν πρὸς τὴν Α.Α. τὸν Πάπαν Παῦλον Στ' μνηύματος ἀναγγέλλει τὴν ἀπόφασιν τῆς κατ' Ἀνατολὰς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας «προωθῆσαι τὴν ἀγίαν ὑπόθεσιν τῶν μετὰ τῆς Ρώμης ἱερῶν δεσμῶν, μετακινήσαι τε ταύτην ἀπὸ τοῦ τῆς ἀγάπης διαλόγου εἰς τὴν προπαρασκευῆν τοῦ θεολογικοῦ μετ' αὐτῆς διαλόγου. Ἐφ' ὃ καὶ διορθοδόξως διαβουλευσάμενοι ἤχθημεν εἰς τὴν πανορθόδοξον ἀπόφασιν τοῦ συστήσαι ἐδικὴν Διορθοδόξον Τεχνικὴν Θεολογικὴν Ἐπιτροπὴν, πρὸς προετοιμασίαν τοῦ διαλόγου τούτου ἀπὸ ὀρθοδόξου πλευρᾶς» (ἰδὲ Ἐπὶ σ κ ε ψ ι ς, τ. VII, 1976, ἀριθ. 139, σ. 14).

σκέψεις και συναυτήσεις, επί θεολογικού ένιου επιπέδου, ύπευθύνων προσώπων των δύο Έκκλησιών έσπασαν θεδαίως τον πάγον, όστις από εκατονταετηρίδων ύπήρχε μεταξύ των δύο Έκκλησιών, και έπέτυχον, έν τινι μέτρω, την διάσπασιν του φράγματος της τέως έχθρικής και πολεμικής μεταξύ αυτών διαθέσεως, πλην όμως ή ψυχολογική απόσταση, ή όποια ύφίστατο μεταξύ των, εξακολουθει είσέτι να παραμένη άγεφύρωτος, καιτοι θεδαίως αυτή, φαινομενικώς έάν μη και πραγματικώς, ήλαττώθη κατά τινα τρόπον.

Άνευ ουδεμιās άμφισδητήσεως οι Άντιπρόσωποι της Ρωμαιοκαθολικής Έκκλησίας, όσάκις επισκέπτονται τό Οίκουμενικόν Πατριαρχείον και τάς λοιπάς Όρθόδοξους Αύτοκεφάλους Έκκλησίας, προσκομίζουσι μηνύματα άγάπης, άδελφωσύνης και καλής θελήσεως και συνεργασίας του Προκαθήμενου της Δυτικής Έκκλησίας. Τά μηνύματα ταύτα εύρίσκουν άπήχησιν εις τάς ψυχάς των Όρθόδοξων, πλην όμως δεν δύνανται να ριζωθώσιν εις αυτάς, διό και λέγομεν, ότι ταύτα ύπό μακροχρόνιον προσπιτικήν κινήμενα δεν άπέφερον τους άναμενομένους αυτών καρπούς. Τοϋτο δέ διότι οι Όρθόδοξοι, όμιλώ ένταύθα τουλάχιστον διά τό ποιμνιον της Έκκλησίας της Ελλάδος, εξακολουθοϋσι να διατηρώσι δυσπιστίαν τινά έναντι των γραπτών ή προφορικών διακηρύξεων του Βατικανού. Έξακολουθοϋσι δέ οϋτοι να έμπνέονται από ένα αίσθημα «φοβίας» και «δυσπιστίας» προς τά λεγόμενα της Ρωμαιοκαθολικής Έκκλησίας, διότι ύπέφερον οϋκ όλίγα. Τά παθήματα ταύτα δεν άνήκουσι μόνον εις τό παρελθόν, όποτε και θά ήδύνατο ό Όρθόδοξος Αάός, κυρίως δέ ή νέα γενεά, να ρίψη ταύτα εις την λήθην. Τουναντίον ή όλη άρνητική πολιτική της Ρωμαιοκαθολικής Έκκλησίας έναντι της Όρθοδοξίας, ήν έχομεν ύπ' όψιν ήμϊν ένταύθα, και ή όποια άνησυχεί τον Όρθόδοξον Λαόν του Θεοϋ, έπαυσε μόν να διεξάγεται ύπό ήν μορφήν και μέθοδον διεξήγετο έν τώ παρελθόντι, έν τούτοις όμως αυτή συνεχίζεται ύπό νέον ένδυμα και ύπό διάφορα έξωτερικά σχήματα. Έκείνο τό όποϊον δεν ήλλαξεν εις την έναντι της Όρθοδοξίας πολιτικήν της Ρωμαιοκαθολικής Έκκλησίας είναι ή πρόθεσις των έξωτερικών εκδηλώσεων και ή άπώτερος τούτων σκοπός, εις τον όποϊον αυτή μακροχρονίως κατατείγει και ό όποϊος ήτο, είναι και θά είναι, ή διά της Ούνίας διάθρωσις της Όρθοδοξίας².

★

2. Τοϋτο είναι και τό τελικόν συμπέρασμα του έν Μόσχ τώ 1948 συνελθόντος συνεδρίου των άρχηγών και αντιπροσώπων των Όρθόδοξων Έκκλησιών, ότινες σαφώς, ειλικρινώς και έν άπολύτω ύπευθυνότητι, ως πνευματικών ήγουμένων, διεκήρυξαν, ότι «έν τή ροή πολλών εκατονταετηρίδων και μέχρι των ήμερών ήμϊν ό Παπισμός δι' αίματηρών πολέμων και πικροειδών βίαιοπραγιών επεχείρησε να προσηλυτίση εις τον Ρωμαιοκαθολικισμόν τους Όρθόδοξους είτε άμέσως είτε έμμέσως διά της Ούνίας, ως π.χ. τους Ρουμάνους έν Τρανσυλβανία τώ 1700, τους Βουλγάρους έν Τουρκία τώ 1859/60, και κατά τον τελευταίον πόλεμον 240.000 Σέρβους, Άλβανούς και

Φρονοϋμεν ταπεινώς, ότι ή εκδηλώσις των καλών διαθέσεων περί συναδελφώσεως, συνεργασίας και ένότητος των δύο Έκκλησιών, περί των όποίων πλειστάκις όμιλεί ό Ηγέτης της Ρωμαιοκαθολικής Έκκλησίας πρέπει άπαραιτήτως και άνυπερθέτως να συνδυασθή μετά της καταργήσεως της ρωμαιοκαθολικής προπαγάνδας και της έν μέσω όρθόδοξου πληρώματος σκανδαλώδους έγκυβερνήσεως Ούνιτικής Έραρχίας. Άνευ της καταργήσεως τούτων, και κατά καιρούς γενόμεναι και γεννηόμεναι έπαφαί μεταξύ Όρθόδοξου και Ρωμαιοκαθολικής Έκκλησίας, ως και ό διάλογος, και' άρχιάς της άγάπης, και είτα της άληθείας (ό θεολογικός διάλογος), δεν θά δύνανται να θεωρώνται ότι άναλαμβάνονται και διεξάγονται «έν τή ύπακοή της άληθείας εις φιλαδελφίαν άνυπόκριτον» (Α' Πετρ., 1, 22).

Άλλωστε αι Πανορθόδοξοι Διασκέψεις της Ρόδου καθώρισαν σαφώς και ακριβώς τους όρους εκείνους, υπό τους όποιους δύναται να άρχισή ό θεολογικός διάλογος μεταξύ Όρθοδοξίας και Ρωμαιοκαθολικισμού. Ός πρώτον και άπαραίτητον όρον ένάρξεως του περι οϋ ό λόγος διαλόγου αι Διασκέψεις αυτές ώρισαν εκπεφρασμένως μόν και ρητώς την «έπι ίσοις όροις» έναρξιν και διεξαγωγήν αυτού, άναλελυμένως δέ, έν οίς συνεζήτησαν και προσέθλον, άμετακινήτως έταξαν ως προϋπόθεσιν έμπράγματον την εκ μέρους της Ρωμαιοκαθολικής Έκκλησίας κατάργησιν της Ούνίας και την ύπαγωγήν και συσσωμάτωσιν των οϋτω καλουμένων «Ούνιικών Έκκλησιών» εις την Έκκλησίαν της Ρώμης και την κανονικήν αυτης έραρχίαν.

Την βασικήν και θεμελιώδη ταύτην πανορθόδοξον προϋπόθεσιν ένάρξεως του θεολογικού διαλόγου ουδεμία επί μέρους Όρθόδοξος Έκκλησία δύναται να άθετήση ή προς καιρόν να παραθεωρήση. Αυτη όσα άπόφασις Πανορθόδοξων Διασκέψεων, κέχτηται καθολικήν διά τους Όρθόδοξους εκκλησιολογικήν διάστασιν και άνάλογον χαρακτήρα. Ο καταρτισμός της εκ Θεολόγων Τεχνικής Επιτροπής προς προετοιμασίαν του Θεολογικού Διαλόγου μεταξύ των δύο Έκκλησιών, ή συνάντησις των μελών της Μικτής Συντονιστικής Υποεπιτροπής Όρθόδοξων και Ρωμαιοκαθολικών, ως και αι έπίσημοι και άλλα ανταλλαγαί επισκέψεων εκάτερωθεν οϋδόλως σημαίνουσι παράκαμψιν ή παραθεώρησιν της Πανορθόδοξου ταύτης άποφάσεως, ή όποια, ως και άνωτέρω δεόντως έτονίσθη, άφορα οϋχι εις τό προπαρασκευαστικόν στάδιον του Διαλόγου, άλλ' εις αυτον τούτον τον Θεολογικόν Διάλογον. Όταν έλθη ή στιγμή της ένάρξεως του έν λόγω Διαλόγου, ή ως άνω Πανορθόδοξος άπόφασις θά άποτελέση τον «Sine qua non» όρον τούτου και τό όρόσημον μεταξύ του

Κράτας, ως επίσης και έν Τσεχοσλοβακία, Πολωνία, Ουκρανία και λευκή Ρωσία. Διά τους επισκόπους της Ρώμης, τους όσκιλεϊς τούτους ένός κοσμικού κράτους «Patrimonium Sancti Petri», ή πολιτική αυτή ήτο πάντοτε ύπέρτατος νόμος» (παρά Ι. ΚΑΡΜΙΡΗ, Τά δογματικά και συμβολικά μνημεία της Όρθόδοξου Καθολικής Έκκλησίας, τ. ΙΙ², σ. 1047 - 1048).

Ο ΑΙΦΝΙΔΙΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΑΠΑ ΙΩΑΝΝΟΥ — ΠΑΥΛΟΥ ΤΟΥ Α΄.

Ἐπὶ τῇ ἀναγγελίᾳ τοῦ αἰφνιδίου θανάτου τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας Πάπα Ἰωάννου - Παύλου Α΄ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀπέστειλε πρὸς τὴν Ἁγίαν Ἐδραν τὸ κάτωθι συλλυπητήριον Τηλεγράφημα:

Ἐκλαμπρότατον

Καρδινάλιον Ἰωάννην Villot

Β α τ ι κ α ν ὀ ν

Μετὰ πολλῆς λύπης πληροφορηθέντες τὸν αἰφνιδίον θάνατον τοῦ ἁγιωτάτου Πάπα Ἰωάννου - Παύλου Α΄, ἡ δραχέα Ἀρχιερατεία τοῦ ὁποίου ἐχαίρεισθη μὲ μεγάλην ἐλπίδα καὶ προσδοκίας, ἀπευθύνομεν πρὸς τὴν σεβασμίαν Ρωμαιοκαθολικὴν Ἐκκλησίαν τὰ ἐλόφυχα ἡμῶν συλλυπητήρια καὶ δεόμεθα τοῦ Κυρίου, ὅπως τάξῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ μετὰ τῶν δικαίων καὶ ἀναδείξῃ ἄξιον διάδοχον αὐτοῦ.

Σ ε ρ α φ ε ἰ μ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν
καὶ πάσης Ἑλλάδος.

«ναί» καὶ τοῦ «οὐ», μεταξύ τοῦ «Possumus» καὶ τοῦ «Non Possumus» ἐν τῷ Διαλόγῳ τούτῳ³.

Ἡ ἀπόφασίς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἶναι σαφής: Ἀποδέχεται τὴν ἔναρξιν καὶ τὴν διεξαγωγὴν τοῦ Διαλόγου μετὰ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ δύο βασικὰς προϋποθέσεις, ἧτοι π ρ ὶ ο ν, οὐδεὶς Οὐνίτης (κληρικὸς ἢ λαϊκὸς) θὰ συμμετάσχῃ τόσον εἰς τὴν Τεχνικὴν ἐκ Θεολόγων Προπαρασκευαστικὴν τοῦ Διαλόγου Ἐπιτροπὴν, ὅσον καὶ εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν διεξαγωγῆς τοῦ Διαλόγου καθ' ἑαυτόν, καὶ δ ε ὑ τ ε ρ ο ν, ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία θὰ πύσῃ τὴν εἰς ὄραρον τοῦ πληρώματος αὐτῆς προπαγάνδαν καὶ τὸν διορισμὸν Οὐνίτου ἐν Ἀθήναις Ἀρχιεπισκόπου. Τὴν ρητὴν ταύτην ἀπόφασιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κατέστησε γνωστὴν ὁ γράφων εἰς τὰ μέλη τῆς Διορθοδόξου Τεχνικῆς ἐκ Θεολόγων Ἐπιτροπῆς κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτῆς ἐν τῷ

3. Ὅπως ἰδιαίτερος πρέπει ἐνταῦθα νὰ υπογραμμισθῇ τὸ γεγονός, καθ' ὃ ἡ διεξαγωγὴ τοῦ ὑπὸ τῶν τεσσάρων Πανορθόδοξων Διασκέψεων ἀποφασισθέντος θεολογικοῦ Διαλόγου μετὰ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας ἀνεβλήθη ὑπὸ τῆς Γ' καὶ Δ' Πανορθόδοξου Διασκέψεως ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον διότι: δὲν ἐτηρήθη ὁ ἀπαραίτητος οὗτος ἄρτος, ἧτοι δὲν κατηργήθη ἡ Οὐνία, ἧτις, συμφώνως πρὸς τὰς ἀποφάσεις τῶν Πανορθόδοξων Διασκέψεων, ἀποτελεῖ «μέγα ἐμπόδιον πρὸς διεξαγωγὴν τοῦ διαλόγου».

Ἐσαύτως ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφεῖμ προέβη εἰς τὴν ἀκόλουθον δήλωσιν.

Ἐθλίβημεν θαυτάτα ἀπὸ τὸν ἀδόκητον θάνατον τοῦ Πάπα Ἰωάννου - Παύλου τοῦ Α΄.

Παρ' ὅτι ὡς ἀρχηγὸς τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας δὲν ἐπρόλαθε νὰ πράξῃ κατὰ τὸ ἄξιον ἰδιαίτερας μνήμης καὶ ἐξάρσεως, ἐκτιμῶντες τὴν προηγουμένην πολιτείαν του καὶ τὰ ἀγαθὰ αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα ἐξέφρασεν εἰς τὰς πρώτας του ἐνεργείας, νομίζομεν ὅτι ἡ πρόωρος ἐκδημία του εἶναι ἀπώλεια μεγάλη δι' ὅλον τὸν κόσμον καὶ ἰδίως διὰ τὴν Ρωμαιοκαθολικὴν Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία μὲ τόσην χαρὰν καὶ τόσας ἐλπίδας εἶχε δεχθῆ τὴν εἰς Πάπαν ἀνάδειξιν του.

Εἰδικώτερον ἀπὸ Ὁρθοδόξου πλευρᾶς κρινόμενος τυγχάνει ἀποδοχῆς καὶ ἐπαίνου, ἀφοῦ δι' ὠρισμένων ἐνεργειῶν του, ὡς ἡ κατὰ τὸ ἀρχαῖον τυπικὸν ἐνθρόνισις ἀντὶ τῆς μεταγενεστέρως παπικῆς στέφους, ἔκαμε ἕνα καλὸν προοιωνισμὸν τῆς προθέσεώς του νὰ ἐργασθῇ διὰ τὴν ἔνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν, τὴν ὁποίαν ἡ Ὁρ-

ἐν Σαμπεζῦ Κέντρῳ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καθ' ἣν εἶχεν ἐντολήν⁴.

*

† Ὁ Γαρδικίου ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
Γεράσιμος Σ. ΖΑΦΕΙΡΗΣ
Καθηγητῆς Πανεπιστημίου

4. Μετὰ πάσης εὐκρινείας καὶ παρηρησίας, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ μὲ πνευματικὴν ἀγάπην καὶ ἐκκλησιαστικῆς εὐθύνης ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφεῖμ ἀναφερόμενος, πρὸ τινῶν ἐτῶν, εἰς τὸ θέμα τῆς Οὐνίας ἐδήλωσε ῥητῶς καὶ ἀπεριφράστως, ὅτι «ἡ Οὐνία δὲν ἐνώνει, ἀλλὰ διαίρει. Αὕτη εἶναι ἡ γενικὴ ἀντίληψις τῆς Ὁρθοδοξίας ἐν τῷ θεματι τούτῳ, καὶ εἴμεθα εὐτυχεῖς διότι: ὁμιλοῦντες τοιοῦτοτρόπως, πιστεύομεν ὅτι διατυπώμεν τὴν γενικὴν ἀποψιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐπὶ τῆς Οὐνίας... Αἰὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ὑπήρξε μία ἀφορμὴ στενοχωρίας μετὰ τῶν ἡμῶν καὶ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας ἐξ αἰτίας τοῦ διορισμοῦ νέου οὐνίτου ἐπισκόπου διὰ τὴν ἐλαχιστοτάτην ἐν Ἑλλάδι οὐνιτικὴν παροικίαν... Οὐδαμῶς ἀνεχώρηθα καὶ ὡς Ἑλληνες Ὁρθόδοξοι: καὶ ὡς Ὁρθόδοξοι ἐν γένει τὴν διαίωσιν ἐν τοῖς κόλποις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μιᾶς νόθου παρουσίας, ὡς ἡ τῆς Οὐνίας» (Ἰβὲ ὀλόκληρον τὸ κείμενον τῆς δηλώσεως ἐν Ἐ π ἰ σ κ ε ψ ῖ ς, τ. VI, 1975, ἀριθμ. 132, σσ. 6-9).

ΕΜΠΛΟΥΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΥ ΜΕ ΝΕΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ *

B'

ΡΩΣΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἰ α ν ο υ ἄ ρ ι ο ς :

2. Σίλβεστρος τῆς Λαύρας τοῦ Κιέβου (IB' αἰ.).
Ἰουλιανή τοῦ Λαζαρέγεδο ἡ μυροβλύτις (1604).
Σεραφεῖμ Σαρόφσκι ὁ θαυματουργός (1833).
8. Ἄμμο ὁ πρῶν μουςουλμᾶνος (Βαγδάτη-Γεωργία 790).
Γρηγόριος ὁ ἔγκλειστος (Λαύρα Κιέβου ΙΓ'-ΙΔ' αἰ.).
Ἰσίδωρος ὁ πρεσβύτερος καὶ ἕτεροι σὺν αὐτῷ 72 ὀρθόδοξοι φονευθέντες ὑπὸ Λατίνων (Ἑσθονία 1472), μάρτυρες.
Παῖσιος ὁ ἡγούμενος Μονῆς Ἁγίας Σκέπης Οὐγκλιτς (1609).
9. Φίλιππος μητροπ. Μόσχας καὶ πάσης Ρωσίας (1568), ἱερομάρτυς.
Παχώμιος ὁ ἡγούμενος μονῆς Κένο (ΙΣΤ' αἰ.), ὅσιος.
10. Παῦλος μοναχός (1429).
Μακάριος τῆς Λαύρας Κιέβου (ΙΔ' αἰ.).
13. Ἐλεάζαρος ὁ ἱδρυτὴς σκήτης ἐν νήσῳ Ἀνζέροσκι Σολοβκι (1656).
17. Ἀντώνιος ὁ κτήτωρ Μονῆς Ντίμσκι ἐν Τιχβίν (Νοβγορόντ ΙΓ' αἰ.).
Ἀντώνιος ὁ ἱδρυτὴς μονῆς Ἁγ. Νικολάου πλησίον Κράσνι Χόλμι (ΙΕ' αἰ.).

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 347 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 18 τεύχους.

θόδοξος Ἐκκλησία ἀπὸ αἰώνων καὶ ἤρχετο καὶ ἀνέμενε καὶ ἀναμένει.

Αἰωνία ἡ μνήμη του!

Ὁ αἰφνίδιος θάνατος τοῦ Πάπα Ἰωάννου - Παύλου τοῦ Α' ἠνάγκασε τὴν Δ' νσιν τῶν Περιοδικῶν νὰ ἀναστειλῆ τὴν δημοσίευσιν τῆς περιγραφῆς τῆς ἐνθρονίσεως, τοῦ χαρακτηρισμοῦ τῆς προσωπικότητος αὐτοῦ καὶ τῶν δηλώσεών του ἔναντι τῶν δογματικῶν καὶ τῶν

Ἀντώνιος ὁ ἱδρυτὴς ὁμωνύμου μονῆς παρὰ τὴν Μαύρην Λίμνην (Νοβγορόντ ΙΣΤ' αἰ.).

19. Ἀντώνιος ὁ ἐρημίτης (Μαρτκόμπι Γεωργίας ΣΤ' αἰ.).

Μακάριος ὁ διάκονος (Λαύρα Κιέβου ΙΓ'-ΙΔ' αἰ.).

Θεόδωρος ὁ διὰ Χριστὸν σαλὸς (Νοβγορόντ (1392).

Μακάριος ὁ Ρωμαῖος (Νοβγορόντ ΙΣΤ'-ΙΖ' αἰ.).

Εὐθύμιος τοῦ Σιανζέμσκι (Βολογντά ΙΕ' αἰ.).

22. Μακάριος ὁ θαυματουργός (Ζαμπίν Μπελέφσκι 1622).

23. Γεννάδιος ὁ ἔγκλειστος (Κοστρόμα 1565).

24. Ἰωάννης τοῦ Καζάν (1529), μάρτυς.

Γεράσιμος ὁ ἐπίσκοπος τοῦ Πέρμι (1441).

25. Μωϋσῆς ἀρχιεπίσκοπος Νοβγορόντ (1325-1362).

26. Δαβὶδ Γ' βασιλεὺς τῆς Ἰδηρίας (1125).

Ἐνοφῶν ὁ ἱδρυτὴς τῆς σκήτης ἐν Νοβγορόντ (1262), ὅσιος.

28. Ἐφραῖμ ὁ θαυματουργός, κτήτωρ καὶ ἡγούμενος Μονῆς Ἁγ. Βόριδος καὶ Γκλέμπ (Νοβοτόρξκι ΙΑ' αἰ.).

Ἐφραῖμ ἐπίσκοπος Περειασλάδ (ΙΑ' αἰ.).

Θεοδόσιος ὁ ἱδρυτὴς τῆς Μονῆς Τότμα (1568).

Γεράσιμος - Πιτιρίμ καὶ Ἰωνᾶς, ἐπίσκοποι Πέρμι (ΙΕ' αἰ.).

Φ ε β ρ ο υ ἄ ρ ι ο ς :

3. Ρωμαῖος Βλαντημίροβιτς, βασιλεὺς τοῦ Οὐγκλιτς (1285).

πρὸς τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν εὐμενῶν διαθέσεων αὐτοῦ.

Ἀντ' αὐτοῦ μετὰ θαυμάτης λύπης ἀναγκαζόμεθα γ' ἀναφέρωμεν τὸν πρόωρον θάνατον τῆς Α. Α. τοῦ Πάπα, διακριθέντος ἐπὶ ταπεινότητι φρονήματος πρὸς πάντας.

Ὁ αἰφνίδιος καὶ πρόωρος θάνατος αὐτοῦ κατέπληξε καὶ συνεκίνησεν οὐ μόνον τοὺς πιστοὺς τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ ἄλλους τοὺς Χριστιανοὺς καὶ ὁπαδοὺς τῶν Ἐκκλησιῶν τῶν ἄλλων Ὁμολογιῶν.

Ἐκ τῆς Δ' νσεως

Νικόλαος ὁ ἱσαπόστολος, ἰδρυτὴς τῆς Ἱαπωνικῆς Ἐκκλησίας (1912).

4. Γεώργιος ὁ Μέγας, βασιλεὺς τοῦ Βλαδιμίρ (1238).

Ἄδραμ καὶ Κόπρις τῆς Μονῆς Μεταμορφώσεως ἐν Βολογντά (ΙΕ' αἰ.).

Κύριλλος ὁ θαυματουργός, ἡγούμενος μονῆς Νοβοσεξέρσκ (1532).

5. Θεοδόσιος ὁ Οὐγκλίτσκι, ἡγούμενος ἐν Οὐκρανία καὶ εἶτα ἀρχιεπίσκοπος Τσερνιγόφ (1696).

9. Παγκράτιος ἱερομόναχος τῆς Λαύρας Κιέδου (ΙΓ' αἰ.).

Ἄννα ἡ βασίλισσα (Νοβγορόντ 1056).

Πρόχορος ὁ τῆς Λαύρας Κιέδου (1107).

Λογγίνος ὁ Κοριαζέμσκι, ἰδρυτὴς ὁμων. μονῆς (1540).

11. Γαβριήλ ὁ βασιλεὺς τοῦ Πσκόφ (1138).

Δημήτριος ὁ θαυματουργός, κτήτωρ μονῶν (1392).

14. Μνήμη τῶν δώδεκα Ἑλλήνων κτιτόρων τοῦ ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου Λαύρας Κιέδου (ΙΑ' αἰ.).

Ἰσαάκιος ὁ ἔγκλειστος τῆς Λαύρας Κιέδου (1190).

15. Παφνούτιος ὁ ἔγκλειστος τῆς Πετσέρας τοῦ Κιέδου (ΙΓ' αἰ.).

17. Θεόδωρος ὁ ἡσυχαστὴς τῆς Αὐράς Κιέδου (ΙΓ' αἰ.).

Ἐρμογένης ὁ ἡγούμενος τῆς μονῆς Μεταμορφώσεως Καζάν, εἶτα μητροπολίτης καὶ πατριάρχης (1612).

18. Κοσμάς ὁ κτήτωρ καὶ ἡγούμενος (Βλαντιμίρ ΙΕ' αἰ.).

20. Ἀγάθων ὁ θαυματουργός τῆς Αὐράς Κιέδου (ΙΑ'-ΙΕ' αἰ.).

Κορνήλιος ἡγούμενος τῆς Αὐράς Κιέδου καὶ ὁ μαθητὴς αὐτοῦ Βασιανός (ΙΣΤ' αἰ.).

24. Ἐρασμος τῆς Αὐράς Κιέδου (ΙΒ' αἰ.).

26. Σεβαστιανός ἱερομόναχος, ἰδρυτὴς ὁμωνύμου Σκήτης (1500).

27. Τίτος πρεσβύτερος τῆς Αὐράς Κιέδου (1190).

Τίτος ὁ πρῶην στρατιώτης, τῆς Αὐράς Κιέδου (ΙΑ' αἰ.).

Μάρτιος :

1. Μαρτύριος ὁ κτήτωρ Μονῆς Ἁγ. Τριάδος Ζελενέτσκ (1603).

2. Ἀρσένιος ἐπίσκοπος Τβέρ (1409).

4. Γεράσιμος ὁ κτήτωρ Μονῆς Ἁγ. Τριάδος Βολογντά (1178).

Βασίλειος (Βασίλκο) βασιλεὺς τοῦ Ροστόδ (1238).

Ἰωάσαφ ὁ ἡγούμενος Μονῆς Σδιατογκόρ καὶ Βασίλειος ὁ ἡγούμενος Μονῆς Σωτήρος (1299), ὁσιομάρτυρες.

Δανιήλ, βασιλεὺς τῆς Μόσχας (1303).

8. Λάζαρος ὁ ἀββάς μονῆς Μουρμάνσκ (1391) καὶ Ἀθανάσιος (ΙΕ' αἰ.).

11. Εὐθύμιος ὁ θαυματουργός, ἡγούμενος μονῆς Θεοτόκου ἐν Νοβγορόντ (1458).

14. Ροτσιλάδ (Μιχαήλ), ἡγεμὼν Κιέδου (1167).

Θεόγνωστος ὁ Ἑλληγ, μητροπολίτης Κιέδου καὶ πάσης Ρωσίας (1353).

15. Νίκανδρος τῆς ὁμωνύμου ἐρήμου ἐν Νοβγορόντ (ΙΗ' αἰ.).

16. Σεραπίων ὁ ἡγούμενος Μονῆς Ἁγ. Τριάδος καὶ εἶτα ἀρχιεπίσκοπος Νοβγορόντ (1516).

17. Μακάριος ὁ θαυματουργός, ὁ κτήτωρ καὶ ἡγούμενος Μονῆς Ἁγ. Τριάδος Καλιαζίνσκ (1483).

19. Βάσσα ἡ συμβία Ἰωῶν κτήτορος Πετσέρας Πσκόφ (1473).

Ἰννοκέντιος, μαθητὴς Νείλου Σόρσκυ (1491;)

20. Εὐφρόσυνος τῆς μονῆς Βαρλαάμ (Νοβγορόντ 1612).

23. Νίκων ὁ ἡγούμενος Αὐράς Κιέδου (1088).

Παχώμιος ὁ κτήτωρ μονῆς Ἁγ. Τριάδος Κοστρόμα (1384).

Βασίλειος τῆς Μανγκαζέας ἐν Σιδηρία (ΙΣΤ' αἰ.).

24. Ζαχαρίας ὁ Νηστευτὴς ἐν Αὐρά Κιέδου (ΙΓ' - ΙΑ' αἰ.).

Στέφανος καὶ Πέτρος (Καζάν 1552), μάρτυρες.

29. Ἰωῶν καὶ Μᾶρκος τῆς Αὐράς Πσκόφ (ΙΕ' αἰ.).

30. Σωφρόνιος ἐπίσκοπος Ἰρκούτσκ (1771).

31. Ὑπάτιος ὁ ἱαματικὸς τῆς Αὐράς Κιέδου (ΙΑ' αἰ.).

Ἰωῶν Μητροπολίτης Κιέδου καὶ πάσης Ρωσίας (1461).

Ἀπρίλιος :

1. Γερόντιος ὁ κανονάρχης τῆς Αὐράς Κιέδου (ΙΑ' αἰ.).

Εὐθύμιος ἀρχιμανδρίτης τῆς Μονῆς Σωτήρος Σουζντάλ (1404).

4. Ἰωσήφ ὁ πολύτλας τῆς Λαύρας Κιέβου (ΙΑ' αἰ.).

Ζωσιμάς ὁ ἰδρυτής καὶ ἡγούμενος τῆς Μονῆς Εὐαγγελισμοῦ (Λίμνη Βορμποζόμσκ (ΙΣΤ' αἰ.).

7. Δανιὴλ ὁ θαυματουργὸς καὶ ἡγούμενος μονῶν Θεοτόκου καὶ Ἁγ. Τριάδος (1510).

Λεύκιος ὁ ἰδρυτής μονῆς ἐν Βολκολάμσκ.

8. Νήφων ἐπίσκοπος Νοβγκορόντ (1157).

Ροῦφος ὁ ἡσυχαστῆς τῆς Λαύρας Κιέβου (ΙΑ' αἰ.).

11. Ἰάκωβος ὁ κτήτωρ Μονῆς Προδρόμου ἐν Ζελεζνομπόροφσκ καὶ Ἰάκωβος ὁ συνασκητής αὐτοῦ (ΙΕ' αἰ.).

Βαρσανούφιος ὁ ἀρχιμανδρίτης Μονῆς Μεταμορφώσεως Καζάν καὶ εἶτα ἐπίσκοπος Τθέρ (1576).

15. Σουχίας καὶ οἱ σὺν αὐτῷ 16 μάρτυρες ἐν Ἀρμενίᾳ (Β' αἰών).

17. Ζωσιμάς ὁ ἰδρυτής καὶ ἡγούμενος τῆς μονῆς Σολοβί (1478).

18. Εὐθύμιος ὁ φωτιστής Κορελίας καὶ οἱ σὺν αὐτῷ Ἀντώνιος καὶ Φηλιξ.

20. Ἀλέξανδρος ὁ ἐν Μπελοζέρσκ, ἰδρυτής καὶ ἡγούμενος Μονῆς Ὁσεβένσκ (1479).

Γαβριὴλ τὸ νήπιον ἐν Σλούτσκ (1690).

23. Γεώργιος τοῦ Σενκούρσκ ὁ διὰ Χριστὸν σαλός.

24. Σάββας καὶ Ἀλέξιος τῆς Λαύρας Κιέβου (ΙΓ' αἰ.).

25. Σιλδεστρος ὁ ἡγούμενος Μονῆς Ὁμπνόρα (1379).

26. Στέφανος ἐπίσκοπος Πέρμ (1390).

27. Στέφανος ὁ ἡγούμενος τῆς Λαύρας Κιέβου καὶ εἶτα ἐπίσκοπος Βλαδιμίρ - Βολίνσκ (ΙΑ' αἰ.).

28. Κύριλλος ἐπίσκοπος Τοῦροφ (1120).

Μάτιοι :

1. Παφνούτιος ὁ ἡγούμενος Μονῆς Μπορόφσκ (1479).

Μακάριος μητροπολίτης Κιέβου (1479).

Γεράσιμος ὁ ἰδρυτής καὶ πρῶτος ἡγούμενος Μονῆς Ἁγ. Τριάδος Μπολνίνσκ (ΙΣΤ' αἰ.).

Ἀθανάσιος τοῦ Λουμπέσκ θαυματουργός (1656).

3. Θεοδόσιος ὁ ἡγούμενος τῆς Λαύρας Κιέβου (1074).

4. Κλήμης ὁ Ἀλφανός καὶ οἱ τέσσαρες ἀδελφοὶ αὐτοῦ, ἰδρυταὶ τῆς μονῆς Σοκολνίτσκ (ΙΒ' αἰ.).

5. Μιχαίλας ὁ μαθητῆς τοῦ Ἁγ. Σεργίου τοῦ Ραντονέζ (1385).

7. Ἰωάννης τοῦ Ζενταζνίτσκ καὶ οἱ δώδεκα μαθηταὶ αὐτοῦ ἐν Γεωργίᾳ (ΙΣΤ' αἰ.).

Νεῖλος τῆς Σόρας, ὁ ἰδρυτής τῆς ὁμωνύμου σκήτης εἰς Μπελοζέρσκ (1508).

8. Ποιμὴν ὁ νηστευτής τῆς Λαύρας Κιέβου (ΙΑ' αἰ.).

Ἀρσένιος Τρουνοτολιουμπίδι (φίλεργος) τῆς Λαύρας Κιέβου (ΙΑ' αἰ.).

Ἀρσένιος τοῦ Νοβγκορόντ ὁ διὰ Χριστὸν σαλός.

9. Σίο τοῦ Μγκόμσκ Γεωργίας (ΣΤ' αἰ.).

10. Σίμων ὁ ἐκ τῆς Λαύρας Κιέβου, πρῶτος ἐπίσκοπος Βλαντιμίρ καὶ Σουγντάλ (1226).

11. Σωφρόνιος ὁ ἔγκλειστος τῆς Λαύρας Κιέβου (ΙΓ' αἰ.).

Ἰωσήφ μητροπολίτης Ἀστραχάν (1671).

Γλυκερία ἡ ἐν Νοβγκορόντ παρθένος (1522).

Μακάριος ὁ θαυματουργός, ἀρχιμ. Μονῆς Ὁμπρούζ (1653).

14. Ἰσίδωρος ὁ διὰ Χριστὸν σαλός ὁ θαυματουργός (1474).

Νικήτας ἀρχιεπίσκοπος Νοβγκορόντ (1108).

15. Ἡσαίας ὁ ἡγούμενος καὶ εἶτα ἐπίσκοπος Ροστόβ ὁ θαυματουργός (1089).

Ἡσαίας τῆς Λαύρας Κιέβου (1115).

Παχώμιος ὁ ἡγούμενος καὶ Σιλθανός τοῦ Νερέχτσκ (ΙΑ' αἰ.).

Εὐφρόσυμος ὁ ἡγούμενος καὶ ὁ μαθητῆς αὐτοῦ Σεραπίων τοῦ Πσκόφ (ΙΕ' αἰ.).

Δημήτριος ὁ τσάρεβιτς τοῦ Οὐγκλιτς καὶ τῆς Μόσχας (1591).

16. Ἐφραίμ ὁ ἡγούμενος ἐν Παρεκόμσκ ὁ θαυματουργός (1492).

Κασσιανός καὶ Λαυρέντιος ἐν Βολογντά (ΙΣΤ' αἰ.).

18. Δαβίδ καὶ Ταριτζάν οἱ ἐν Γεωργίᾳ μάρτυρες (Ζ' αἰ.).

19. Κορνήλιος ὁ ἡγούμενος τοῦ Παλεόστροβ (ΙΕ' αἰ.).

Ἰγνάτιος ὁ πρίγκηψ τοῦ Οὐγκλιτς (1523).

Κοργήλιος ὁ θαυματουργός, ἡγούμενος Μονῆς τοῦ Κομέλ (1537).

Σέργιος τοῦ Σούχτομσκ (1609).

20. Τιμόθεος ὁ ἡγεμὼν τοῦ Πσκόδ (1299).

21. Κωνσταντῖνος καὶ οἱ δύο υἱοὶ αὐτοῦ οἱ θαυματουργοὶ (IB' αἰ.).

Κασσιανὸς ὁ Ἑλληὴν κτήτωρ μονῆς ἐν Οὐγκλιτς (1504).

23. Εὐφροσύνη ἡ παρθένος, πριγκίπισσα τοῦ Πόλοτσκα καὶ ἡγούμενη (1173).

Παΐσιος ὁ ἡγούμενος μονῆς παρὰ τὴν λίμνην Γκάλιτς (1504;).

Σύναξις πάντων τῶν ἁγίων τοῦ Ροστόδ - Γιαροσλάδ (καθιερωθεῖσα τὸ 1964).

24. Νικήτας ὁ Στυλίτης τοῦ Περσελάδ (1186).

Γρηγόριος ἀρχιεπ. Νοβογκορόντ καὶ Πσκόδ (1193).

27. Θεράπων ὁ μαθητὴς Ἁγ. Σεργίου, κτήτωρ τῆς ὁμωνύμου Μονῆς (1426).

Θεράπων ὁ κτήτωρ Μονῆς Εὐαγγελισμοῦ Μουζένσκ (IΣΤ' αἰ.).

28. Ἰγνάτιος ὁ θαυματουργός ἐπίσκοπος Ροστόδ (1288).

29. Ἰωάννης ὁ διὰ Χριστὸν σαλὸς (1494).

Ἰ ο ὕ ν ι ο ς :

1. Ἀγαπητὸς ὁ ἀνάργυρος ἰατρός (Λαύρα Κιέβου 1095).

Διονύσιος ὁ ἰδρυτὴς πολλῶν μονῶν καὶ ναῶν (1437)

4. Μεθόδιος ὁ μαθητὴς ἁγ. Σεργίου τοῦ Ραντονέζ, ἡγούμενος μονῆς Ἁγ. Νικολάου (1392).

5. Κωνσταντῖνος μητροπολίτης Κιέβου καὶ πάσης Ρωσίας (1159).

Θεόδωρος Γιαροσλάβιτς, ἀδελφὸς ἁγ. Ἀλεξάνδρου Νέφσκι (1233).

6. Ἰωνᾶς ἐπίσκοπος Πέρμ (1470).

Παΐσιος ὁ ἡγούμενος Μονῆς Ἁγ. Σκέπης Οὐγκλιτς (1506).

Ἰωνᾶς ὁ κτήτωρ Μονῆς Ἁγ. Νικολάου ἢ Κλήμεντος λίμνης Ὀνέγκ (1534).

8. Θεόδωρος ἐπίσκοπος Ροστόδ καὶ Σουζντάλ (1023).

9. Ἀλέξανδρος ὁ ἡγούμενος Μονῆς ἐν Κούστσκα Βολογντά (1439).

10. Σιλουανὸς τῆς Λαύρας τοῦ Κιέβου II' - IΔ' αἰ.).

Ἰωάννης μητροπολίτης Τομπόλσκ (1715).

11. Βαρνάβας ὁ ἰδρυτὴς σκήτης Ἁγ. Τριάδος Βετλούζκα (1445).

12. Ἀρσένιος ὁ ἡγούμενος ἐν Κονέδσκ (1447).

Ὀνούφριος ὁ ἡγούμενος ἐν Μάλσκ Πσκόδ (1492).

Ὀνούφριος καὶ Αὐξέντιος τῆς Μονῆς Κατρώμ (IE' - IΣΤ' αἰ.).

Στέφανος τοῦ Κομέλ, ἡγούμενος Μονῆς ἐν Ὀξερσκα (1542).

Βασσιανὸς καὶ Ἰωνᾶς τοῦ Περτόμσκ Σολοβκι (IΣΤ' αἰ.).

14. Γεώργιος πρίγκιψ τοῦ Νοβογκορόντ (1180).

Ἐλισσαῖος τοῦ Σούμσκ Σολοβκι (IE' - IΣΤ' αἰ.).

15. Συμεὼν ἀρχιεπίσκοπος Νοβογκορόντ καὶ Πσκόδ (1421).

16. Τύχων τῆς Καλούγκας (1492), ὁσιος.

Τύχων τοῦ Λούχοφ, ἰδρυτὴς τῆς ὁμωνύμου Μονῆς (1503).

17. Ἀνανίας ὁ ζωγράφος τῆς Μονῆς Ἁγ. Ἀντωνίου ἐν Νοβογκορόντ (1521).

18. Λεόντιος ὁ κανονάρχης τῆς Λαύρας Κιέβου (IΔ' αἰ.).

19. Βαρλαάμ τοῦ Σενκούρσκα (1462), ὁσιος.

20. Γκλέμπ τοῦ Βλαντιμίρ (1174).

21. Ἀρχίλιος Β' (744) καὶ Λουαρσάμπ Β' (1622), βασιλεῖς τῆς Γεωργίας, μάρτυρες.

23. Ἀρτέμιος ὁ παῖς τοῦ Βερκόλσκ (1544).

Ἰωσήφ - Ἀντώνιος - Ἰωαννίκιος οἱ κτήτορες τῆς Μονῆς τῆς εἰκόνας Παναγίας Βλαντιμίρ (IΣΤ' αἰ.).

25. Δαβὶδ καὶ Εὐφροσύνη οἱ ἐν Μοῦρ θαυματουργοὶ (1228).

26. Διονύσιος ἐπίσκοπος Σουζντάλ (1385).

27. Σεραπίων τῆς λίμνης Κόζε (1611), ὁσιος.

28. Σέργιος καὶ Γερμανὸς οἱ θαυματουργοὶ, ἡγούμενοι τῆς Μονῆς Βαλαάμ Λατόγκας (IΔ' αἰ.).

30. Σωφρόνιος ἐπίσκοπος Ἰρκούτσκα (1918).

Ἰ ο ὕ λ ι ο ς :

3. Ἀνατόλιος τῆς Πετσέρας τοῦ Κιέβου (IB' αἰ.).

Βασίλειος καὶ Κωνσταντῖνος οἱ Βσεβόλντοβιτς βασιλεῖς τοῦ Γιαροσλάδ (II' αἰ.).

- Ἀνατόλιος ὁ ἔγκλειστος τῆς Πετσέρας Κιέβου (ΙΓ' αἰ.).
- Βασίλειος ὁ ἡγούμενος καὶ ἐπίσκοπος Ριαζάν (1295).
- Ἰωάννης καὶ Λογγίνος οἱ θαυματουργοὶ τοῦ Γιαρένσκ (1545).
- Ἰωάννης ὁ διὰ Χριστὸν σαλὸς (1589).
- Νικόδημος ὁ ἡγούμενος ἐν Κοζεζοζέρσκ (1640).
4. Ἀνδρέας πρίγκιψ ὁ Μπογκολιούφσκι (1174).
5. Ἀθανάσιος καὶ Θεοδόσιος τοῦ Τσερεποδέσκ, μαθηταὶ τοῦ Ἁγ. Σεργίου Ραντονέζ (ΙΔ' αἰ.).
6. Ἰουλιανὴ πριγκίπισσα ἢ Ὀλσάνσκαγια (ΙΣΤ' αἰ.).
- Σισώης τῆς Λαύρας τοῦ Κιέβου (ΙΗ' αἰ.).
8. Προκόπιος ὁ θαυματουργός, ὁ διὰ Χριστὸν σαλὸς (1303).
10. Ἀντώνιος ὁ Πετσέρσκι (σπηλαιώτης) τῆς Λαύρας τοῦ Κιέβου ἰδρυτῆς (1067).
- Ἰουλιανὸς τῆς Λαύρας τοῦ Κιέβου (ΙΓ' - ΙΔ' αἰ.).
12. Ἀρσένιος ὁ διὰ Χριστὸν σαλὸς (1570).
- Σίμων ὁ ἰδρυτῆς τῆς σκήτης Σταυροῦ ἐν Βολόμσκ (1641).
14. Στέφανος ὁ θαυματουργός, ἡγούμενος Μονῆς Ἁγ. Τριάδος ἐν Βολογντά (1406).
15. Βλαδίμηρ ὁ μετονομασθεὶς Βασίλειος, μέγας ἡγεμὼν τοῦ Κιέβου καὶ ἱσαπόστολος (1015).
17. Εἰρήναρχος ὁ ἡγούμενος Μονῆς Σολοθκι (1628).
- Λεωνίδας ὁ ἰδρυτῆς τῆς Σκήτης Θεοτόκου ἐν Οὐσιούγκ (1654).
18. Ἰωάννης ὁ πολύτλας τῆς Λαύρας Κιέβου (1160).
- Παμῶ ὁ ἔγκλειστος τῆς Λαύρας Κιέβου (ΙΓ' αἰ.).
19. Ρωμανὸς Ὀλέγοδιτς, ἡγεμὼν τοῦ Ριαζάν (1271).
- Παΐσιος τῆς Λαύρας τοῦ Κιέβου (ΙΔ' αἰ.).
20. Ἀδράμιος ὁ μαθητῆς Ἁγ. Σεργίου, ἡγούμενος Μονῆς ἐν Γκάλιτς (ΙΔ' αἰ.).
- Ἀθανάσιος ἡγούμενος Μονῆς Σίμωνος ἐν Μπρέστ-Λιτόφσκ (ΙΖ' αἰ.).
21. Ὀνούφριος ὁ σιωπητικὸς καὶ Ὀνήσιμος ὁ ἔγκλειστος τῆς Λαύρας Κιέβου (ΙΒ' - ΙΓ' αἰ.).
22. Κορνήλιος τοῦ Περειγασλάβ (1693), ὅσιος.
24. Μπόρις καὶ Γκλέμπ, υἱοὶ βασιλέως Βλαδιμίηρου, μάρτυρες (1015).
- Πελούκαρπος ὁ ἀρχιμανδρίτης τῆς Λαύρας Κιέβου (1182).
25. Μακάριος ὁ θαυματουργός (1504).
26. Μωϋσῆς ὁ ἐξ Οὐγγαρίας καὶ ἐν τῇ Λαύρα Κιέβου ἀσκήσας (1031).
27. Νικόλαος Κοτσάνοφ ὁ διὰ Χριστὸν σαλὸς (1392).
28. Πιτιρίμ ἐπίσκοπος Ταμπόδ (1698).
29. Εὐστάθιος τοῦ Μτσέτ Γεωργίας (589), μάρτυς.
- Κωνσταντῖνος καὶ Κοσμάς, κτήτορες Μονῆς Ἁγ. Νικολάου ἐν Νοδγκορόντ (ΙΓ' αἰ.).
- Ρωμανὸς ὁ μαθητῆς τοῦ Ἁγ. Σεργίου (1392).
- Α ὕ ρ ο υ σ τ ο ς :
2. Βασίλειος τοῦ Κουμπένσκ (ΙΕ' αἰ.).
- Βασίλειος ὁ ἐν Μόσχᾳ θαυματουργός (1552).
3. Ραζντέν ὁ ἐν Γεωργία μάρτυς (457).
- Ἀντώνιος ὁ Ρωμαῖος ὁ θαυματουργός ἐν Νοδγκορόντ (1147).
5. Ἰῶβ ἐν Ρωσία (1628), ὅσιος.
7. Ποιμὴν ὁ πολυπαθὴς τῆς Λαύρας Κιέβου (1110)
- Μερκούριος ὁ ἐκ τῆς Λαύρας Κιέβου ἐπίσκοπος Σμολένσκ (1239).
- Ποιμὴν ὁ Νηστευτῆς τῆς Λαύρας Κιέβου (ΙΓ' - ΙΔ' αἰ.).
10. Λαυρέντιος ὁ διὰ Χριστὸν σαλὸς ἐν Καλούκα (1515).
11. Θεοδόσιος (κ.κ. πρίγκιψ Θεόδωρος) τῆς Λαύρας Κιέβου (1438).
13. Τύχων Ζαντόνσκι, ἐπίσκοπος τοῦ Βορονέζ (1783).
17. Θεοδώρητος ὁ φωτιστῆς τοῦ Λαπώνων.
21. Ἀδράμιος ὁ φιλόπονος τῆς Λαύρας Κιέβου (ΙΒ' - ΙΓ' αἰ.).
- Κορνήλιος ὁ ἡγούμενος τῆς Μονῆς Γεννήσεως Χριστοῦ ἐν Παλεόστροδ.
- Ἀδράμιος ὁ μαθητῆς τοῦ ἀνωτέρω ὁσ. Κορνηλίου.
24. Ἀρσένιος ὁ θαυματουργός, κτήτωρ μονῆς ἐν Κομέλ (1550).
26. Ἰωάσαφ ὁ βασιλόπαις τῶν Ἰνδιῶν, ὅσιος.
- Ἀδριανὸς τοῦ Ὀντρούσοφ (1550).

Κυπριανός ὁ πρῶν κακοποιός, ὁ ἐν τῇ Μονῇ Ἁγ. Νικολάου Νοβγκορόντ.

27. Κούκσα καὶ ποιμὴν οἱ ἐν τῇ Λαύρα Κιέβου (IB' αἰ.).

28. Σουσάνσκα (Σωσάννα) ἡ βασίλισσα τῆς Γεωργίας καὶ μάρτυς (E' αἰ.).

Συναξίς τῶν ἁγίων τῆς Λαύρας τοῦ Ἁγ. Θεοδοσίου ἐν Κιέβῳ.

30. Ἀλέξανδρος ὁ κτήτωρ τῆς ὁμωνύμου Μονῆς ἐν Σβίρ (1533).

Σ ε π τ έ μ β ρ ι ο ς :

7. Ἰωάννης ὁ θαυματουργός ἀρχιεπ. Νοβγκορόντ (1186).

Μακάριος ὁ ἐν Κάνεθ Περεγιασλάθ ὁσιομάρτυς (1678).

9. Ἰωσήφ ὁ πρῶτος ἡγούμενος Μονῆς Θεοτόκου Βολοκολάμσκ (1515).

Ἰωακείμ ὁ ἱδρυτής τῆς Μονῆς Ὀπότσκ (ΙΣΤ' - ΙΖ' αἰ.).

10. Παῦλος, τὸ τέκνον τῆς ὑπακοῆς τῆς Λαύρας Κιέβου (II' αἰ.).

Ἰωάσαφ (πρ. ἡγεμὼν Ἀνδρέας) ὁ ἐν τῇ Μονῇ Σωτήρος τῆς λίμνης Κουμπένσκ ἀσκήσας (1462).

Κασσιανός ἡγούμενος τῆς ἀνωτέρω Μονῆς καὶ Κύριλλος ἡγούμενος μονῆς ἐν Λευκῇ Λίμνῃ (IE' αἰ.).

12. Βασσιανός τοῦ Τιτσέν ἐν Βολογντά (1624).

13. Κατεδάν ἡ βασίλισσα τῆς Γεωργίας καὶ μεγαλομάρτυς (1624).

15. Ἰωσήφ ἐπίσκοπος Ἀλαθέρσκ Γεωργίας (570).

16. Ἰωσήφ καὶ Ἰσαὰκ οἱ ἐν Γεωργία μάρτυρες (808).

Λουντιμίλλα ἡ βασίλισσα τῶν Τσέχων (927).

Κυπριανός μητροπολίτης Κιέβου καὶ πάσης Ρωσίας (1406).

18. Ἀρχάδιος ἐπίσκοπος Νοβγκορόντ (1165).

Μπίντζι - Σάλθας - Ἐλιζμπάρ οἱ πρίγκιπες Γεωργίας καὶ μεγαλομάρτυρες (1660).

19. Θεόδωρος ὁ ἡγεμὼν Σμολένσκ καὶ Γιαροσλάθ μετὰ τῶν δύο αὐτοῦ υἱῶν (II' - ΙΔ' αἰ.).

20. Μιχαὴλ ὁ ἡγεμὼν τοῦ Τσερνιγῶφ κ.λ.π. μετὰ τοῦ συντρόφου αὐτοῦ Θεοδώρου, μάρτυρες (1246).

Ὀλέγκ ὁ ἡγεμὼν τοῦ Μπριάνσκ (1280).

21. Δανιὴλ ὁ ἡγούμενος τῆς Μονῆς Σουζγκόρσκ (ΙΣΤ' αἰ.).

Ἰωσήφ τοῦ Ζαονίκιεβ (1612).

22. Ἰωνᾶς ὁ ἡγούμενος τῆς Μονῆς Γιασεζέρσκ (ΙΣΤ' αἰ.).

24. Ἀθράμιος ὁ πρῶτος ἡγούμενος τῆς Μονῆς Μεταμορφώσεως Πισκῶφ (IB' αἰ.).

Νίκανδρος ὁ ἐρημίτης καὶ θαυματουργός ἐν Πισκῶφ (1518).

Γαλακτίων ὁ ἐν Βολογντά ὁσιομάρτυς (1612).

25. Σέργιος Ραυτονέζκι ὁ θαυματουργός, ὁ ἱδρυτής τῆς μονῆς Ἁγ. Τριάδος (1391).

Εὐφροσύνη ἡ ἐν Σουζντάλ (1250).

27. Σαβδάτιος ὁ θαυματουργός (1462).

28. Βιατσεσλάθ ὁ πρίγκιψ τῶν Τσέχων, μάρτυς (935).

Χαρίτων τοῦ Σιανζέμσκ (1509).

Ἡρωδίων ὁ ἱδρυτής ὁμωνύμου Σκήτης (ΙΣΤ' αἰ.).

Συναξίς τῶν ἁγίων τῆς Λαύρας Ἁγ. Ἀντωνίου Κιέβου.

29. Κυπριανός ὁ κτήτωρ τῆς Μονῆς Ἀρχαγγέλων τῆς Οἰδοτιούζκ (1276).

30. Μιχαὴλ ὁ πρῶτος μητροπολίτης Κιέβου (992).

Γρηγόριος ὁ θαυματουργός, ἡγούμενος Μονῆς ἐν Πελέσεμσκ (1442).

Ὁ κ τ ῶ β ρ ι ο ς :

1. Μιχαὴλ ὁ ἡγούμενος Μονῆς Ζώδης Ἀρμενίας καὶ οἱ σὺν αὐτῷ 36 μοναχοὶ ὑπὸ τῶν Τούρκων ἀναιρεθέντες (H' αἰ.).

Σάββας ἡγούμενος τῆς Μονῆς Ἀναλήψεως ἐν Βισέρσκ Νοβγκορόντ (1461).

2. Ἄννα ἡ βασίλισσα τοῦ Κασίν (1338).

Κασσιανός τοῦ Οὐγκλιτς (1504).

3. Διονύσιος ὁ ἐγκλειστος τῆς Λαύρας Κιέβου (IE' αἰ.).

4. Βλαδίμηρος Γιαροσλάβιτς ὁ θαυματουργός, ἡγεμὼν τοῦ Νοβγκορόντ, καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ (IA' αἰ.).

Ἐλλάδιος, Ὀνήσιμος, Ἀμμούν τῆς Λαύρας Κιέβου (IB' - II' αἰ.).

5. Γρηγόριος τοῦ Χαντζόβι ἐν Γεωργία (961).

Δαμιανός ὁ ἱαματικός, Ἱερεμίας καὶ Ματθαῖος τῆς Λαύρας Κιέβου (IA' αἰ.).

Χαριτίνη ἡγεμονίς Λιθουανίας ἡ ἀσκήσασα ἐν Νοβγκορόντ (1281).

7. Σέργιος «ὁ τῆς ὑπακοῆς» τῆς Λαύρας Κιέδου (ΙΓ' αἰ.).
 Σέργιος ἡγούμενος ἐν Νουρόμσκ Βολογντά (1412).
8. Δοσίθεος ὁ ἡγούμενος ἐν Βερνχεόστροφ Πσκόφ (1482).
 Τρύφων ὁ ἡγούμενος ἐν Βιάτκα (1612).
10. Ἀμφιλόχιος ἐπίσκοπος Βλαντιμήρ - Βολίνσκ (1122).
 Ἀνδρέας τοῦ Τότμας ὁ διὰ Χριστὸν σαλός.
13. Βενιαμίν τῆς Λαύρας Κιέδου (ΙΔ' αἰ.).
 Νικόλαος ὁ εὐλαδής, ἡγεμὼν τοῦ Τσερνιγόφ, ἐν τῇ Λαύρᾳ Κιέδου ἀσκήσας (ΙΒ' αἰ.).
16. Εὐπραξία, ἡ σύζυγος τοῦ ἡγεμόνος Γιαροσλάβ Βλαντιμίροβιτς, ἡ ἀσκήσασα ἐν Πσκόφ (1243).
 Λογγίνος ὁ πορτάρης τῆς Λαύρας Κιέδου (ΙΓ' - ΙΔ' αἰ.).
 Λογγίνος τοῦ Γιαρένσκ (1545).
17. Ἀντώνιος τοῦ Λεοχνόφ ἐν Νοδγκορόντ (1611).
18. Δαβὶδ ὁ κτήτωρ τῆς ἁμυνόμενου Μονῆς ἐν Σερπουχόφ (1515).
21. Ἰλαρίων τῆς Λαύρας Κιέδου (ΙΓ' - ΙΔ' αἰ.).
 Θεόφιλος καὶ Ἰάκωβος ἡγούμενοι ἐν Ὁμοῦτσκ - Πσκόφ (ΙΕ' αἰ.).
 Ἰλαρίων ὁ ἡγούμενος Μονῆς ἐν λίμνῃ ἐπαρχ. Πσκόφ (ΙΣΤ' αἰ.).
23. Ἰάκωβος τοῦ Μπόροδιτσκ (ΙΣΤ' αἰ.).
24. Ἰωάννης ὁ ἔγκλειστος τῆς Λαύρας τοῦ Πσκόφ.
25. Μαρτύριος ὁ διάκονος καὶ Μαρτύριος ὁ ἔγκλειστος τῆς Λαύρας Κιέδου (ΙΓ' - ΙΔ' αἰ.).
26. Θεόφιλος τῆς Λαύρας Κιέδου, ἐπίσκ. Νοδγκορόντ (1482).
27. Ἀνδρέας ὁ εὐσεβὴς πρίγκιψ τοῦ Σμολένσκ (1540).
 Νέστωρ ὁ χρονογράφος τῆς Λαύρας Κιέδου (1114).
28. Νεόφυτος ἐπίσκοπος Οὐρμπίνσκ ἐν Γεωργία (Ζ' αἰ.).
 Νέστωρ ὁ ἐν τῇ Λαύρᾳ Κιέδου (ΙΔ' αἰ.).
 Δημήτριος ὁ μητροπολίτης Ροστὸδ (1709).
29. Ἀθράμιος ἀρχιμανδρίτης ἐν Ροστὸδ (1077).
31. Σπυρίδων καὶ Νικόδημος ὁ προσφοράρης οἱ τῆς Λαύρας τοῦ Κιέδου (ΙΒ' αἰ.).
 Ἀνατόλιος ὁ ἔγκλειστος τῆς Λαύρας τοῦ Κιέδου.
- Ν ο έ μ θ ρ ι ο ς :
4. Νίκανδρος ὁ ἡγούμενος ἐν Γκογοντέσκ Βολογντά (ΙΣΤ' αἰ.).
5. Ἰωνᾶς ἀρχιεπ. Νοδγκορόντ ὁ θαυματουργός (1470).
6. Βαρλαάμ ὁ ἰδρυτὴς Μονῆς Μεταμορφώσεως ἐν Νοδγκορόντ (1193).
 Λουκάς ὁ οἰκονόμος τῆς Λαύρας Κιέδου (ΙΓ' αἰ.).
 Βαρλαάμ ὁ πλησίον τῆς λίμνης Κερέτσκ ἀσκήσας (ΙΔ' αἰ.).
 Γερμανὸς ἀρχιεπίσκοπος Καζάν (1558).
7. Ζωσιμᾶς ὁ ἡγούμενος Μονῆς Εὐαγγελισμοῦ Βορμποζόμσκ.
9. Ὁνησιφόρος τῆς Λαύρας Κιέδου (1148).
10. Κωνσταντῖνος ὁ ἡγεμὼν τοῦ Γκρουζίνσκ (842), μάρτυς.
11. Μαρτύριος τοῦ Ζελενένσκ ἐν Πσκόφ (1603).
12. Ἰωάννης τοῦ Ροστὸδ ὁ διὰ Χριστὸν σαλός (1580).
17. Γόδρων (Μιχαήλ) καὶ οἱ σὺν αὐτῷ 133 στρατιῶται οἱ μαρτυρήσαντες ἐν Γεωργία (920).
 Νίκων ὁ μαθητὴς τοῦ ἁγ. Σεργίου καὶ ἡγούμενος μετ' αὐτὸν (1427).
19. Βαρλαάμ ὁ ἡγούμενος τῆς Λαύρας Κιέδου (1065).
22. Μιχαήλ ὁ ἡγεμὼν τοῦ Τβέρ (ΙΣΤ' αἰ.).
23. Ἀλέξανδρος ὁ Νέφσκυ, ἡγεμὼν τοῦ Βλαδιμίρ (1263).
24. Μερκούριος τοῦ Σμολένσκ (1238).
26. Ἰγνοκέντιος ἐπίσκοπος Ἰρκούτσκ.
27. Ἰάκωβος ἐπίσκοπος Ροστὸδ (1392).
28. Θεόδωρος ἀρχιεπ. Ροστὸδ (1394).
29. Ἀβιθὸς ἐπίσκ. Νεκρὸς Γεωργίας (ΣΤ' αἰ.).
 Νεκτάριος ὁ ὑποτακτικὸς τῆς Λαύρας Κιέδου (ΙΒ' αἰ.).
- Δ ε κ έ μ θ ρ ι ο ς :
2. Ἰεσσαὶ ἐπίσκοπος Τσιλκάνσκ Γεωργίας (ΣΤ' αἰ.).
 Ἀθανάσιος ὁ «νεκρέγερτος» τῆς Λαύρας Κιέδου (ΙΓ' αἰ.).
3. Σάββας ὁ μαθητὴς ἁγ. Σεργίου Ραντονέξ (1406).

Η ΕΝ ΤΩ ΚΟΣΜΩ, ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΜΑΡΤΥΡΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Ο ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ο ΜΥΡΟΒΛΗΤΗΣ *

β'. Τὸ μαρτύριον καὶ ἡ ὁμολογία τοῦ μάρτυρος εἶναι μαρτύριον καὶ ὁμολογία τῆς Ἐκκλησίας. Διὰ τοῦ μάρτυρος ἡ Ἐκκλησία δοξάζεται.

Διὰ τοῦ μάρτυρος ἡ Ἐκκλησία θριαμβεύει.

Διὰ τοῦ μάρτυρος ἡ Ἐκκλησία νικᾷ τὰς ἀντικειμένας Αὐτῆς δυνάμεις.

Διὰ τοῦ μάρτυρος ἡ Ἐκκλησία διαδίδει εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὸν Θεῖον Λόγον. Πόσον ἔλαμψεν καὶ σήμερον ἡ Ἐκκλησία μὲ τὰ μαρτύρια γνωστῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας; Δὲν εἶναι τυχαῖον τὸ γεγονός, ὅτι πάντες σχεδὸν οἱ Ἀπόστολοι ἀπέθανον μαρτυρικῶς θανάτῳ, ὡς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐπεσφράγισε τὸ ἔργον Του μὲ σταυρικὴν θυσίαν. Ὁ θεμέλιος τῆς Ἐκκλησίας λίθος εἶναι τὸ αἷμα τοῦ Γολγοθᾶ καὶ τὸ αἷμα τῶν μαρτύρων. Διὸ καὶ ἡ Ἐκκλησία ψάλλει: «Τῶν ἐν ὄλῳ τῷ κόσμῳ Μαρτύρων σου ὡς πορφύραν καὶ βύσσον τὰ αἵματα ἡ Ἐκκλησία σου στολισαμένη δι' αὐτῶν»¹⁰.

Παράλληλως πρὸς τὴν «ἀποστολικὴν διαδοχὴν» τῆς Ἐκκλησίας ἴσταιται ἡ μαρτυρικὴ Αὐτῆς διαδοχὴ, ἀναγομένη οὐχὶ μόνον εἰς τὰς ἡμέρας τῶν Ἀποστόλων καὶ τῆς «Πεντηκοστῆς», ἀλλὰ εἰς αὐτοὺς

τούτους τοὺς βαθεῖς χρόνους τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Ἡ ἀδιάκοπος καὶ συνεχὴς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ μαρτυρικὴ κληρονομία ἀφυπνίζει καὶ ζωογονεῖ τοὺς χριστιανούς.

Ἡ ἀνθρωπότης σήμερον ζῆ τὸ μεγαλύτερον ἴσως δρᾶμα τῆς ἱστορίας τῆς. Ἡ ἀπειλὴ μῆς πανανθρωπίνης συμφορᾶς διὰ τῶν μαζικῶν μέσων καταστροφῆς, αἱματηραὶ συγκρούσεις, πολεμικαὶ ἐστίαὶ ἐν δράσει καὶ ἄλλαι ἔτοιμα πρὸς ἀνάφλεξιν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν καὶ ὥραν, τραγωδίαὶ μικρῶν ἀλλὰ καὶ μεγάλων λαῶν ἐκτυλισσόμενα καθ' ἐκάστην κατὰ τὸν πλέον δραματικὸν τρόπον, συνθέτουσι τὴν ὄψιν τῆς ὑδρογείου.

Ἡ ἀνθρωπότης, φαίνεται, ἔχει χάσει τὸν προανατολισμὸν τῆς καὶ εὐρίσκεται ἐν πορείᾳ πρὸς ἀβέβαιον καὶ ἄγνωστον κατεύθυνσιν, ὡς ὁ ναυαγὸς, ὅστις λόγω ἀτυχήματος ἐν τῷ ὠκεανῷ ἀπώλεσε πυξίδα καὶ τμήνι. Αἰσθητὴ ἡ ἔλλειψις μεταφυσικῆς προσδοκίας. Τὰ ἠθικὰ συμπτώματα τοῦ σημερινοῦ κόσμου εἶναι ὀδυνηρὰ ἀκόμη καὶ εἰς ἀπλήν ἀπαρίθμωσιν¹¹.

Ἐξ αὐτῆς τῆς νέας τῶν καιρῶν ἀπιστίας οἱ ἄθλιοι τῆς συγχρόνου ἐποχῆς εὐρίσκουσι νόημα

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 350 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 18 τεύχους.
10. Ἀπολυτίκιον ἑορτῆς Ἁγίων Πάντων.

11. Πρβλ. Ἀρχιμ. Παύλου Ἀθανάτου, «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑ», τεῦχος 12, σελ. 22 κ.έ.

7. Νεῖλος ὁ ἐν τῇ λίμνῃ Στολομπέσκ (1554).
- Ἀντώνιος ὁ ἡγούμενος Μονῆς Σίγια (1556).
8. Κύριλλος ὁ ἐν Τσελμογκόρσκ (1378).
10. Ἰωάσαφ ἐπίσκοπος Μπελγκορόντσκ (1754).
11. Νίκων ὁ Ἐγρὸς τῆς Λαύρας Κιέβου (ΙΒ' αἰ.).
12. Θεράπων ὁ ἡγούμενος ἐν Μουζένσκ (ΙΣΤ' αἰ.).
15. Στέφανος ἀρχιεπ. Σουρδζ Κριμαίας (Η' αἰ.).
- Τρύφων ἡγούμενος Μονῆς ἐν Κόλνσκ καὶ ὁ ὑποτακτικὸς αὐτοῦ Ἰωάνης (ΙΣΤ' αἰ.).
18. Συμεὼν ὁ θαυματουργὸς ἐν Βερχοτίρσκ (1642).
19. Ἡλίας ὁ θαυματουργὸς τῆς Λαύρας Κιέβου (1118).

20. Ἰγνάτιος ὁ ἀρχιμανδρίτης τῆς Λαύρας Κιέβου (1435).

21. Πέτρος μητροπολίτης Μόσχας (ἢ Κιέβου) (ΙΕ' αἰ.).

Ἰουλιανὴ πριγκίπισσα τοῦ Βιζζέμσκ (1406).

Προκόπιος ὁ ἐν Βιάτκα διὰ Χριστὸν σαλδὸς (1628).

23. Θεόκτιστος ἀρχιεπ. Νοδγκορόντ (1310).

29. Μᾶρκος ὁ νεκροθάπτης - Θεόφιλος - Ἰωάννης, οἱ ἐν τῇ Λαύρᾳ Κιέβου ἀσκήσαντες (ΙΑ' - ΙΒ' αἰ.).

Θεόφιλος ὁ ἐν Λούγκ (ΙΕ' αἰ.).

Ἀρχιμ. ΗΛΙΑΣ ΜΑΣΤΡΟΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

καὶ σκοπὸν εἰς τὴν ζωὴν τῶν εἰς τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ, ὅστις εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦ Pascal «πόθεν ἔρχεται καὶ ποῦ πηγαίνει ὁ ἄνθρωπος» δίδει ἀνεπιπίστως ἀκριβῆ ἀπάντησιν: «Ἐξῆλθον παρὰ τοῦ Πατρὸς καὶ ἐλήλυθα εἰς τὸν κόσμον. Πάλιν ἀφήμι τὸν κόσμον καὶ πορεύομαι πρὸς τὸν Πατέρα»¹². Εἶναι ἀκριβῶς ἡ συνείδησις τῶν Μαρτύρων καὶ τῶν Ἀγίων τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ πίστις δὲν εἶναι σύμπλεγμα κατωτερότητος, οὐδὲ ἡ ὑπερφυσικὴ Ἀποκάλυψις τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἐπιστῆμη ἀνεδαφικὴ. Ἡ Ἀποκάλυψις εἶναι ἀπόλυτος Ἀλήθεια καὶ συνιστᾷ τὸ ὄντως ὄν. «Εἶναι ἔργον καὶ εὐθύνη τοῦ χριστιανοῦ καὶ τῆς Ὀρθοδοξίας, νὰ κατευθύνῃ τὸν ἄνθρωπον πρὸς τὴν Ἀλήθειαν τῆς Ἀποκαλύψεως»¹³, δι' αὐτὸ ἡ ὁμήγουρις αὕτη δὲν εἶναι μόνον μία τοπικὴ ἐορτή. Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ δὴ ἡ Ἑλληνικὴ Ὀρθοδοξία ἔχει σήμερον ἰδιαίτουσαν καὶ ζωτικῆς σημασίας ἀποστολὴν ἐν τῷ κόσμῳ. Ἡ Θεολογία τῶν Ἑλλήνων Πατέρων ἔχει οἰκουμηνικὰς διαστάσεις καὶ παγκόσμιον ἀναγνώρισιν. Τὸ πρὸς τὴν οἰκουμένην χρέος τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν δὲν περιορίζεται μόνον εἰς ἀπλὰς θρησκευτικὰς τελετὰς ἱστορικῶν τῆς πίστεως γεγονότων, οὐδὲ εἰς μουσικὴν τινα ἐμφάνισιν τῆς Ἑλληνορθόδοξου ἡμῶν παραδόσεως, ἐλθούσης εἰς ἡμᾶς μέσῳ αἰῶνων πάλης καὶ θυσιῶν καὶ μαρτυριῶν τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτὸ δὲν ἐνδιαφέρει καὶ πολὺ τὸν σημερινὸν ἄνθρωπον, οὐδὲ ἐξυπηρετεῖ τὴν οἰκουμηνικότητα τῆς ὀρθόδοξου πίστεως, ἀλλὰ καὶ οὔτε δικαιοῦνται μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον αἰ θυσίαι καὶ τὰ μαρτύρια τῶν μαρτύρων. Ἡ ἀποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας ὑπαγορεύεται ὑπὸ τῶν σημείων τῶν καιρῶν, ἅτινα εὐκόλως συλλαμβάνει αὕτη εἰς ἐκάστην ἐποχὴν. Ἡ Ἐκκλησία μὲ προφητικὴν ἐνόρασιν καὶ τόλμην, ἰσταμένη ὑπεράνω χρόνων καὶ καιρῶν καὶ ὑπάρχουσα ἐν τῷ κόσμῳ καὶ διὰ τὸν κόσμον, διακονεῖ τὸν ἄνθρωπον τοῦ 20οῦ αἰῶνος, ὡς ἔχει διαμορφωθῆ ὑπὸ τῆς συγχρόνου ἐπιστήμης καὶ τεχνολογίας, μὲ τὴν ἰδίαν ἀγάπην καὶ στοργήν, ὡς πάντοτε. Πρέπει νὰ γίνῃ τοῖς πᾶσιν γνωστόν, ὅτι καὶ σήμερον ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἐτοίμη διὰ κάθε θυσίαν χάριν τῶν πιστῶν της, ὡς συνέβη πολλακίς ἐν τῇ ἱστορίᾳ.

Ὁ χριστιανισμὸς εἰς τὸν μὴ ὀρθόδοξον κῶρον παρουσιάζει λίαν ἐμφανῶς προφητικὴν καὶ βιβλικὴν ἀνεπάρκειαν. Χριστιανισμὸς δὲ ἀποκεκομμένος ἀπὸ τὴν παράδοσιν καὶ τὴν ἀποκάλυψιν ἀδυνατεῖ, νὰ προσφέρῃ τῷ ἀνθρώπῳ τὸ βίωμα τῆς ἀναγωγῆς καὶ τῆς θεώσεως. Ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ, ἔνθα πλεῖστοι θεσμοὶ διέρχονται φοβερὰν δοκιμασίαν, γεννᾶται σήμερον πρωτοφανὴς ζήλος καὶ νοσταλγία διὰ

τὴν Ἀνατολικὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Ἡ στροφή τῶν Δυτικῶν πρὸς τὴν μεγάλην πνευματικὴν δύναμιν τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ δὴ ἡ σπουδὴ, μεθ' ἧς αὕτη πραγματοποιεῖται, ἔχει βαθυτέραν θρησκευτικὴν καὶ ψυχολογικὴν ἀνάγκην, ἀπ' ὅτι φαίνεται καὶ λέγεται, ἢν προεκάλεσε καὶ ἐπιτείνει σήμερον ἡ ἀποκοπὴ αὐτῶν ἐκ τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας.

Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, «πεπληρωμένη Ἀγίας Τριάδος»¹⁴, μὲ τὸν πνευματικὸν πλοῦτον καὶ τὴν Ἑλληνο-Βυζαντινὴν λαμπρότητα καὶ παράδοσιν περικλείει ἀνεξαντλήτους ἠθικὰς καὶ πνευματικὰς δυνάμεις, ἔνθα τὸ ἄγχος καὶ ἡ ἀγωνία τῶν καιρῶν μεταβάλλονται εἰς χαρὰν καὶ εἰρήνην. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἐτοίμη καὶ ἤρχισεν ἤδη τὴν σύγχρονον ἀποστολὴν της, παρὰ τὰς ἀδίκους ἐπικρίσεις τινῶν, διακονοῦσα τὸν ἄνθρωπον, ἵνα ἐξέλθῃ ἐκ τῆς νέας τῶν καιρῶν ἀπιστίας καὶ μαρτυροῦσα ἐν τῷ κόσμῳ τὴν ἀποκαλυφθεῖσαν εἰς αὐτὴν Ἀλήθειαν.

Διακονία τῶν πιστῶν καὶ μάρτυρία ἐν τῷ κόσμῳ.

Αὕτη διαγράφεται σήμερον ἐκ τῶν πραγμάτων ὡς ἡ ἐν τῷ κόσμῳ ἀποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας, μὲ πρωταρχικὴν καὶ ἐπιτακτικὴν ἀνάγκην τὴν συνδρομὴν εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἵνα ἀνεύρῃ οὗτος τὴν ἐν τοῖς πάθεσιν ἀμαυρωθεῖσαν θεῖαν εἰκόνα, ὑπὲρ ἧς Χριστὸς ἀπέθανε, καὶ τὴν ἐν ταῖς βιωτικαῖς μερίμναις καθ' ἐκάστην ἀπολουμένην ἀξιοπρέπειαν καὶ τιμὴν του. Ὅσον διανύομεν τὴν παρούσαν πυρηνικὴν ἐποχὴν τόσο καὶ ἐντονώτερον ὁ ἄνθρωπος θ' ἀναζητᾷ εἰς τὴν ζωὴν του τὴν παρουσίαν τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ἐὰν σήμερον παρατηρεῖται μία κάποια κάμψις πρὸς τὴν πίσιν καὶ μία χριστιανικὴ ἀπραξία πρὸς τὸ βίωμα, συντόμως ἡ δοκιμασία αὕτη τῶν καιρῶν θὰ παρέλθῃ καὶ ἡ Χριστιανικὴ Οἰκουμένη θὰ αἰσθανθῇ τὴν ἀνάγκην, ἵνα εὐρεθῇ καὶ πάλιν μέσα εἰς τοὺς καταρράκτας τῆς Θεῖας Χάριτος.

Οὐχὶ μόνον φύλακες τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας καὶ Παραδόσεως, ἀλλὰ καὶ τηρηταὶ Αὐτῆς καὶ μμηταὶ καὶ φορεῖς καὶ ἐκφρασταὶ καὶ μάρτυρες καὶ ἄγιοι καὶ βιώματα καὶ ἐμπειρία χριστιανικά. Καὶ εἰς τοιαύτην πρὸς τὸν λαὸν καὶ τὴν οἰκουμένην προσφορὰν δὲν ὑστερεῖ ἡ Ἡρωϊκὴ καὶ Μαρτυρικὴ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τῆς Θεσσαλονίκης, ἧτις προσέφερε αὐτῇ Μεγαλομάρτυρας Ἁγίους, ὡς τὸν Ἅγιον Δημήτριον τὸν Μυροβλήτην, Οἰκουμηνικοὺς Ἱεραποστόλους, ὡς τοὺς Ἁγίους Ἀδελφοὺς Κύριλλον καὶ Μεθόδιον, Ὑψηλοὺς Θεολόγους, ὡς τὸν Ἅγιον Γρηγόριον τὸν Παλαμᾶν, Φαισινούς Ἱεράρχας, ὡς τὸν Ἅγιον Συμεῶν τὸν Θεσσαλο-

12. Ἰωάν. ΙΣΤ', 28.

13. Σεβ. Μητρ. Σταυρουπόλεως Μαξίμου, Λόγος Κυριακῆς Ὀρθοδοξίας 1977, ἐν τῷ πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ τοῦ Ἀγ. Γεωργίου.

14. Ὁριγένους, Ἐξηγητικὰ εἰς τοὺς ψαλμοὺς, P.G. 12, 1265.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΟΥ Τ.Α.Κ.Ε.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΤΑΜΕΙΟ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ
ΕΦΗΜΕΡΙΑΚΟΥ ΚΛΗΡΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ
Τ.Α.Κ.Ε.

Δ) νση Παροχών

Τμήμα Υγειον. Περιθάλψεως

Ταχ. Διεύθυνση: Σοφοκλέους 4 Τ. 121

Πληροφορίες : Σ. Ντάντης

Τηλέφωνο : 3218.676

Ἀθήνα 14 Σεπτεμβρίου 1978

Ἀριθ. Πρωτ. 24316, ΕΓΚ. 25

- ΠΡΟΣ: 1. Τίς Ἱ. Ἀρχ) πὲς καὶ Μητροπόλεις
2. Ἀποστολική Διακονία
3. Ν.Ι.Ε.Ε.

ΚΟΙΝ.: Προσωπικὸ τοῦ TAKE

ΘΕΜΑ: «Χρήση καὶ κατάχρηση τῶν διδλαριῶν νοσηλείας».

Μὲ προηγούμενες ἐγκυκλίους μας εἶχαμε ἐκφράσει τὴν ἀνησυχία τοῦ Ταμείου μας γιὰ τὸν μεγάλο κίνδυνο κλονισμοῦ τοῦ θεσμοῦ τῆς ὑγειονομικῆς περιθάλψεως ἀπὸ τὴν συνεχή αὔξηση τῶν σχετικῶν δαπανῶν. Ἡ προβληματικὴ αὐτὴ διόγκωση, ἰδιαίτερα στὶς δαπάνες ἐξωνοσοκομειακῆς περιθάλψεως (ιατροφαρμακευτικῆς), ὀφείλεται σὲ σοβαρὲς καὶ ἀδικαιολόγητες παραλείψεις, ἀλλὰ καὶ σὲ ὑπερβολικὴ χρήση καὶ ἐκμετάλλευση τῶν διδλαριῶν νοσηλείας, ὅχι μόνον ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἐμπλέκονται στὸ κύκλωμα τῆς παροχῆς περιθάλψεως, ἀλλὰ, παραδόξως, καὶ ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοὺς ἀσφαλισμένους - μετόχους τοῦ Ὄργανισμοῦ μας.

Ἀντὶ τούτων θὰ ἔπρεπε νὰ ἐκτιμῶνται ἰδιαίτερα τὰ πλεονεκτήματα τοῦ θεσμοῦ, δηλαδὴ ἡ ἐλεύθερη ἐκλογή ἱατροῦ, νοσοκομείου ἢ κλινικῆς καὶ οἱ ἀρκετὰ ὑψηλοῦ ἐπιπέδου παροχὲς στοὺς ἀσφαλισμένους, ἔναντι τοῦ συμβολικοῦ ἀσφαλιστροῦ τῶν 2%, ποὺ καταβάλλουν, ἀν λάθουμε ὑπόψη ὅτι, χωρὶς νὰ ὑπολογιστοῦν οἱ ὑπόλοιπες τακτικὲς παροχὲς (ιατρικὲς ἐπισκέψεις, φάρμακα, παρακλινικὲς καὶ ὀδοντιατρικὲς ἐργασίες), ἡ πιὸ ἀπλή ἐγχείριση φθάνει στὸ ποσὸ τῶν 6.500 δρχ., ἐνῶ ἡ ἀποστολὴ καὶ ἐνὸς ἀσφαλισμένου στὸ ἐξωτερικὸ γιὰ εἰδικὴ θεραπεία στοιχίζει στὸ Ταμεῖο 150.000 δρχ.

Κατὰ καιροὺς λοιπὸν διαπιστώθηκαν οἱ ἐξῆς παρατυπίες καὶ παραλείψεις:

νίκης καὶ πλῆθος ἄλλων γνωστῶν καὶ ἀγνώστων τῆς πίστewς ἀθλητῶν.

Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἀποστολὴν τῆς Ἐκκλησίας διηκόνισεν ὁ Ἅγιος Δημήτριος καὶ διακονεῖ ἕως σήμερον καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τὸ μαρτύριόν του καὶ ὁ περικαλὴς οὗτος Ναός Του, ἰστάμενος ὡς νὰ σκέπη τὸν Μυροβλήτην Ἅγιον καὶ ἔλκων, ὡς καταθέλγων μαγνήτης, ψυχὰς πρὸς τὸν Θεῖον Λυτρωτὴν.

Ἴδου καὶ ἡ ἀποστολὴ ἡμῶν ἐν τῷ κόσμῳ, εἶναι ἡ ἴδια μετὰ τῆς τῶν μαρτύρων, εἶναι ἡ συνεχὴς καὶ ἀδιάκοπος διακονία καὶ μαρτυρία τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ἡ πληρότης τοῦ «πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη»¹⁵, εἶναι ἡ πραγμάτωσις τοῦ «ἐλθέτω ἡ Βασιλεία Σου ἐπὶ τῆς γῆς»¹⁶. Μὴ ὑστερήσωμεν καὶ ἡμεῖς σήμερον ὀρθοδόξου βιώματος καὶ μαρτυρίας. Συνεργήσωμεν πάντες ἵνα λάμπη ἐν τῷ κόσμῳ τὸ φῶς τῆς Ἐκκλησίας.

Τὸ σημερινὸν πνευματικὸν συμπόσιον ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ τούτου τόπου, ἐνθα ἐφάγομεν καὶ ἐπίομεν

15. Ματθ. ΚΗ', 19.

16. Ματθ. ΣΤ', 10.

τὰ τῆς πίστewς ἡμῶν γλυκέα νάματα, κλείομεν μὲ τὴν εὐχὴν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ἦν, εὐχὴν, ἔκαμνον καὶ πάντες οἱ Μάρτυρες μικρὸν πρὸ τοῦ θανάτου:

«ὦ μόνε μόνων ἀληθῶς δι' ὅλων ὄλε...

Μεμέριται ὁ ἀμερῆς, ἵνα τὰ πάντα σωθῆ, ἵνα μηδὲ ὁ κάτω κόσμος τῆς θείας ἐπιδημίας ἀμύητος ᾖ...

Σὲ δὲ δὴ παρακαλοῦμεν, αἰώνιε βασιλεῦ Χριστέ, ὑπερέσχε σου τὰς χεῖρας τὰς μεγάλας ἐπὶ τὴν ἱεράν σου Ἐκκλησίαν καὶ ἐπὶ τὸν λαόν σου τὸν ἅγιον»¹⁷.

καὶ ὀδήγησον ἡμᾶς ἐπὶ τὴν ἀλήθειάν σου, ἥτις ἀνοίγεται εἰς τὸν ἀγιασμόν τοῦ Θυσιαστηρίου καὶ εἰς τὴν ἄβυσσον τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς. Ἄ μ ἡ ν.

Ἀρχιμ. ΠΑΥΛΟΣ Κ. ΑΘΑΝΑΤΟΣ

Γραμματεὺς Σ.Ε. Τύπου Ἱερᾶς Συνόδου

17. Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου, σι' πασχ. ὁμιλία, Ρ.Γ. 59, 743.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

«Προκαθημένη της αγάπης».

“Έπεσεν επί των επάλξεων.

Κατά τας ανεξερευνήτους και ανεξιχνιάστους βουλὰς τοῦ Κυρίου τῆς ζωῆς και τοῦ θανάτου ὁ μόλις πρό τινων ἡμερῶν ἀνελθὼν εἰς τὸν παπικὸν θρόνον και καταστάς ἤδη παγκοσμίως συμπαθῆς διὰ τὴν ἀπλότητά του Πάπας Ἰωάννης-Παῦλος Α΄ διὰ καρδιακῆς προσβολῆς ἐγκατέλειψε τὸν φθαρτὸν τοῦτον κόσμον, ἵνα ἐκδημήσῃ πρὸς τὸν ἐτάζοντα καρδίας και νεφροῦς Δίκαιον Κριτὴν.

Ὁ αἰφνίδιος θάνατος τοῦ Προκαθημένου τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, ὅστις κατέπληξε και συνέκίνησε τὸν κόσμον δλόκληρον, συντελέσεν ὥστε τὸ ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ προκατόχου του Πάπα Παύλου ΣΤ΄ δημιουργηθῆν κενὸν νὰ ἐξακολουθῆ ὑφιστάμενον.

Ὅθεν γενικὴ εἶναι ἡ εὐχή, ὅπως τὸ μετ’ ὀλίγας ἡμέρας συγκληθόμενον κογκλάδιον τῶν ἐκλεκτόρων καρδιναλίων ἀρθῆ εἰς τὸ ὕψος τῶν περιστάσεων και ἐκλέξῃ ὡς νέον Πάπαν προσωπικότητα, ἣτις θὰ δυνατῆ νὰ πηδαλιουχῆ τὸ σκάφος τοῦ Ρωμαιοκαθολικισμοῦ κατὰ τρόπον, ὥστε ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρώμης νὰ ἀποβάλλῃ πᾶν ἐπιπροσθον εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῆς διεκκλησιαστικῆς ἐνότητος ἐμπόδιον και νὰ καταστῆ τῷ ὄντι ἡ ἐν ταπεινώσει «Προκαθημένη τῆς ἀγάπης».

Ἡ ἐκ καρδιακῆς προσβολῆς αἰφνιδία ἐκδημία πρὸς Κύριον τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Λένινγκραντ και Νοβγκορόντ κυροῦ Νικοδήμου ἐδημιούργησε τῷ ὄντι μέγα κενὸν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ρωσίας.

Ὁ ἐκλιπὼν Ἰερόρχης διεκρίνεται οὐ μόνον διὰ τὴν ὑπ’ αὐτοῦ ἀρίστην γνώσιν τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης και τῶν μορφῶν τῆς ἐν Ἑλλάδι λειτουργικῆς ζωῆς και διὰ τὴν ὑπ’ αὐτοῦ ἐκφώνησιν ἢ δημοσίευσιν ἐξαιρέτων λειτουργικῶν κηρυγμάτων ἢ μελετῶν, ἀλλὰ και διὰ τὰς προσπαθείας αὐτοῦ ὡς Προέδρου τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐξωτερικῶν Σχέσεων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας πρὸς ἀνάπτυξιν και προώθησιν τῆς διορθοδόξου συνεργασίας και τοῦ διεκκλησιαστικοῦ διαλόγου. Ὁ μεταστάς ἔπεσε κυριολεκτικῶς εἰς ἡλικίαν 49 εἰῶν ἐπὶ τῶν επάλξεων τοῦ ἀγῶνος πρὸς προσέγγισιν τῶν Ἐκκλησιῶν, παραδοῦς τὸ πνεῦμα, καθ’ ἣν στιγμήν συνωμίλει μετὰ τοῦ νέου Προκαθημένου τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας.

Σὺν τῇ ἐκφράσει τῶν συλλυπητηρίων πρὸς τὸ Χριστοπώνυμον πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας, εὐχόμεθα ὅπως ὁ Κύριος ἀναδείξῃ ὡς διάδοχον τοῦ ἀειμνήστου Ἰερόρχου ἐκκλησιαστικὸν ἄν-

1. Ἡ ἄσκοπη χρῆση ἢ κατάχρηση τοῦ βιβλιαρίου νοσηλείας, χωρὶς νὰ συντρέχει σοβαρὸς λόγος. Ἡ διαπίστωση αὐτῆ προσέκυψε ἀπὸ ἄμεσο ἐπιτόπιο ἔλεγχον εἰδικῶν συνεργειῶν τῆς ὑπηρεσίας μας σὲ ἐντυπωσιακὰ περιπτώσεις πολυφαρμακείας, ἐπιθεδαιώθηκε δὲ και ἀπὸ ὁμολογίες μερικῶν ἀσφαλισμένων.

Ἰδιαίτερα παρατηρήθηκε ὅτι ἀναγράφονται στὰ βιβλιάρια νοσηλείας σωρεῖες παρακλιμικῶν ἐξετάσεων και εἰδικῶν θεραπειῶν, χωρὶς νὰ εἶναι ἐπιθεδλημένη ἢ πραγματοποιησῆ τους, ὅπως διαπίστωσαν οἱ ἀρμόδιοι ἱατροὶ - ἐλεγκταί.

2. Ἡ ἀναγραφή στὰ βιβλιάρια νοσηλείας —μὲ τὴν ἀνοχὴ τῶν ἀσφαλισμένων— οἴκοι ἢ νυκτερινῶν ἐπισκεψῶν χωρὶς αὐτὲς νὰ ἔχουν κᾶν πραγματοποιηθεῖ.

3. Ἡ ἐγκατάλειψη τῶν βιβλιαρίων νοσηλείας σὲ ἱατρεία ἢ φαρμακεία και ἡ παράνομη διακίνησή τους ἀπὸ τρίτους, ἐν ἀγνοία τῶν κατόχων.

Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ τονίζεται ὅτι τὸ βιβλιάριον νοσηλείας εἶναι αὐστηρὰ προσωπικὸ και πρέπει νὰ ἐξυπηρετεῖ ἀποκλειστικὰ τὸν κάτοχό του και νὰ διακινεῖται μόνο ἀπὸ τὸν ἴδιον.

4. Ἡ ὀλιγοπρία τῶν ἀρμοδίων μὲ τὴν ὑγειονομικὴ περίθαλψη ὑπαλλήλων (Ἰ. Μητροπόλεων κ.λπ.), ὁ-

σον ἀφορᾷ τὸν ἔλεγχο και τὴν ἀκύρωση βιβλιαρίων νοσηλείας τῶν προσώπων ἐκείνων, ποὺ δὲν δικαιοῦνται τὴν περίθαλψή αὐτῆ.

Ὅλες οἱ παραπάνω ἐνέργειες ἐπιφέρουν ἀδικαιολόγητη οικονομικὴ ἐπιβάρυνση στὸ TAKE, σὲ θάρος τῆς δυνατότητας βελτιώσεως τῆς περιθάλψεως. Ἐξάλλου οἱ παραλείψεις και παρατυπίες αὐτὲς συνιστοῦν πολὺ σοβαρὰ παραβάσεις, μὲ ἐπακόλουθο αὐστηρὰ κυρώσεις.

Ἐκφράζοντας τὸν φόβο, ὅτι ὁ θεσμὸς αὐτὸς διατρέχει κίνδυνον ἀπὸ τὴν συνεχῆ διόγκωση δαπανῶν σὲ ἀδικαιολόγητο βαθμὸ, ζητᾶμε, μὲ ἔκκλησὴ μας, τὴν δοθήθειά σας στὴν προσπάθεια τοῦ TAKE νὰ ἐξυγιάνει τὸν κλάδο τῆς ὑγειονομικῆς περιθάλψεως, και τὴν ἀνάληψη και ἀπὸ μέρους σας σταυροφορίας γιὰ τὸν περιορισμὸ τῶν σχετικῶν δαπανῶν στὰ πλαίσια τῶν ἀπολύτως πραγματικῶν ἀναγκῶν.

Ἡ προσπάθεια αὐτῆ ἄς ἐκδηλώνεται ἀπὸ μέρους σας μὲ σχετικὴ ἐνημέρωση τῶν ἀσφαλισμένων, μὲ συστηματικὸ ἔλεγχο και παρακολούθηση τῶν βιβλιαρίων νοσηλείας και μὲ τακτικὴ συνεργασία τῶν ἀρμοδίων ὀργάνων και τοῦ TAKE.

Ὁ Γενικὸς Διευθυντῆς

Ἄρχιμ. ΧΡΥΣ. ΛΑΛΟΣ

δρα, πλήρη Πνεύματος Ἁγίου καὶ ἔχοντα τὰς ἰκανότη-
τας καὶ τὰ χαρίσματα αὐτοῦ πρὸς δόξαν τῆς Ἐκ-
κλησίας τῆς Ρωσίας καὶ τῆς καθ' ὅλον Ὁρθοδοξίας.

Ἐντὸς ὁμολόγου καὶ ὁμοειδοῦς

θρησκευτικῆς ἀτμοσφαιρας.

Ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Ράλλης κα-
τὰ τὴν πρόσφατον ἐπίσκεψιν αὐτοῦ εἰς Ρωσίαν ὁμιλή-
σας ἐν Ζαγκόροκ περὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας
καὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, εἰτόνισεν, ὅτι ἀμφο-
τεροὶ αἱ Ἐκκλησίαι ἔχουν ὡς κοινὸν στοιχεῖον οὐ
μόνον τὴν ὀρθόδοξον πίστιν, ἀλλὰ καὶ τὸ ὅτι ἠγωνί-
σθησαν ὑπὲρ τῆς ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας. «Ὅπως ὁ
μοναχὸς Σέργιος ἀγωνίσθηκε, γιὰ νὰ σώσῃ τὴν ἀνε-
ξαρτησία καὶ τὴν ἐλευθερία τῆς Ρωσίας ἀπὸ τὴν
ἀπειλὴ τῶν Τατάρων, ἔτσι καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Ὁρθό-
δοξη Ἐκκλησία ἀγωνίσθηκε γιὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν
πατριδα μας ἀπὸ τὸν ὀθωμανικὸ ζυγόν». Ὡσαύτως αἱ
δύο Ἐκκλησίαι ἔχουν κοινόν, τὸ ὅτι ἀγωνίζονται ὑπὲρ
τῆς εἰρήνης τῶν ἀνθρώπων.

Ἀληθῶς πᾶς Ἕλληνα, ὅστις ἐπισκέπεται τὴν Ρω-
σίαν καὶ συλλαμβάνει τὸν παλμὸν τῆς εὐσεβείας καὶ
πνευματικότητος τῆς Ἐκκλησίας τῆς, κατανοεῖ ὅτι
ἐδρίσκεται ἐντὸς ὁμολόγου καὶ ὁμοειδοῦς θρησκευ-
τικῆς ἀτμοσφαιρας καὶ ἔρχεται εἰς ἐπικοινωνίαν με-
τὰ προσφιλῶν ἀδελφῶν.

«Τὰ πράγματα μᾶς πληροφοροῦν».

Ὁρθῶς ἐπεσημάνθη τὸ γεγονός, ὅτι εἰς μερι-
κὰς Ἱ. Μητροπόλεις, ὀλίγον πρὸ τῶν εἰσαγωγικῶν
ἐξετάσεων εἰς τὰ Ἀνώτατα Ἐκπαιδευτικὰ Ἰδρύμα-
τα τῆς χώρας, πολλὰι ἑκατοντάδες ὑποψηφίων σπου-
δαστῶν προσῆλθον εἰς εἰδικὰς θείας λειτουργίας,
αἵτινες ὠργανώθησαν καὶ ἐτελέσθησαν, ἵνα ζητηθῇ
ἡ θεία ἐνίσχυσις καὶ βοήθεια εἰς τὴν δύσκολον προ-
σπάθειάν των.

Τὸ γεγονός τοῦτο ἀποδεικνύει, ὅτι, παρὰ τὰ λε-
γόμενα μετ' ἀπιστιοδοξίας περὶ τῆς πνευματικῆς κα-
ταστάσεως τῶν νέων μας, «τὰ πράγματα μᾶς πλη-
ροφοροῦν», ὅτι μεγάλη μᾶζα τῆς Ἑλληνικῆς νεολαίας
βαδίζει ἐπάνω εἰς τὰ ἴγνη τῶν πατέρων τῆς, σέβεται
τὰ ἱερά μας καί, ὅταν οἱ μεγαλύτεροί τὴν βοηθῶμεν,
ἐκδηλώνει τὴν πίστιν τῆς καὶ τὴν ἐξάρτησίν τῆς ἐκ
τοῦ Θεοῦ.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, ἐπιβάλλεται ὅπως πάντες
οἱ ἀρμόδιοι ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Ἐκκλησίας μελετή-
σουν τοὺς τρόπους τῆς ἀναζωπυρώσεως τῶν πνευμα-
τικῶν ἐνδιαφερόντων τῆς ἑλληνικῆς νεότητος, ἥτις,
ὅταν ἐδρίσκῃ πεφωτισμένους ὁδηγούς, ἀξιοποιεῖ τὴν
ἔμφυτον καὶ πηγαίαν θρησκευτικότητά τῆς, ἥτις πάλ-
λεται ἐν τοῖς μυχίοις παντὸς Ἑλλήνος.

«Ὑπὸ ὀρθὸν ἔλεγχον καὶ πειθαρχίαν».

Ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ νέου σχολικοῦ ἔτους, καθ' ἣν
ἔρχονται περισσότερο εἰς τὴν σκέρψιν μας τὰ προ-
βλήματα τῆς ἀγωγῆς, καλὸν εἶναι νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν
πρόσφατος ἀνταπόκρισις ἐκ Λονδίνου, καθ' ἣν χιλιά-
δες γυναικῶν ἐν συγκεντρώσει ἐζήτησαν τὴν ἐπανα-
φορὰν, εἰς τὴν ἀγωγήν τῶν παιδιῶν, τῶν παλαιῶν
ἀρχῶν τῆς πειθαρχίας, διότι, ὡς ἐδήλωσαν, σήμερον
τὰ παιδιά δὲν παρασκευάζονται καταλλήλως, διὰ νὰ
ἀντιμετωπίζον τὰ προβλήματα τῆς καθ' ἡμέραν ζω-
ῆς». Εἰς τὴν αὐτὴν συγκεντρώσει ἐτονίσθη, ὅτι «ἐάν
τὰ παιδιά δὲν τελοῦν ὑπὸ ὀρθὸν ἔλεγχον καὶ πειθαρχί-
αν εἰς τὰς οἰκίας των καὶ εἰς τὰ σχολεῖα, οὐδέποτε
θὰ δυνηθῶν νὰ προσαρμοσθῶν εἰς τὴν κοινωνίαν».

Αἱ διακηρύξεις αὗται εἶναι κατὰ πάντα σύμφω-
νοι καὶ πρὸς πρόσφατον διακήρυξιν τοῦ παρ' ἡμῖν
Ὑπουργοῦ Παιδείας κ. Βαροβιουσίτη, ὅστις, ὁμιλῶν
ἐν συνεδρίῳ τῶν ἐπιθεωρητῶν Μέσης, Δημοτικῆς,
Ἐπαγγελματικῆς καὶ Τεχνικῆς Ἐκπαιδεύσεως, εἰτό-
νισεν, ὅτι «τὸ Σχολεῖο πρέπει νὰ ἀποδώσῃ στὴν κοι-
νωνία ἓνα παιδί, πὸν νὰ πιστεῦθῃ στὴν πατριδα, στὴν
θρησκεία, στὸ ἰδανικὸ τῆς δημοκρατίας».

Ἄς ἐλπίσωμεν, ὅτι κατὰ τὸ ἀρξάμενον νέον scho-
λικὸν ἔτος αἱ ἀρχαὶ αὗται θὰ τύχουν τῆς δεούσης
προσοχῆς καὶ ἐφαρμογῆς.

Κοινωνικὴ πρόνοια καὶ ἀλληλεγγύη.

Εἰς τὴν σειρὰν τῶν ἐκδόσεων «Τῆνος» εἶδε προ-
φάτως τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος ἐν διβλίον συλλογι-
κῆς συνεργασίας, καταρτισθὲν ὑπὸ ὁμάδος συνεργα-
τῶν ὑπὸ τὸν τίτλον «Τί πρόσφερε ὁ Χριστιανισμὸς;
Κοινωνικὴ Πρόνοια καὶ Ἀλληλεγγύη». Ἐν τῷ δι-
βλίῳ τούτῳ γίνεται φανερόν, ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς ἐπέ-
πνευσε πλήθη εὐγενῶν φυχῶν, ἵνα ἀφιερῶσιν πάσας
τὰς δυνάμεις των εἰς τοὺς διαφόρους τομεῖς τῆς κοι-
νωνικῆς προνοίας, ἴσους τῆς γενικῆς, ὅσον καὶ τῆς
εἰδικῆς, ἥτις ἀφορᾷ εἰς τὴν περιθαλψίν τῶν ἀσθενῶν,
τῶν ἐν φυλακαῖς, τῶν θυμάτων τοῦ πολέμου, τῶν ἀ-
στέγων καὶ τῶν παιδιῶν. Ὡς τονίζεται ἐν τῷ Προλό-
γῳ τοῦ ἔργου, «ἡ ἐφαρμογὴ τῆς μεγάλης ἐντολῆς τῆς
ἀγάπης ἀνάμεσα στοὺς αἰῶνες δὲν ἔχει μέτροι σήμερα
προσεχθῆ ἀρετά... Ὁ ἀληθινὸς Χριστιανισμὸς εἶναι
ζύμη, εἶναι ἥραμες καὶ συχνὰ ἀφανεῖς προσπάθειες,
πὸν χρειάζεται εἰδικὸς κόπος γιὰ νὰ τὶς θρῆς, νὰ τὶς
φέρῃς στὴν ἐπιφάνεια, νὰ τὶς παρουσιάσῃς».

Τοῦ ἀληθινοῦ αὐτοῦ Χριστιανισμοῦ προβολὴ γί-
νεται ἀκριβῶς διὰ τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος ἔργου, ἐν τῷ
ὁποίῳ ἀποδεικνύεται, ὅτι μόνον ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ τοῦ
ὄχι οὐδὲν χριστιανικοῦ ἀνθρωπισμοῦ γίνονται «ἠρωικὰ
ἔργα» καὶ δημιουργοῦνται τὰ δυναμικὰ ἐκεῖνα κίνη-
τρα καὶ ἐλατήρια, ἵνα ὠθοῦν εἰς τὴν ἐκκόλαψιν
τῶν ἀληθῶν κοινωνικῶν ἀναμορφωτῶν, οἵτινες εἶναι
πρόθυμοι νὰ θυσιάσῃν τὰ συμφέροντα καὶ τὴν ἀνά-
παυσίν των καὶ πολλάκις νὰ ἀποθνήσκουν ὑπὲρ τῶν
πασχόντων ἀδελφῶν των, εἰς τὸ πρόσωπον τῶν ὀ-
ποίων οὕτοι βλέπουν αὐτὸν τὸν Χριστόν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ίερά Σύνοδος

Υπό την Προεδρίαν του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ. Σεραφείμ αρχίζουν την Κυριακή 1ην Οκτωβρίου ε.ε. και θα συνεχισθούν έως και την 12ην του ίδιου μηνός αι εργασίαι της Τακτικής Συνελεύσεως της Ίερης Συνόδου της Ίεραρχίας της Εκκλησίας της Ελλάδος εις τὸ Διορθόδοξον Κέντρον Πεντέλης.

Ἡ ἐναρξίς θα γίνῃ μετ' Ἀρχιερατικῆν Θείαν Λειτουργίαν εἰς τὸ Καθολικὸν τῆς Ἱ. Μ. Κοιμήσεως Θεοτόκου—Πεντέλης, ἱερουργούντος τοῦ νεωτέρου τῆ τάξει Σεβ. Μητροπολίτου Ζακύνθου κ. Παντελεήμονος. Κατ' αὐτὴν θα τελεσθῇ καὶ ἐπιμνημόσυνοι Δέησις ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τῶν κεκοιμημένων Ίεραρχῶν Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας κυροῦ Γεωργίου καὶ Περιστερίου κυροῦ Ἀλεξάνδρου.

Ἀκολούθως τὴν 12ην μεσημεριανὴν θα παρατεθῇ γεῦμα εἰς τὸ ὅποιον θα παρακληθῶσιν τὰ Μέλη τῆς Ἱ.Σ.Ι.

Κατὰ τὴν ἐπομένην, 2αν Οκτωβρίου, ἡ ἡμερησία διάταξις περιλαμβάνει:

Ἐναρκτήριον Προσευχῆν.

Προσφώνησιν τοῦ Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Αθηνών καὶ πάσης Ελλάδος κ. Σεραφείμ, Προέδρου τῆς Ἱ.Σ.Ι.

Ἀντιφώνησιν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μυτιλήνης κ. Ἰακώβου, Ἀντιπροέδρου τῆς Ἱ.Σ.Ι.

Ἐκλογὴν Τριμελοῦς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν πρὸς τὸν Τύπον ἀνακοινώσεων.

Ἀνάπτυξιν τῶν θεμάτων «Ἡ Ἐκκλησία καὶ τὰ προβλήματα τῆς νεότητος» ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Γυθείου καὶ Οἰτύλου κ. Σωτηρίου καὶ «Ἡ Ἐκκλησία ἐνώπιον τῶν συγχρόνων ρευμάτων» ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Λημητριᾶδος κ. Χριστοδούλου.

Ἡ προσεχὴς Συνέλευσις εἶναι ἡ πρώτη τακτικὴ Σύνοδος τῆς Ίεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ελλάδος μετὰ τὴν ἰσχὴν τοῦ νέου Αὐτῆς Καταστατικοῦ Χάρτου (Νόμος 590) 1977, θὰ διαπραγματευθῇ δὲ λίαν ἐνδιαφέροντα θέματα, ἐπὶ τῶν ὁποίων θὰ εἰσηγηθῶσιν πρὸς τοῦτο ὁρισθέντες Σεβ. Μητροπολίται.

Ἡ Ίερά Σύνοδος, ἀρχομένη τοῦ θεοσυστάτου Συνοδικοῦ Λειτουργήματός, προσκαλεῖ τὸ εὐσεβὲς καὶ φιλόχριστον πλῆρωμα, ὅπως ἐκτενῶς προσέχηται ὑπὲρ εὐδοξίας τῶν ἐργασιῶν τῆς Σεπτῆς Ίεραρχίας εἰς οἰκοδομὴν τῆς Ἐκκλησίας καὶ δόξαν τοῦ Ὁνόματος τοῦ Ἱερουτοῦ Αὐτῆς Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ίερά Μητρόπολις Ἀργολίδος

Τὸ 13ον Ἑτήσιον Ἱερατικὸν Συνέδριον.

Τὴν 18ην καὶ τὴν 19ην Σεπτεμβρίου ε.ε. συνήλθεν εἰς τὰς πόλεις Ναυπλίου καὶ Ἄργους τὸ 13ον ἐτήσιον Ἱ. Συνέδριον τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἀργολίδος.

Τὴν Δευτέραν 18ην Σεπτεμβρίου ἐτελέσθη ἐν τῇ Μητροπολίτι κατ' Ἱ. Ναφ. Ἀγ. Γεωργίου Ναυπλίου Ἀρχιερατικὴ Θ. Λει-

τουργία, καθ' ἣν ὁμίλησεν ἐπικαίρως πρὸς τὸν ἱερόν κληρὸν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀργολίδος κ.κ. Χρυσόστομος.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς θείας Λειτουργίας καὶ ἀφοῦ προσήλθον οἱ ἐπίσημοι ὁ Σεβασμιώτατος προσφωνῶν αὐτοὺς ἐτόνισεν ὅτι σκοπὸς τοῦ Ἱ. Συνεδρίου εἶναι ὁ πνευματικὸς ἀνεφοδιασμὸς τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου τῆς ἐπαρχίας, διὰ τὴν καταστῆ ἱκανὸς πρὸς καλύτεραν ἀντιμετώπισιν τῶν δυσκόλων ποιμαντικῶν προβλημάτων τῆς συγχρόνου ἐποχῆς. Ἐν συνεχείᾳ ἐχαίρεισεν τοὺς κ.κ. συνέδρους, ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ κ. Νομάρχου Ἀργολίδος, ὁ κ. Διοικητῆς τῆς Νομαρχίας, ὁ κ. Διοικητῆς τοῦ Κ.Ε.Μ.Χ. Ναυπλίου, ὁ κ. Δήμαρχος Ναυπλίου καὶ ὁ κ. Διοικητῆς τῆς Διοικήσεως Χωροφυλακῆς Ναυπλίου. Πάντες οἱ ἀνωτέρω ἐξέφρασαν τὴν χαρὰν καὶ τὴν συγκίνησιν τῶν διὰ τὴν παρουσίαν τῶν εἰς τὴν ἐναρξίν τοῦ Ἱ. Συνεδρίου καὶ ἀφοῦ διεβεβαίωσαν ὅτι εἶναι πρόθυμοι, ὅπως πάντοτε, νὰ συνεργασθῶσιν στενῶς μετὰ τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου, ἠδὲ ἐπέστησεν αὐτοὺς διὰ τὴν παρουσίαν τῶν καὶ τὴν ἔκφρασιν τῆς ἀγάπης τῶν καὶ τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὸ ἔργον τῶν κληρικῶν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν ἐπισήμων ἤρχισαν αἱ ἐργασίαι τοῦ Ἱ. Συνεδρίου μετ' ἄρχην εἰσηγητὴν τὸν Ἱεροκήρυκα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἀργολίδος Πανσοῖον Ἀρχιμ. Τιμόθεον Τζιζέζον μετ' ἔμπεδον «Ἀναγκαιότης Πνευματικῆς ζωῆς εἰς τὸν Ἱερέα σήμερα».

Ὁ Πανσοῖον εἰσηγητῆς ἀφοῦ ἀνέλυσε τὴν ἔννοιαν τῆς πνευματικῆς ζωῆς, ἐπέστησεν τοὺς λόγους διὰ τοὺς ὁποίους ἐπιβάλλεται εἰς τὸν Ἱερέα, κατ' ἐξοχὴν σήμερα, νὰ ζῇ πνευματικῶς καὶ τέλος ἐξέθεσε τὰ μέσα, μετὰ τὰ ὁποία συμφώνως πρὸς τὴν Εὐαγγελικὴν καὶ Ἀγιοπατερικὴν διδασκαλίαν γίνεται δυνατὴ ἡ πνευματικὴ ζωὴ.

Δεύτερος εἰσηγητῆς ἦτο ὁ Ἱεροδιάκονος Δημήτριος Κωστόπουλος μετ' ἔμπεδον «Ἐκκλησία καὶ Τουρισμός». Ὁ ὁμιλητῆς παρουσίαζε συνοπτικῶς τὰ ὄφελῃ καὶ κυρίως τοὺς κινδύνους, τοὺς ὁποίους παρουσιάζει διὰ τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ ὁ συνεχῶς ἀξενόμενος ἐσωτερικὸς καὶ ἐξωτερικὸς τουρισμὸς. Βασικῶς, ὁ μέγιστος κίνδυνος εἶναι ὁ ἀνεπαίσθητος μὲν ἀλλὰ συνεχῶς ἀξενόμενος ἀποχρωματισμὸς τῶν Ἑλληνοχριστιανικῶν μας παραδόσεων, ὁ ὁποῖος θὰ ἐπιφέρει τὴν πνευματικὴν ἄλωσιν τῆς Ελλάδος ὑπὸ τῶν ξένων ἰδεολογιῶν καὶ τοῦ ξένου τρόπου ζωῆς.

Τὴν ἐπομένην, 19ην Σεπτεμβρίου τὸ Ἱ. Συνέδριον συνεχίσθη εἰς Ἄργος, ὅπου μετὰ τὸν θερμὸν χαιρετισμὸν πρὸς τοὺς κ.κ. συνέδρους τοῦ κ. Διοικητοῦ τῆς Ἱποσειῶν Χωροφυλακῆς Ἄργους καὶ τοῦ κ. Ἐπιθεωρητοῦ Δημοτ. Σχολείων, ὁ Αἰδεσιμολ. Πρωτ. Εὐάγγελος Στασινοπούλος εἰσηγήθη ἐπὶ τοῦ θέματος «Θεωρία καὶ πράξις τοῦ Μαρξισμοῦ». Ὁ αἰδ. εἰσηγητῆς ἀνεφέρθη πρῶτον εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Μαρξισμοῦ καὶ τῶν παραφροσῶν του καὶ ἐν συνεχείᾳ εἰς τὴν κοσμοθεωρίαν αὐτοῦ. Κατόπιν διὰ νεοκομμένων εἰλημμένων ἐκ τῆς διεθνούς πραγματικότητος ἀπέδειξε τὴν ἀντιφατικότητά, ἡ ὁποία διακρίνεται τὴν θεωρίαν καὶ τὴν πράξιν τοῦ Μαρξισμοῦ, ὡς καὶ τὸ ἀντιχριστιανικὸν μὲνος τῶν φορέων αὐτοῦ.

Μετὰ τὸ πέρας καὶ τῆς εἰσηγήσεως αὐτῆς ὁ Σεβ. Μητροπολίτης κ.κ. Χρυσόστομος κατέλειπε τὸ ἐν λόγῳ Ἱ. Συνέδριον ἀπευθύνων καταλλήλους συμβουλὰς καὶ εὐχὰς πρὸς τοὺς αἰδεσιμωτάτους συνέδρους, οἱ ὁποῖοι μετ' ἰδιαίτερον ἱκανοποίησιν δι' ὅσα ἔχουσιν (καὶ τὰ ὁποία ὑπῆρξαν ὄντως ἐπιφανέστατα στοιχεία διὰ τὸν πνευματικὸν τῶν ἀνεφοδιασμένων) ἀνεχώρησαν διὰ τὰς ἐνορίας τῶν.

Ἐκκλησία Κρήτης
Ὁρθόδοξος Ἀκαδημία Κρήτης
Γωνιά Χανίων

«Ὁ ρόλος τῶν θρησκευτῶν σὲ μιὰ νέα παγκόσμια κοινωνία» θὰ εἶναι τὸ θέμα τοῦ «Τρίτου παγκόσμιου Συνεδρίου τῶν Θρησκευτῶν γιὰ τὴν εἰρήνη», ποὺ θὰ πραγματοποιηθῆ στὴ Νέα Ὑόρκη τὸ 1979. Γιὰ τὴν προπαρασκευὴ τοῦ μεγάλου αὐτοῦ συνεδρίου συνέρχεται στὴ Ρώμη ἀπὸ 18-24 Σεπτεμβρίου ἡ Εὐρωπαϊκὴ Προπαρασκευαστικὴ Ἐπιτροπὴ, στὴν ὁποία μετέχει, ὡστερ' ἀπὸ εἰδικὴ πρόσκληση, καὶ ὁ Γεν. Διευθυντὴς τῆς Ὁρθοδόξου Ἀκαδημίας Κρήτης κ. Ἀλέξανδρος Παπαθερόδης.

Στὰ πλαίσια τῆς διασκέψεως αὐτῆς οἱ σύεδροι θὰ ἔχουν τὴν εὐκαιρία νὰ ἐπικοινωνήσουν καὶ μὲ τὸν νέο Πάπα Ἰωάννη Παῦλο Α'.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑΙ

Σεβ. Μητροπολίτου Ν. Ἰωνίας - Φιλαδελφείας, «ΕΓΚΟΛΠΙΟΝ ΕΥΧΟΛΟΓΙΟΝ», σ. 350, Ἀθήναι 1978.

Ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ν. Ἰωνίας καὶ Φιλαδελφείας κ. Τιμοθέου ἐξεδόθη καὶ ἐκυκλοφορήθη ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον, εἰς χρυσοπανόδετον τόμον ἐκ 350 σελίδων, συλλογὴ ἐξ 162 ἐν συνόλῳ Περιστατικῶν Εὐδῶν, τῶν περιλαμβανόμενων εἰς ἐκδοθέντα μέχρι τοῦδε καὶ ἐξαντληθέντα τέσσαρα τεύχη, ἐγκειρισμένων ὑπὸ τῆς Δ. Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, μετὰ προσθήκης καὶ ἐτέρων εἴκοσι δικτῶ ἀνεκδότων τοιοῦτων.

Διὰ τῶν ἐν λόγῳ Περιστατικῶν Εὐδῶν καλύπτονται αἱ σύγχρονοι ἀνάγκαι τοῦ Χριστεπωνύμου Πληρώματος, δοθέντος ὅτι ἀναφέρονται εἰς διαφόρους ἐκδηλώσεις τοῦ καθ' ἡμέραν θίου.

Διὰ τοῦ ἔργου αὐτοῦ ὁ Σεβ. συγγραφεὺς πλουτίζει τὰ μέγιστα τὴν λειτουργικὴν Γραμματεῖαν καὶ καλύπτει ἐν μέγα κενὸν τοῦ Ἱεροῦ Εὐχολογίου τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, τὸ ὁποῖον πολλακίς ἀντεμετώπιζον οἱ Εὐλαβεῖ Ἐφημέριοι, καλούμενοι ἵνα εὐλογήσωσι τὰς ὁσημέραι ἀξιοσημείωτας ἐκδηλώσεις τοῦ δημοσίου καὶ ἰδιωτικοῦ θίου τῶν Πιστῶν.

Ὁ Σεβ. συγγραφεὺς, διὰ τοῦ Ἐγκολπίου Εὐχολογίου, ἀποδεικνύεται ἄριστος γνώστης καὶ τῆς Λειτουργικῆς Γραμματείας τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ἐπιτυχῶν, κατὰ ἀριστοτεχνικὸν τρόπον, νὰ περιβάλῃ τὰς συγχρόνους ἀνάγκαις καὶ ἐκδηλώσεις τοῦ καθ' ἡμέραν θίου δι' Ἐκκλησιαστικοῦ ὕψους, μὴ ἀφισταμένου τῆς Ὁρθοδόξου Παραδόσεως τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Τὸ Ἐγκόλιον Εὐχολόγιον τοῦ Σεβ. Ν. Ἰωνίας, ὡς ἐκ τῆς πληρότητος καὶ τοῦ πλουτοῦ περιεχομένου αὐτοῦ, καθίσταται ἄριστον βοήθημα τοῦ Ἱ. Κλήρου εἰς τὸ ἀγιαστικὸν αὐτοῦ ἔργον καὶ ἀποπνέει τὸ ἄρωμα τῆς στοργῆς τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὰ πνευματικὰ αὐτῆς τέκνα, κατὰ τὰς ποικίλας ἐκφάνσεις τῆς καθημερινῆς ζωῆς.

ΚΩΝ. Γ. ΜΠΟΝΗΣ
Ἀκαδημαϊκός

LEXIKON des Mittelalters. Artemis Verlag—München und Zürich 1978.

1. Ἐχω ἀνὰ χεῖρας τὸ δεύτερον τεύχος τοῦ πρώτου τόμου, σταλέν μοι πρὸς διβλιοκρίσιαν. Τὸ πρῶτον τεύχος δὲν ἐλήφθη, παρὰ τοὺς ἰσχυρισμούς τοῦ ἐκδότου. Μακρὸς πίναξ ἐκδοτῶν καὶ εἰδικῶν συνεργατῶν δηλοῖ τὴν ἐπιστημονικὴν πληρότητα τῶν λημμάτων, ἐπὶ τῇ δάσει τῶν συγχρόνων πορισμάτων τῆς εἰς ἣν ἀναφέρεται τὸ Λεξικὸν ἐποχῆς. Ἐν τῷ ἀνὰ χεῖρας τεύχει δὲν ἀναφέρεται ἡ χρονικὴ ἔκτασις τῆς ἐγγυίας τοῦ ἔρου «Μ ε σ α ί ω γ». Ἴσως τοῦτο νὰ ἐξετέθη ἐν τῇ Εἰσαγωγῇ τοῦ πρώτου τεύχους, ὅπερ εἰς μάτην ἀνεμόμεν διὰ νὰ προδῶμεν εἰς τὴν καθυστερήσαν ἐκ τούτου διβλιοκρίσιαν.

2. Ἄλλ' ἔλθωμεν ἐπὶ τῆς οὐσίας καὶ τοῦ περιεχομένου. Τὸ ἀνὰ χεῖρας δεύτερον τεύχος περιλαμβάνει τὰ λήμματα: Ägypten — Almhaden. Τὸ ὅλον Λεξικὸν θὰ ἀποτελεσθῆ ἐκ πέντε (5) τόμων. Ἐκαστος τόμος περιλαμβάνει 1128 σελίδας μετὰ Πίνακος ὀνομάτων καὶ πραγμάτων. Ἐκαστον τεύχος περιλαμβάνει 7 τυπογραφικὰ (112 σελίδας), ἕκαστος δὲ τόμος 10 τεύχη. Ἐκαστος συνδρομητὴς δύναται νὰ προμηθευθῆ τὸ χρυσοδέτον περιχάλυμμα πρὸς διβλιοδέτησιν ὁμοίχρωμον. Ἐκαστον δὲ τεύχος διατιμᾶται πρὸς 32 γερμανικὰ μάρκα. Διὰ συνδρομητὰς πάντως παρέχεται ἔκπτωσης 20%. Ἡ προμήθεια τοῦ πρώτου τεύχους τοῦ πρώτου τόμου ὑποχρεοῖ εἰς τὴν ἀγορὰν τοῦ ὅλου ἔργου. Αἱ προεγγραφαὶ τῶν συνδρομητῶν ἰσχύουν μέχρι τῆς περατώσεως τοῦ πρώτου τόμου.

3. Ἐκαστον λῆμμα εἶναι συντεταγμένον ὑπὸ εἰδικοῦ ἐπιστήμονος. Ἐν τέλει δ' ἐκάστου λήμματος παρατίθεται ἡ σπουδαιότερα διβλιογραφία. Κύριον προσόν τοῦ ἔργου εἶναι ἡ σύντομος καὶ περιεκτικὴ ἐκθεσις, ἄνευ παραλείψεων τῶν οὐσιωδῶν πραγμάτων. Τὸ ὅτι τὸ Λεξικὸν τοῦτο ἀποτελεῖ ἐξαιρετικὸν συμβολὴν ἀπηκριθωμένων ἐπιστημονικῶς γνώσεων προσώπων καὶ πραγμάτων τῶν Μέσων χρόνων οὐ μόνον διὰ τὸν ἰστορικόν, ἀλλὰ καὶ κύριον βοήθημα διὰ πάντα ἐπιστήμονα—φιλόλογον, θεολόγον, νομικόν κ.λπ.—, οὐδέμια ἀμφιβολία. Ἡ ἐκθεσις ἐκάστου λήμματος γίνεται κατὰ τοιαύτον τρόπον, ὥστε ὁ ἀναγνώστης νὰ εὐρίσκη τὸ ζητούμενον, διαφέρον σημαντικῶς τῶν ἄλλων γνωστῶν γενικῶν Λεξικῶν. Ἐστὼ ὡς παράδειγμα τὸ λῆμμα: Albanien, Albaner, οὗτινος συντάκτης εἶναι ὁ γνωστὸς βυζαντινολόγος G. Stadtmüller. Τὸ αὐτὸ παρατηροῦμεν καὶ δι' ἄλλα λήμματα, ἂν καὶ τὰ ἀναφερόμενα εἰς πρόσωπα καὶ ἱστορικὰ γεγονότα κ.ἄ. τῆς Δύσεως, ἐκτίθενται μετὰ μειζονος ἀνέσεως. Ἐστὼ ὡς παράδειγμα τὸ λῆμμα: Albertus Magnus (S. 294-299), Albigenser (S. 302-307).

4. Ὅπωςδήποτε τὸ Λεξικὸν τοῦτο πρέπει νὰ κομῆ πᾶσαν Βιβλιοθήκην, δημοσίαν καὶ ἰδιωτικὴν. Πάντως δὲν δύναμαι νὰ μὴ ἐκφράσω τὸ παράπονον τῶν Ἑλλήνων ἐπιστημόνων, ὅτι τὰ τελευταῖα ἔτη τοῦ γερμα-

γικών διδλίων κατέστη τὸ ἀκριβώτερον πάντων. Καλὸν εἶναι οἱ ἐκδῶται τοῦ γερμανικοῦ διδλίου —παντὸς διδλίου— νὰ ἔχωσι τοῦτο ὑπ' ὄψιν των.

ΚΩΝ. Γ. ΜΠΟΝΗΣ

Ἀκαδημαϊκός

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Ἱερά Μητρόπολις Ζακύνθου

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου 346) 1976 «περὶ τρόπου πληρώσεως Ἐφημεριακῶν τιμῶν θέσεων καὶ συστάσεως Εἰδικῶν Σχολῶν Ἱερατικῆς Μορφώσεως» (Φ.Ε.Κ. 142 τ. Α' τῆς 10 Ἰουνίου 1976), τὴν ὑπ' ἀριθ. 3154 καὶ ἀπὸ 26.6.1976 ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (Φ.Ε.Κ. 838 τ. Β' τῆς 26ης Ἰουνίου 1976) καὶ τὰ ἄρθρα 33-37 τοῦ Κανονισμοῦ ὑπ' ἀριθ. 2) 1969 «περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημεριῶν», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Νόμων ὀριζόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλλωσι τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα δικαιολογητικὰ διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἐφημεριακῶν θέσεων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ζακύνθου α) τοῦ Ἁγίου Νικολάου τῆς Κοινότητος Κουκουναρίας, β) τοῦ Ἁγίου Δημητρίου τῆς Κοινότητος Ἁγίου Δημητρίου καὶ γ) τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου Βιγλατσούρας Ἀγριλίας.

Ἐν Ζακύνθῳ τῆ 12ῃ Σεπτεμβρίου 1978

† Ὁ Ζακύνθου ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

Ἱερά Μητρόπολις Σερρῶν καὶ Νιγρίτης

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 346/1976 Νόμου «περὶ τρόπου πληρώσεως ἐφημεριακῶν τιμῶν θέσεων κλπ.» καὶ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ «περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημεριῶν», καλοῦμεν τοὺς ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα καὶ βουλομένους ὅπως καταλάβωσι μίαν τῶν ἀκολουθῶν ὀργανικῶν ἐφημεριακῶν θέσεων: 1) Ἱεροῦ Ναοῦ Ζωοδόχου Πηγῆς Βαμβακούσεως καὶ 2) Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης Μονοκλιθεῖας, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ Δελτίον «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλλωσι ἡμῖν τὰς αἰτήσεις αὐτῶν μετὰ τῶν νομίμων δικαιολογητικῶν διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Σέρραις τῆ 13ῃ Σεπτεμβρίου 1978

† Ὁ Σερρῶν καὶ Νιγρίτης ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Νεαπόλεως καὶ Σταυρουπόλεως

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 33 παρ. 2 καὶ 3 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2) 1969 Κανονισμοῦ «περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημεριῶν» καὶ προτιθέμενοι νὰ πληρώσωμεν τὴν κενὴν ἐφημεριακὴν θέσιν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου Σταυρουπόλεως, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῆς Κειμένης Νομοθεσίας προβλεπόμενα προσόντα, ὅπως ὑποβάλλωσι ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικὰ ἐντὸς 20ῆμέρου ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Ἐν Νεαπόλει τῆ 16ῃ Σεπτεμβρίου 1978

† Ὁ Νεαπόλεως καὶ Σταυρουπόλεως ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Καρυστίας καὶ Σκύρου

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 33 τοῦ Κανονισμοῦ ὑπ' ἀριθ. 2) 1969 «περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημεριῶν», προκειμένου νὰ προδῶμεν εἰς τὴν ἀνακλήρῳξιν ὑποψηφίων διὰ τὴν πλήρωσιν τῶν κενῶν Ἐφημεριακῶν θέσεων 1) Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου Αἰναριᾶς - Σκύρου καὶ 2) Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου Παναγιᾶς, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων, Ἐκκλησιαστικῶν Νόμων καὶ Κανονισμῶν ἀπαιτούμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης Προκηρύξεως ἐν τῷ Δελτίῳ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλλωσι ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικὰ καὶ πιστοποιητικὰ διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Κύμῃ τῆ 16ῃ Σεπτεμβρίου 1978

† Ὁ Καρυστίας καὶ Σκύρου ΣΕΡΑΦΕΙΜ

Ἱερά Μητρόπολις Ἄρτης

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει: 1) τὰ ἄρθρα 1 καὶ 2 τοῦ Ν.Δ. 1398) 1978 «περὶ συστάσεως ὀργανικῶν θέσεων Διακόνων, 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 204 καὶ ἀπὸ 23.11.1973 ἀπόφασιν ἡμῶν «περὶ συστάσεως δέκα (10) ὀργανικῶν θέσεων Διακόνων ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Ἄρτης» καὶ 3) τὸ ἄρθρον 33 παρ. 2 καὶ 3 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2) 1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημεριῶν» καὶ προκειμένου νὰ προδῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῆς κενῆς ὀργανικῆς θέσεως Διακόνου τοῦ ἐν Ἄρτῃ Ἱεροῦ Ἐνοριακοῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ κεκτημένους τὰ ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων προβλεπόμενα προσόντα, ὅπως, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ Δελτίον «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλλωσι ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικὰ, νὰ προδῶμεν εἰς τὴν ἀνακλήρῳξιν αὐτῶν ὡς ὑποψηφίων διὰ τὴν ὡς ἔνω θέσιν.

Ἐν Ἄρτῃ τῆ 22ῃ Σεπτεμβρίου 1978

† Ὁ Ἄρτης ΠΝΑΤΙΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Μεσσηνίας

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου 346/1976 «Περὶ τρόπου πληρώσεως Ἐφημεριακῶν τιμῶν θέσεων καὶ συστάσεως εἰδικῶν Σχολῶν Ἱερατικῆς μορφώσεως» (ΦΕΚ 142, τ. Α' τῆς 10 Ἰουνίου 1976), τὴν ὑπ' ἀριθ. 3154 καὶ ἀπὸ 26-6-1976 ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (ΦΕΚ 838, τ. Β' τῆς 26 Ἰουνίου 1976) καὶ τὰ ἄρθρα 33-37 τοῦ Κανονισμοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημεριῶν», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Νόμων ὀριζόμενα προσόντα, ὅπως, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλλωσι τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα δικαιολογητικὰ διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἐφημεριακῶν θέσεων: 1) Ἁγίου Γεωργίου Δρατῆας, 2) Ἁγίου Γεωργίου Φίλια, καὶ 3) Ἁγίων Πάντων Κοκκίνου.

Ἐν Καλαμάτῃ τῆ 25ῃ Σεπτεμβρίου 1978

† Ὁ Μεσσηνίας ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 33 τοῦ Κανονισμοῦ ὑπ' ἀριθ. 2) 1969 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημεριῶν», προκειμένου νὰ προδῶμεν εἰς τὴν ἀνακλήρῳξιν ὑποψηφίων διὰ τὴν πλήρωσιν τῆς κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Θεολόγου Χατζῆ, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων,

Ἐκκλησιαστικῶν Νόμων καὶ τῶν Κανονισμῶν ἀπαιτούμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης προκηρύξεως ἐν τῇ Δελτίῳ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά καὶ πιστοποιητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Καλαμάτῃ τῇ 25ῃ Σεπτεμβρίου 1978

† Ὁ Μεσοηγίας ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Θηβῶν καὶ Λεβαδείας

Ἐχόντες ὑπ' ὄψει: α) Τὸ Ν.Δ. 1398)1973 «Περὶ συστάσεως ὀργανικῶν θέσεων Διακόνων» καὶ β) τὸ ἄρθρον 52 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἑνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης προκηρύξεως ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά πρὸς κατάληψιν τῶν κάτωθι κενῶν διακονικῶν θέσεων: 1) Ἁγίου Γεωργίου Θηβῶν καὶ 2) Ἁγίας Τριάδος Βαγίων.

Ἐν Λεβαδείᾳ τῇ 25ῃ Σεπτεμβρίου 1978

† Ὁ Θηβῶν καὶ Λεβαδείας ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Ἰωαννίνων

Ἐχόντες ὑπ' ὄψει: 1) Τὸ ἄρθρον 33 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2)1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, «περὶ τρόπου πληρώσεως ἐφημεριακῶν τινῶν θέσεων», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα καὶ κανονικά προσόντα νὰ καταλάβωσιν τὰς κάτωθι κενὰς ὀργανικὰς ἐφημεριακὰς θέσεις, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλλωσιν τὰ προβλεπόμενα δικαιολογητικά:

1) Ἁγίου Ἀθανασίου Γκριμπόδου, 2) Ἁγίας Τριάδος Μοναχίου, 3) Γεν. Προδρόμου Παλαιχωρίου Μπότσαρη, 4) Ἁγίου Ἰωάννου Παλιουρή, 5) Ἁγίου Ἀναργύρων Στρονίου καὶ 6) Ἁγίου Νικολάου Φωτεινοῦ.

Ἐν Ἰωαννίνοις τῇ 25ῃ Σεπτεμβρίου 1978

† Ὁ Ἰωαννίνων ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Μαντινείας καὶ Κυνουρίας

Ἐχόντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 33 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2)1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, «περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἑνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου 346)1976, «περὶ τρόπου πληρώσεως Ἐφημεριακῶν τινῶν θέσεων καὶ συστάσεως Εἰδικῶν Σχολῶν Ἱερατικῆς Μορφώσεως», ὡς καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 3145)26.6.76 σχετικὴν Ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, «περὶ Ἰδρύσεως Εἰδικῶν Σχολῶν Ἱερατικῆς Μορφώσεως», καὶ προτιθέμενοι νὰ προδῶμεν εἰς τὴν πληρῶσιν τῶν Ἐφημεριακῶν θέσεων 1) Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου Μεσορράχης Κυνουρίας καὶ 2) Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου Νέας Χώρας Κυνουρίας, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ Νόμων τοῦ Κράτους προβλεπόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλλωσιν ἡμῖν σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν νενομισμένων πιστοποιητικῶν, διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Τριπόλει: τῇ 25ῃ Σεπτεμβρίου 1978

† Ὁ Μαντινείας καὶ Κυνουρίας ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης

Ἐχόντες ὑπ' ὄψει τὰ ἄρθρα 35-36 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2)1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα καὶ κανονικά προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ἐν τῇ Δελτίῳ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά πρὸς κατάληψιν τῆς κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως, τοῦ ἐν Σπάρτῃ Ἱεροῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ «Ὁ Ἐθαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου». Ἀπαραίτητον δικαιολογητικόν, πτυχίον Θεολογίας, οὐχὶ Ποιμαντικῆς Τμήματος.

Ἐν Σπάρτῃ τῇ 30ῃ Σεπτεμβρίου 1978

† Ὁ Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης ΙΕΡΟΘΕΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Ρεθύμνης καὶ Αὐλοποτάμου

Ἐχόντες ὑπ' ὄψει: 1) τὸ ἄρθρον 33 παρ. 2 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2)1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἑνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», 2) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1398)1973 Ν.Δ. «περὶ συστάσεως ὀργανικῶν θέσεων Διακόνων καὶ τῆν ὑπ' ἀριθ. 18)1973 ἀπόφασιν ἡμῶν περὶ κατονομασίας τῶν θέσεων τούτων, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ Ἐκκλησιαστικῶν Νόμων τοῦ Κράτους προβλεπόμενα προσόντα νὰ καταλάβωσιν τὴν κενὴν Διακονικὴν θέσιν τοῦ Ι. Ν. Ταξιαρχῶν ἑνορίας Ἀργυρουπόλεως Ρεθύμνης, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλλωσιν ἡμῖν σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν νομίμων δικαιολογητικῶν, διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Ρεθύμνῃ τῇ 30ῃ Σεπτεμβρίου 1978

† Ὁ Ρεθύμνης καὶ Αὐλοποτάμου ΤΙΤΟΣ

Κλητῆριον θέσισμα

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΟ ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΟΝ ΣΥΝΟΔΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθμ. { Πρωτ. 3826
Διεκπ. 1809

Ἀθήνησι τῇ 22-9-1978

Π ρ ο ς

Τὸν Ἱερομόναχον Σπυρίδωνα Τσιλημιδῶν

τέως κληρικὸν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν

(Ἀγνώστου διαμονῆς)

Καλοῦμεν σε, ὅπως ἐμφανισθῆς ἐνώπιον τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου, ἐδὸς Ἰωάννου Γενναδίου 14 καὶ ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν Συνεδριῶν Αὐτοῦ, τῇ 15ῃ Νοεμβρίου 1978, ἡμέρᾳ Τετάρτῃ καὶ ὥρα 9ῃ π. μ. ἕνεκα δικασθῆς ἐπὶ τῶν ἀποδιδόμενων σοι κατηγοριῶν.

Προσεπιδηλοῦμεν σοι, ὅτι, ἂν μὴ ἐμφανισθῆς τῇ ὥρᾳ καὶ ἡμέρᾳ τε καὶ ὥρᾳ θέλεις δικασθῆ ἐρήμην.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΤΟΙ ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΟΥ ΣΥΝΟΔΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

† Ὁ Κερκύρας καὶ Παζῶν ΠΟΥΚΑΡΠΟΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

Ἀρχμ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

— 2 —

Ἀριθμ. { Πρωτ. 3827
Διεκπ. 1810

Ἀθήνησι τῆ 22-9-1978

Π ρ ό ς

Τὸν Ἱερομόναχον Παῖσιον Ὑψηλάντην

τέως Ἐφημέριον τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν
(Ἀγνώστου διαμονῆς)

Καλοῦμεν σε, ὅπως ἐμφανισθῆς ἐνώπιον τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου, ὁδὸς Ἰωάννου Γενναδίου 14 καὶ ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν Συνεδριῶν Αὐτοῦ, τῆ 15ῃ Νοεμβρίου 1978, ἡμέρα Τετάρτη καὶ ὥρα 9η π. μ. ἕνα δικάσῃς ἐπὶ τῶν ἀποδιδόμενων σοι κατηγοριῶν.

Προσεπιδηλοῦμεν σοι, ὅτι, ἂν μὴ ἐμφανισθῆς τῆ ὥς ἄνω ἡμέρα τε καὶ ὥρα θέλεις δικάσῃ ἐρήμην.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΟΥ ΣΥΝΟΔΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

† Ὁ Κερκύρας καὶ Παξῶν ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

Ἀρχ.μ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

— 3 —

Ἀριθμ. { Πρωτ. 3828
Διεκπ. 1811

Ἀθήνησι τῆ 22-9-1978

Π ρ ό ς

Τὸν Μοναχὸν Πολύκαρπον Πακκαδημητρόπουλον

τέως Ἀδελφὸν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίας Λαύρας
(Ἀγνώστου διαμονῆς)

Καλοῦμεν σε, ὅπως ἐμφανισθῆς ἐνώπιον τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου, ὁδὸς Ἰωάννου Γενναδίου 14 καὶ ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν Συνεδριῶν Αὐτοῦ, τῆ 15ῃ Νοεμβρίου 1978, ἡμέρα Τετάρτη καὶ ὥρα 9η π. μ. ἕνα δικάσῃς ἐπὶ τῶν ἀποδιδόμενων σοι κατηγοριῶν.

Προσεπιδηλοῦμεν σοι, ὅτι, ἂν μὴ ἐμφανισθῆς τῆ ὥς ἄνω ἡμέρα τε καὶ ὥρα θέλεις δικάσῃ ἐρήμην.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΟΥ ΣΥΝΟΔΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

† Ὁ Κερκύρας καὶ Παξῶν ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

Ἀρχ.μ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

— 4 —

Ἀριθμ. { Πρωτ. 3829
Διεκπ. 1812

Ἀθήνησι τῆ 22-9-1978

Π ρ ό ς

Τὸν Ἱερομόναχον Καλλίνικον Ζαχαρόπουλον

τέως Ἐφημέριον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀττικῆς
(Ἀγνώστου διαμονῆς)

Καλοῦμεν σε, ὅπως ἐμφανισθῆς ἐνώπιον τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου, ὁδὸς Ἰωάννου Γενναδίου 14 καὶ

ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν Συνεδριῶν Αὐτοῦ, τῆ 15ῃ Νοεμβρίου 1978, ἡμέρα Τετάρτη καὶ ὥρα 9η π. μ. ἕνα δικάσῃς ἐπὶ τῶν ἀποδιδόμενων σοι κατηγοριῶν.

Προσεπιδηλοῦμεν σοι, ὅτι, ἂν μὴ ἐμφανισθῆς τῆ ὥς ἄνω ἡμέρα τε καὶ ὥρα θέλεις δικάσῃ ἐρήμην.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΟΥ ΣΥΝΟΔΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

† Ὁ Κερκύρας καὶ Παξῶν ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

Ἀρχ.μ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Κλητήριον Ἐπίκριμα

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΟΝ ΣΥΝΟΔΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

ΤΟΥ Ν. Δ. 87)1974

Ἀριθμ. { Πρωτ. 4074
Ἀθήνησι τῆ 30-9-1978

Π ρ ό ς

Τὸν Ἱερέα Βασίλειον Ἀσήμεν

τέως κληρικὸν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀργολίδος

(Ἀγνώστου διαμονῆς)

Καλεῖσαι ἕνα ἐμφανισθῆς ἀτοπροσώπως ἐνώπιον τοῦ Δευτεροβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου τοῦ Ν.Δ. 87)1974 τῆ 16ῃ Νοεμβρίου 1978 ἡμέρα Πέμπτη καὶ ὥρα 9η π.μ. ἕνα δικάσῃς ὡς κατηγορούμενος ἐπὶ ἀντικανονικοῦ παραπτώμασι, περὶ ὧν κατεδικάσθης ὑπὸ τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου τοῦ Ν. 214)1967 εἰς Καθαίρεσιν.

Προσεπιδηλοῦμεν σοι, ὅτι, ἂν μὴ ἐμφανισθῆς τῆ ὥς ἄνω ἡμέρα τε καὶ ὥρα θέλεις δικάσῃ ἐρήμην.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΟΥ ΣΥΝΟΔΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

† Ὁ Ἀθηνῶν ΣΕΡΑΦΕΙΜ, Πρόεδρος

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

Ἀρχ.μ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

— 2 —

Ἀριθμ. { Πρωτ. 4075
Ἀθήνησι τῆ 30-9-1978

Π ρ ό ς

Τὸν Ἀρχ.μ. Θεοδοσίον Συγκριμῆν

τέως κληρικὸν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀττικῆς

(Ἀγνώστου διαμονῆς)

Καλεῖσαι ἕνα ἐμφανισθῆς ἀτοπροσώπως ἐνώπιον τοῦ Δευτεροβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου τοῦ Ν.Δ. 87)1974 τῆ 16ῃ

Νοεμβρίου 1978 ἡμέρα Πέμπτη καὶ ὥρα 9η π.μ. ἵνα δικασθῆς ὡς κατηγορούμενος ἐπὶ ἀντικανονικοῖς παραπτώμασι, περὶ ὧν κατεδικάσθης ὑπὸ τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου τοῦ Ν. 214)1967 εἰς Καθαίρεσιν.

Προσπετιδηλοῦμέν σοι, ὅτι, ἂν μὴ ἐμφανισθῆς τῇ ὥς ἂνω ἡμέρα τε καὶ ὥρα θέλεις δικασθῆ ἑρήμην.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΟΥ ΣΥΝΟΔΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

† Ὁ Ἀθηνῶν ΣΕΡΑΦΕΙΜ, Πρόεδρος

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

Ἀρχιμ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

— 3 —

Ἀριθμ. { Πρωτ. 4076 Ἀθήνησι τῇ 30-9-1978

Π ρ ὀ ς

Τὸν Ἀρχιμ. Μακάριον Βανδῶρον

τέως κληρικὸν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν

(Ἀγνώστου διαμονῆς)

Καλεῖσαι ἵνα ἐμφανισθῆς αὐτοπροσώπως ἐνώπιον τοῦ Δευτεροβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου τοῦ Ν.Δ. 87)1974 τῇ 16ῃ Νοεμβρίου 1978 ἡμέρα Πέμπτη καὶ ὥρα 9η π.μ. ἵνα δικασθῆς ὡς κατηγορούμενος ἐπὶ ἀντικανονικοῖς παραπτώμασι, περὶ ὧν κατεδικάσθης ὑπὸ τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου τοῦ Ν. 214)1967 εἰς Καθαίρεσιν.

Προσπετιδηλοῦμέν σοι, ὅτι, ἂν μὴ ἐμφανισθῆς τῇ ὥς ἂνω ἡμέρα τε καὶ ὥρα θέλεις δικασθῆ ἑρήμην.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΟΥ ΣΥΝΟΔΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

† Ὁ Ἀθηνῶν ΣΕΡΑΦΕΙΜ, Πρόεδρος

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

Ἀρχιμ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ν Ε Α Β Ι Β Λ Ι Α

Σεβ. Μητροπ. πρ. Παραμυθίας Τίτου Μαθαίακη, Ὁ γυναικεῖος Μοναχισμὸς Ἀθῆναι, 1978, σελ. 217.

Τ ο ὕ α ὕ τ ο ὕ, Ἡ μόρφωσις τῆς γυναικὸς, Ἀθῆναι 1978, σελ. 58.

« ΕΚΚΛΗΣΙΑ »

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐκδιδόμενον κατὰ δεκαπενθήμερον

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως
ΘΕΟΦΙΛΟΣ

† Ὁ Φιλίππων, Νεαπόλεως καὶ Θάσου
ΠΡΟΚΟΠΙΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Κ Ω Ν. Γ. Μ Π Ο Ν Η Σ

Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου

Ἀκαδημαϊκὸς

Σ Υ Ν Δ Ρ Ο Μ Α Ι

A) Ἐσωτερικοῦ : Δραχμαὶ 300 ἑτησίως.
B) Ἐξωτερικοῦ : Δολλάρια 12 ἑτησίως
Τιμὴ ἑκάστου τεύχους μετὰ τοῦ «ΕΦΗΜΕΡΙΟΥ»
δρχ. 15.

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

Κων. Γ. Μπόνη, Ὁμοτ. Καθηγητοῦ Παν/μίου Ἀθηνῶν, Ἀκαδημαϊκοῦ, Προοδευτικῆ καὶ συντηρητικῆ Θεολογία.

Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Θουατείρων καὶ Μ. Βρετανίας Ἀθηναγόρου, Θεολογικαὶ ἀπόψεις ἐπὶ τῆς χειροτονίας τῶν Γυναικῶν.

Ἰωάννου Ν. Καμίρη, Ἀκαδημ., Ὁμοτ. Καθηγ. Παν/μίου Ἀθηνῶν, Σύσκεψις Ὑποεπιτροπῆς Διαλόγου Ὁρθοδόξων καὶ Παλαιοκαθολικῶν.

Σεβ. Μητροπ. πρ. Παραμυθίας Τίτου, Ἡ ἕκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας ἀντιμετώπισις τῆς διαδόσεως τῶν Ναρκαωτικῶν.

Σεβ. Μητροπ. Γαρδικίου Χρυσσοστόμου, Ἡ θέσις ἐνὸς προβλήματος καὶ μία ἐκκλήσις.

Ὁ αἰφνίδιος θάνατος τοῦ Πάπα Ἰωάννου— Παύλου τοῦ Α'.

Ἀρχιμ. Ἡλία Μαστρογιαννοπούλου, Ἐμπλουτισμὸς τοῦ Ἑορτολογίου μετὰ Νέους Ἀγίους.

Ἀρχιμ. Παύλου Κ. Ἀθανάτου, Ἡ ἐν τῷ κόσμῳ Ἀποστολὴ τοῦ Μάρτυρος καὶ τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ Ἅγιος Δημήτριος ὁ Μυροβλήτης.

Ἐγκύκλιος τοῦ Τ. Α. Κ. Ε.

Παρατηρήσεων στήλη.

Ἐκκλησιαστικὰ Χρονικὰ.

Βιβλιοκρισίαι.

Παράρτημα.

Κλητήριον Θέσπισμα, Κλητήριον Ἐπίκριμα.

Νέα βιβλία.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ Ἀθῆναι Ἰασιῶ 1 — Τηλ. 710.73

Προστάμενος Τυπογραφείου: Ἰωάννης Μιχαήλ. Ἀναστασάκη 3, Ζωγράφου. Τηλ. 787.978.